MEREDITH ROSELLI

Doamna din oglindă

Traducerea si adaptarea în limba română de IRINA POPESCU-TISMANA

ALCRIS Romance

Prolog

Los Angeles, 1970.

Un ţipăt frenetic străpunse zidul de zgomote creat de muzica de rock din apartamentul 1-G, făcând-o pe tânăra care stătea lângă fereastră să-şi ridice capul.

-Ascultaţi, ordonă ea prietenilor ei care se distrau. Ce a fost asta?

- Ce-a fost asta?

-Asta, spuse ea, seamănă cu cineva care ţipă.

- Probabil o sirenă, spuse unul din grup.

-Sunt multe sirene în L.A., interveni altcineva. Nimic impresionant.

- Nu, nu este o sirenă. Ţipă cineva, insistă tânăra.

Fluturându-şi părul lung şi roşu, se îndepărtă de grup şi opri aparatul stereo. Se auziră proteste ... cand sunetul clar al unei femei isterice sfâşie aerul ca un cuţit.

Toţi din apartament îngheţară.

Ţipetele femeii continuau.

- Ce naiba este? spuse cineva.

- Cine ...

- Vrea cineva vă rog să cheme o blestemată de ambulanţă?

Rugămintea înnebunitoare care venea din afară, îi scoase pe petrecăreţi din inerţie. O luară la fugă pe uşa apartamentului si năvăliră în curtea interioară de la Bachelor Arms. Lumina se aprinse în toată clădirea - se deschideau uşi si ferestre - ceilalţi chiriaşi apăruseră în balcoane să vadă ce se întâmplă, în timp ce femeia continua să ţipe.

- Cineva s-o facă să tacă! spuse Ken Amberson, administratorul clădirii, croindu-şi drum prin mulţime. Si ceilalţi să se dea la o parte. Acum, făceţi-o să tacă! ordonă din nou.

- Hai, copilă, controlează-te! o îndemnă o femeie scundă, cu un uşor accent rusesc. Nu eşti singura care eşti distrusă.

Se mai auziră câteva cuvinte murmurate pe un ton liniştitor - unele în rusă, altele în engleză - şi apoi zgomotul unei palme. Ţipetele încetară.

- Ar fi trebuit cineva să facă asta de la început, mormăi Amberson înainte de a-şi îndrepta atenţia spre tanărul care îngenunche cu picioarele goale şi fără cămaşă peste trupul celuilalt tânăr, plin de sânge pe piept şi mâini şi având sub cap o baltă de sânge ce se împrăştia pe pietriş.

- Ce naiba s-a întâmplat aici, Blackstone? întrebă Amberson.

Zeke Blackstone nici măcar nu-l privi.

- A chemat cineva o ambulanţă? întrebă el încet.

- Eu, răspunse fata care auzise întâi ţipetele, împingându-se prin mulţimea care se strânsese în jurul trupului. Au spus să nu-l mişcăm,să nu facem nimic până vin ei ... Oh, Doamne, se albi ea la faţă. Este Eric.

Amberson îi puse mâna pe umăr şi o dădu la o parte.

- Te-am întrebat ce s-a întâmplat, Blackstone, întrebă el iarăşi.

- Nu cred că are importanţă dacă îl mişcăm, murmură Zeke cu o voce lipsită de emoţie, în timp ce pipăia umărul bărbatului căzut. Cred că este mort.

Deşi cuvintele fuseseră rostite încet, acestea avură efectul unei unde de şoc în mulţime.

- Mort? întrebă Amberson. Este mort? Cum?

- Nu ştiu, şopti Zeke, încă privind la trupul prietenului şi tovarăşului său de cameră. Fusese atât de vioi acum câteva ore. Stătuseră în bucătărie - el şi Zeke şi Ethan - vorbind despre scenariul pe care Eric şi fratele lui tocmai îl vânduseră. Cred că trebuie să fi căzut şi să se fi lovit la cap.

- De unde să cadă? răcni Amberson

- Nu ştiu, spuse iarăşi Zeke, ridicând un braţ şi arătând spre balconaşele din fier forjat, către etajele doi şi trei. De acolo.

O exclamaţie de uimire veni din partea cuiva din mulţime şi începură să vorbească toţi în acelaşi timp. Sunetul insistent şi tânguitor al unei sirene străpunse aerul nopţii, devenind din ce în ce mai tare pe măsură ce se apropia .

Fata cu părul roşu începu atunci să suspine, stând langă trupul căzut, cu mainile atârnându-i în lături şi cu lacrimi şiroindu-i pe obraji.

Ethan Roberts se apropie şi, atingând umărul tinerei care plângea, o prinse în braţele lui.

Ea îl înconjură cu braţele, îngropându-şi faţa la pieptul lui.

- Oh, Eric, murmură ea îndurerată. Bietul Eric. Este numai vina mea. Eu sunt cea care a văzut-o pe femeia din oglindă.

- Sşş, murmură Ethan liniştitor, strângând-o la piept. Sş, acum, iubito, totul este în regulă.

Ii mângâie părul şi-şi duse buzele la urechea ei.

- Totul o să fie bine, iubito. Ethan o să aibă grijă de tine.

Capitolul 1

Brutăria de la nivelul străzii ar fi putut fi prea bine un bar sordid sau o casă de amanet, oricum, departe de ceea ce sperase Willow Ryan să fie. Scările trosneau. Pereţii erau coşcoviţi şi aveau nevoie să fie zugrăviţi. Holul îngust era luminat de un bec fără lustră. Literele aurii de pe geamul uşii începuseră să se cojească la margini. Willow puse mâna cu precauţie pe clanţă, apoi ezită şi se trase înapoi, gândindu-se pentru ultima oară dacă era înţelept ceea ce avea de gând să facă.

In cele din urmă, acţiunile ei puteau sfârşi prin a tulbura pe cineva. Si mai rău, ar putea ruina vieţi.

Dacă gândea logic, lucrurile erau aşa cum erau. Dacă pleca acum şi nu făcea nimic, totul rămânea în regulă. Dar pentru prima oară în viaţa ei, Willow se trezi incapabilă să fie logică şi responsabilă.

Trebuia să ştie.

Ajunsese la un punct în viaţa ei când trebuia să ştie.

Willow îşi netezi părul des, îl dădu după urechi, răsuflă adânc şi prinse clanţa. Apăsând-o cu fermitate, împinse uşa şi păşi într-un birou care arăta de parcă te-ai fi aflat într-un film cu detectivi ai anilor treizeci.

Exista un birou de lemn vechi, două scaune cu braţele din piele crăpată şi o masă joasă pe care erau împrăştiate cărţi de telefoane şi o scrumieră mare care arăta de parcă nu mai fusese golită de o săptămână. Pe biroul scorojit trona un telefon, o cutie cu unelte de scris şi fâşii de şmirghel, un tampon sugativă şi o

revistă deschisă la horoscopul lunii. In spatele biroului, pe peretele coşcovit atârna un calendar cu o imagine din munţii Sierra. Mirosul de fum de ţigară stătut şi cafea arsă se amesteca în principiu cu mirosul pâinii coapte, din brutăria de dedesubt. Singurul lucru care lipsea era o secretară blondă mestecând gumă, într-un pulover strâmt.

Si şeful ei iritat, bineînţeles.

Willow se uită la uşa pe jumătate deschisă ce ducea probabil într-o altă încăpere. Poate că secretara care lipsea şi şeful ei erau acolo, trecând în revistă programul zilei sau discutând deapre un caz sau altceva.

-Alo? strigă, ridicând vocea. Este cineva aici?

Nu se auzi nici un răspuns.

Willow făcu un pas înainte spre uşa întredeschisă.

-Alo? repetă ea tare. Domnule Hart? Sunteţi aici?

Singurul răspuns fu un sunet înfundat care nu aducea cu zgomotele obişnuite ale unor oameni care făceau treabă. Willow deschise gura să strige din nou şi apoi ezită. Poate că nu treceau în revistă programul zilei. Poate că ...

Se uită la ceasul de aur şi murmură ca pentru sine:

- Nu, precis, nu.

Era doar 9:25 dimineaţa, la urma urmei, şi acesta era un loc pentru afaceri, nu o scenă din paginile unui roman detectiv ieftin. In afară de asta, întâlnirea ei era la 9:3o. Işi aranjase programul de aşa natură, încât să fie liberă după-amiaza pentru întâlnirile cu doi dintre cei mai mari clienţi ai familiei, din Los Angeles. Timpul însemna bani şi ea nu vroia să piardă nici una nici alta.

Hotărâtă, Willow străbătu camera mică de recepţie şi ţipă spre uşa deschisă pe jumătate:

- Domnule Hart.

Sunetul jos şi înfundat continuă neabătut şi hotărârea lui Willow se clătină puţin. Dacă el şi secretara lui făceau sex pe birou? Dacă ar fi dat buzna înăuntru, ar fi fost umilitor pentru toţi trei.. Cât de mult ura să facă asta; poate ar trebui să treacă dimineaţa la timp pierdut şi să revină mai târziu. Sau, şi mai bine, să găsească un alt detectiv s-o ajute. Preferabil, cineva care să ştie că birourile erau pentru muncă.

Se întoarse pe jumătate, gata să plece, când auzi ceva ce putea fi descris ca un fel de sforăit. Nu suna deloc amoros. Se aplecă spre uşă şi ascultă cu atenţie.

Cineva sforăia. Tare.

Willow deschise larg uşa şi păşi înăuntru.

Aici era un alt decor de "Soim maltez" îmbinat nepotrivit cu cel din "Rocky". Un alt birou hodorogit, din lemn, geamăn cu cel din camera alăturată, o altă pereche de scaune jerpelite, un rând de dulapuri metalice lângă un perete şi un dulap de lemn langă singura fereastră mare dând spre stradă.

Mai exista un sac de box atârnând într-un colţ, o sacoşă de sport deschisă, conţinând ciorapi murdari, prosoape jegoase pe duşumea şi o pereche de mănuşi de box pe unul dintre scaune. Un computer personal, nou, judecând după ambalajul împrăştiat în jur, ocupa celălalt scaun. Biroul era îngropat în cărţi vraişte, hârtii cocoloşite, cutii goale de mâncare chinezească şi o cutie de pizza cu două bucăţi rămase. Mirosul de cafea provenea de la o cafetieră din vârful unuia dintre dulapurile de metal. Sforăitul

venea de la bărbatul întins pe spate pe sofaua de piele ruptă.

Willow trecu pe lângă sacoşa de sport, păşi peste o pereche de adidaşi măsură foarte mare şi opri cafetiera electrică. Stând la un capăt al sofalei, privi la ocupantul adormit.

Mai lung decât patul improvizat, dormea cu o mână sub cap şi alta pe duşumea. Picioarele lui goale atârnau peste braţul canapelei. Purta nişte blugi decoloraţi, rupţi la genunchi, şi peste tricoul albastru avea pete de grăsime de pizza. Părul lui blond, albit de soare, îi era răvăşit în toate direcţiile şi bărbia bronzată arăta de parcă n-ar fi fost rasă de cel puţin două zile. Prin gura deschisă se vedeau dinţii de un alb perfect. Sforăia ritmic, fiecare răsuflare făcând să-i vibreze buza inferioară.

Acesta era bărbatul pe care venise să-l vadă? Acesta era Steve Hart, detectivul particular care îi fusese recomandat cu atâta căldură? Detectivul expert care urma s-o ajute să afle ce voia să ştie? Willow stătu şovăitoare, neştiind ce să creadă.

Pe de o parte, arăta ca un pierde-vară de pe plaja californiană. Un pierde-vară care trecea prin viaţă fără să-şi facă probleme, cu fizicul lui mortal. Pe de altă parte, el îl găsise pe fratele adolescent al lui Angie Claiborne, care fugise de acasă, la trei luni după ce ceilalţi renunţaseră.

Poate că nu era aşa cum arăta.

Poate petrecuse cu o noapte în urmă. Poate că lucrase toată noaptea la un caz şi nu avusese ocazia să închidă un ochi şi în fond, ea era acolo, în biroul lui, deja rezervându-şi dimineaţa acestei întrevederi. Ar fi o prostie să piardă şi timpul şi ocazia doar din cauza unei prime impresii.

Se aplecă şi-l scutură de umăr.

- Domnule Hart?

Ritmul sforăiturii nu se schimbă.

încercă din nou, scuturându-l mai tare.

El scoase un fel de grohăit şi se îndepărtă de mâna ei.

Recunoscând semnele unui om care doarme adânc, Willow abandonă efortul de a-l mai trezi. Punându-şi cu grijă servieta peste computer, se duse la fereastră şi trase de jaluzele, lăsând să pătrundă lumina strălucitoare a dimineţii.

Omul de pe sofa îşi acoperi ochii cu braţul şi continuă să sforăie.

- Foarte bine, spuse Willow. Mă forţezi să iau măsuri drastice.

Sub cutia de pizza, descoperi o carte groasă, cartonată. O luă, o
ridică deasupra capului cu ambele mâini şi o trânti pe pardoseală cu toată puterea. Aceasta ateriză cu un zgomot puternic care ricoşă prin cameră ca un răpăit de puşcă.

Bărbatul de pe sofa sări înainte ca ultimul ecou să se fi stins.

- Ce naiba? ... îşi ridică mâna în faţa ochilor pentru a se feri de lumina puternică şi încercă să privească în direcţia ei ... Cine-i acolo?

- Regret că te-am speriat aşa, domnule Hart, dar aveam programată o întâlnire şi eu ...

- Cine dracu eşti? bombăni el privind-o pe sub mâna ridicată şi nevăzând decât un vag contur de siluetă în lumina de la fereastră. Si ce faci în biroul meu?

- Numele meu este Willow Ryan. Aveam o întâlnire la nouă treizeci şi ...

- Oh, da, o întrevedere. Bine.

Işi frecă faţa cu mâinile ca pentru a alunga efectele somnului şi o privi din nou. Dar încă nu reuşea să zărească decât ceva ce semăna a femeie. Părea să fie peste înălţimea medie, cu un trup subţire şi un păr negru care sclipea într-un nimb de lumină care-i înconjura capul.

- închide jaluzelele, vrei? Nu văd nimic.

- Eşti sigur că te-ai trezit?

- Stau în picioare, nu vezi? se răsti el. închide blestematele alea de jaluzele.

încruntându-se uşor pentru a-i arăta că nu aprecia să fie repezită, Willow înclină jaluzelele în aşa fel încât lumina să nu-i bată în faţă.

- Mai bine?

- Ihî, bine ... Oftă din greu şi-şi frecă din nou faţa. Uite ... Wilma,
nu?

- Willow, îl corectă ea. Willow Ryan.

- Ei bine, uite, Willow Ryan, eu nu sunt în cea mai bună formă dimineaţa, aşa că suportă-mă, bine? îmi pare rău că m-am răstit la tine, dar nu mă transform în fiinţă umană până nu mi-am băut prima ceaşcă de cafea.

- Atunci, mi-e teamă că vei continua să fii mai puţin decât uman, arăta ea spre cafetieră cu oarecare simpatie, fiindcă şi ea avea nevoie de o cafea înainte de a-şi începe dimineaţa.

El îi urmări privirea.

- La naiba, am ars o altă cafetieră. Este a treia pe acest an.

îşi vârî mâna în buzunare în timp ce vorbea şi scoase câteva bancnote împăturite.

- Ia asta. Fugi jos la Thuy şi adu-mi o cafea mare şi nişte prăjiturele cu zmeură. Ia ceva şi pentru tine, dacă tot te duci. Nu arăţi ca şi cum câteva grame de calorii în plus pe zi ţi-ar face rău.

- Cafea? Vrei să alerg pe scări şi să-ţi aduc cafea?

- Ce mare scofală! Este vorba doar de o prăpădită de cafea, nu de un atac al principiilor feminine moderne. Fă-o imediat, în timp ce eu o să curăţ pe aici, o grăbi el împingându-i banii în mână. Promit că data viitoare o voi face eu.

Willow se îndoia că va mai exista o a doua oară, dar luă banii. I se părea mai puţină pierdere de timp să nu stea acolo certându-se cu el.

- Cum vrei cafeaua?

- Neagră cu două bucăţi de zahăr, spuse el, îmblânzindu-se când o văzu că cedează. Si mulţumesc, zâmbi el făcând o gropiţă în obraz. Eşti o adevărată salvatoare, Willow.

Lui Willow i se tăie răsuflarea. Dormind şi sforăind, fusese indiscutabil atrăgător. Abia trezit , cu ochii cârpiţi şi morocănos, avusese un farmec aspru. Dar cu ochii larg deschişi şi cu gropiţa în obraz, era genul de om care lua tot ce poftea din viaţă numai după cum arăta.

Angie Claiborne spusese că este arătos. Mai precis, felul în care îi descrisese înfăţişarea fusese aceea a unui zeu grec splendid, dar Willow ştia că Angie exagerează în privinţa bărbaţilor. Se părea că-i datora scuze lui Angie la întoarcerea în Portband. Bărbatul era splendid - ba chiar mai mult.

O femeie obişnuită ar fi fost copleşită de farmecul

zâmbetului lui şi sclipirea ochilor albaştri, dar Willow era făcută dintr-un material mai dur. înghiţi în sec şi-şi limpezi vocea.

- Mă întorc cu cafeaua ta în zece minute, spuse ea înţepată, în ciuda căldurii feminine care-i cobora pe şira spinării.

întoarse spatele zâmbetului cu gropiţe şi se îndreptă spre uşă, de unde spuse, peste umăr:

- Mă aştept să fii gata să trecem la treabă, spuse ea cu severitate.

- Sigur, dulceaţo, spuse el cu un salut care-l imita pe Humphrey Bogart. Zece minute.

Erau trei persoane înaintea ei la brutăria lui Thuy aşa că era aproape zece fără un sfert când Willow se întoarse cu cafeaua şi prăjiturile - dar Steve Hart încă nu era gata să se apuce de treabă. Nici măcar nu era în birou.

Cu un oftat de exasperare, Willow hotărî brusc că pierduse destul timp pentru o zi; cât îi era de greu să se declare învinsă, era timpul să lase totul baltă şi să plece. Splendid sau nu, Steve Hart nu era singurul detectiv particular din Los Angeles şi, în ciuda a ce făcuse pentru Angie Clairborne şi familia ei, probabil nu era chiar cel mai bun. Pentru lucru, cel mai bun detectiv particular din L.A. ar fi avut un birou mult mai drăguţ decât acesta - unul unde o persoană ar fi putut pune o cafea şi o pungă cu prăjiturele, fără a trebui să dea mai întâi la o parte o tonă de gunoi.

- Lasă-mă pe mine să curăţ locul pentru tine.

Willow tresări la auzul vocii lui, şocată să realizeze că intrase în cameră şi se afla drept în spatele ei. Atât de aproape încât îi putea mirosi crema de bărbierit cu mentă şi săpunul deodorant.

- Hei, fii atentă. Să nu te arzi ... îi smulse cana cu cafea din mână înainte de a da pe dinafară. Thuy o face suficient de fierbinte să topească oţelul.

Luă o gură, apoi i-o dădu înapoi.

- Locul nu este de obicei atât de neîngrijit, spuse el arătând hârtiile cocoloşite şi ambalajele de mâncare de pe birou. Dar am avut câteva zile foarte ocupate şi ultima secretară şi-a pus coada pe spinare

- luă coşul de gunoi de lângă birou şi începu să arunce mizeria în timp ce vorbea - lucrurile au ajuns ca dracu aici. Nu sunt prea gospodar, adăugă el făcând o glumă care-i arătă gropiţa, într-un mod dezarmant.

- Nu, văd că nu eşti, mormăi Willow cu o voce gâtuită.

Nu gropiţa fusese cea care o făcuse să-şi piardă cumpătul - nici măcar nu-i privise faţa - ci trupul lui. îşi scosese tricoul cu pete de pizza cu intenţia să-l spele, dar se pare că uitase să-şi pună altul în loc. Prosopul pe care-l azvârlise în jurul gâtului nici măcar nu-i acoperea pieptul.

Era lat în umeri şi musculos fără a fi deloc mătăhălos. Torsul i se îngusta către un abdomen plat şi practic inexistente şolduri. Buclişoarele din părul blond îi acopereau pectoralii ca un praf de aur pe o statuie vie - David al lui Michelangelo îi veni imediat în minte

- înainte de a se îngusta într-un arc tentant de păr mătăsos care dispărea în betelia blugilor strâmţi.

- Acum este destul de bine, spuse Steve, punând coşul de gunoi la loc pe podea.

- Mmm? mormăi Willow, incapabilă să se gândească la

altceva mai inteligent în faţa unei astfel de frumuseţi masculine.

- Lasă-mă să-ţi fac loc, spuse el, luând mănuşile de box de pe scaun - şi te poţi aşeza. Acum mă duc să-mi pun o cămaşă curată şi apoi putem începe. Doar să pun dosarele astea la loc.

- Bine, răspunse slab Willow, urmărindu-l cu privirea când se îndepărtă.

Spatele lui era la fel de atrăgător ca şi pieptul cu muşchi lungi care jucau sub pielea aurie la fiecare mişcare. Fascinată, cu gura căscată, Willow îl urmări cum descuie un dulap, şi pune dosarele la loc. Când se aplecă pentru a umple raftul de jos, ei i se uscă gura. Avea un fund mai grozav decât Brad Pitt. Mai grozav decât al lui Mel Gibson. Mai grozav decât al oricărui model masculin cu blugi strânşi pe trup.

Willow se strădui să-şi întoarcă privirea. Era nedemn şi neprofesional să se holbeze la el. Nici ei nu i-ar fi plăcut să fie privită în acest mod, deşi o voce interioară îi şoptea că probabil i-ar fi plăcut mult, desigur, chiar dacă era corect sau nu.

Se uită în jos spre birou, căutând ceva la care să-şi îndrepte atenţia în afara trupului splendid al lui Steve Hart. In mijlocul biroului se afla un registru de socoteli deschis, rândurile fiindu-i marcate de pete de murdărie şi firimituri de radieră. Willow îşi netezi fruntea în timp ce supraveghea harababura din registru. Pentru ce naiba folosea un astfel de registru când în zilele noastre existau computere? Precis computerul care stătea pe scaunul din faţa biroului nu era primul ?

Apoi uşa de la un fişier se trânti cu zgomot şi Willow întoarse automat capul în direcţia sunetului. Steven îşi luase prosopul din jurul gâtului şi-l lăsase pe fişier, iar acum îşi trăgea un tricou

curat pe el. Muşchii îi jucau pe spatele întors către ea, în timp ce îşi aranja tricoul în pantaloni.

Willow îşi simţi trupul cuprins de o căldură neobişnuită.

" Pentru numele lui, Dumnezeu " mormăi ea, îngrozită de reacţia ei.

"Doar nu vezi ceea ce nu ai mai văzut". Doar că arată ceva mai bine.

- Ai spus ceva? se întoarse Steve, în timp ce îşi încheia cu nonşalanţă ultimul nasture de metal.

- Se răceşte cafeaua, răspunse ea, evitându-i privirea când el se apropie.

-Mulţumesc, spuse el luându-i cana fierbinte din mână şi sorbind o înghiţitură. Mmm, este o cafea bună, murmură închizând ochii pentru a savura mai bine aroma. Sunt sigur că Thuy pune şi vanilie în ea, deşi neagă ... Puse cafeaua pe marginea biroului şi luă punga cu patiserie pe care Willow o strângea cu o palmă transpirată, o deschise şi mirosi apreciativ ... Ah, mirosul tentant de unt şi zahăr. Nu există nimic asemănător pe lume. Luă o prăjitură aurie plină cu zmeură şi cremă ... Nu ţi-ai luat nimic, constată el că era unica prăjitură din pungă.

- Deja am luat micul dejun, mulţumesc.

- Pariez că a fost cu mult timp în urmă. Arăţi de parcă te-ai trezi devreme. Odată cu soarele, aşa-i?

- Ei bine, da, de obicei, dar ...

- O s-o împărţim, spuse el mărinimos şi începu să rupă prăjitura în două.

-Nu, îi spuse Willow întinzând mâna. Este micul dumitale

dejun, nu vreau ...

Vocea ei se pierdu în faţa unui val de căldură care-i cuprinse braţul şi privi vrăjită la degetele ei albe şi lungi lângă încheietura mâinii lui bronzate. Părea să nu-şi poată ridica mâna şi degetele ei, părând a avea o voinţă proprie, începură să mângâie uşor căldura şi textura incredibilă a lui. Si apoi tendoanele încheieturii lui se smuciră când el îşi încleştă degetele pe prăjitură. Willow privi în sus şi-i întâlni privirea.

Nici unul dintre ei nu rosti un cuvânt şi rămaseră aşa, timp de câteva secunde, ochii albaştri sfredelindu-i pe cei căprui aurii. Frisoane de căldură trecură printre ei, pline de imagini febrile, fanteziste şi cu posibilităţi delicioase.

Iar apoi Willow oftă şi-şi smulse mâna.

Si Stive scoase un zgomot gâtuit, adânc din piept şi se retrase în grabă în cealaltă parte a biroului.

- Să ne întoarcem la treabă, da?

El lăsă să cadă prăjitura neatinsă la loc în pungă şi o puse deoparte. Aşezându-se în spatele biroului, luă un vraf de hârtii şi începu să caute prin ele ca şi când încerca să caute ceva important.

- Presupun că agenţia te-a instruit? se interesă el.

- Agenţia? se înecă Willow. Ce agenţie? încercă ea din nou limpezindu-şi vocea.

Angie nu-i spusese că trebuie să treacă pe la o agenţie. Ii dăduse doar numărul de telefon şi-i spusese să sune.

- Nu ţi-am spus că vreau pe cineva care să dactilografiezeze cel puţin optzeci de cuvinte pe minut? Si care poate scrie sub dictare? Doar scrii sub dictare, nu? întrebă el sperând ca ea să

nu poată.

Nu vroia o altă secretară care să-l soarbă din ochi. Ultima lui secretară plecase furioasă când în cele din urmă o convinsese că afecţiunea pe care o avea pentru ea ca angajată nu se va transforma niciodată în altceva. Urâse să-i rănească sentimentele fiindcă era o fată dulce şi o secretară al naibii de bună. Sau aşa crezuse până când descoperise ce harababură făcuse în registrele lui.

- Mă aştept să faci cafea în fiecare dimineaţă, spuse el ca să evite un alt fiasco asemănător ultimului. Sau să alergi la Thuy dacă este defectă cafetiera. Vreau să-mi duci rufele la spălătorie şi să-mi plimbi câinele ... Clatini din cap, remarcă el uşurat. înseamnă că nu vrei slujba?

- Da, înseamnă că nu vreau slujba, spuse Willow. înseamnă că ...

- Splendid. Atunci, ai vrea ...

- Nu am venit pentru slujbă, termină Willow.

- Să iei prânzul cu mine astăzi? spuse Steve în acelaşi timp.

Se uitară unul la altul, amândoi dându-şi seama brusc că nu aveau nici cea mai mică idee despre ce vorbea celălalt. Steve reuşi să-şi adune gândurile primul.

- Se pare că ne-am înţeles greşit, spuse el începând s-o examineze.

Ea purta un taior elegant gri şi o bluză albă de mătase. Cerceii din urechi şi lanţul de la gât erau de aur adevărat. Părul ei şaten închis era aranjat într-un stil sofisticat, scoţându-i în evidenţă ochii mari şi căprui şi bărbia fină. Servieta de piele pe care o plasase pe computerul lui trebuia să fi costat cel puţin

patru sute de dolari. Femeia era precis peste medie din punct de vedere material.

- Evident, nu ai venit de la agenţia de angajare.

Willow scutură din cap.

- Nu.
- Si nu vrei slujba de secretară.
- Nu.
- înţeleg. Deci ...

De data aceasta, privirea lui era directă şi atentă:

- Ce doreşti, Willow Ryan?

Ea îl privi drept în ochi.

- Vreau să mă ajuţi să-mi găsesc tatăl.

Capitolul 2

Nu era o cerere pe care Steve o auzise în fiecare zi, dar nici nu era una pe care nu o auzise înainte. Adolescenţii nu erau singurii care fugeau de acasă când se săturau de viaţă.

- De ce nu te aşezi, spuse el amabil arătând scaunul din spatele ei, şi spune-mi despre asta.

Willow aprobă din cap şi se aşeză nervoasă pe marginea scaunului.

- Am numele dumitale de la Angie Claiborne, explică ea. Mi-a spus că i-ai găsit fratele mai mic, Teddy, când nimeni altcineva nu a putut. Că chiar fără nici un indiciu şi nimic de care să te agăţi, nu te-ai lăsat până nu l-ai adus acasă la familia lui.

Steve dădu din cap, aşteptând ca ea să continue, ştiind că până la urmă va atinge subiectul. Mulţi dintre clienţi vorbeau şi ocoleau motivul real înainte de a ajunge la el.

- Mi-l amintesc pe Teddy, spuse el. Un puşti slăbuţ cu o claie de păr negru. înalt pentru vârsta lui. Ochi mari, înfricoşaţi.

Teddy Claiborne fusese unul dintre cazurile bune. Unul satisfăcător, când fusese în stare să ajungă la băiat înainte ca acesta să se piardă definitiv pe străzi. Nu întotdeauna se întâmpla aşa.

- Ce face Teddy?

- Face mult mai bine. S-a întors la şcoală şi este în regulă. Angie spune că toată familia face terapie.

- Sunt bucuros să aud asta, spuse Steve. Era plăcut să afle că se făcea un efort pentru corectarea împrejurărilor care-l făcuseră pe puşti să fugă.

Willow îşi netezi fusta.

- Angie mi-a spus să te salut din partea ei.

- Data viitoare când o vei vedea spune-i că-i întorc salutul, spuse el, aşteptând răbdător ca ea să ajungă la subiect.

Ea îşi muşcă buza, întrebându-se de unde să înceapă.

- De obicei este mai uşor să spui dintr-o dată, o îndemnă Steve.

- Nu am multe informaţii să-ţi dau, îl avertiză ea.

- începe cu informaţiile pe care le ai şi să vedem unde ajungem. De când lipseşte tatăl dumitale?

- Douăzeci şi cinci de ani.

- Douăzeci şi cinci ... îţi cauţi tatăl biologic, deci? Eşti adoptată?

- îl caut pe tatăl meu biologic dar, nu, nu sunt adoptată. Nu oficial. Am fost crescută de mătuşa şi de unchiul meu. în principal, oricum. Este complicat să explic, zâmbi ea timid.

- De obicei este, dar încearcă.

- Da, bine ... făcu o pauză netezindu-şi fusta, pentru a-şi aduna gândurile. Am crescut într-o comunitate.

- O comunitate? Vrei să spui de hippy? înapoi la natură? întoarce-te şi renunţă la tot? Acel soi de comunitate?

Willow încuviinţă din cap şi o şuviţă din părul castaniu îi căzu pe obraz. O prinse şi o trecu peste ureche cu vârful unui deget cu unghia dată cu ruj.

- Aşa ceva, deşi era o întoarcere la natură mai mult decât orientată spre droguri, chiar la începuturi. Mătuşa mea Sharon şi soţul ei Dan, precum şi alţi cincisprezece au fondat-o pe la jumătatea anilor şaizeci. Era chiar o fermă. Localizată în afară de Bend Oregon, în Munţii Cascadei, dar Dan - care era student în

anul trei înainte de a renunţa la şcoală - s-a asigurat că era legal încorporată ca un adevărat district. Spre deosebire de majoritatea comunităţilor din acea vreme, au reuşit să supravieţuiască, mai mullt sau mai puţin intacţi direct în anii nouăzeci. Eşti familiarizat cu esenţele fructelor pure Blackberry Meadows?

Steve acceptă schimbarea de subiect fără să clipească.

- Crescute organic, fără pesticide, gemuri şi jeleuri fără zahăr? Accesibile în cantităţi limitate în magazinele de delicatese din oraş? Ele sunt?

- Acelea sunt ale noastre. Ale comunităţii, vreau să spun.

- Raspberry Rhapoody - Rapsodia de zmeură - este favorita mea, o informă Steve. O pun deasupra îngheţatei.

- O să-i spun lui Sharon, zâmbi Willow, gândindu-se la reacţia mătuşii sale aflând că fructele ei sănătoase se foloseau în combinaţie cu o porcărie de îngheţată. Conform legendei familiei, ea a pregătit prima şarjă experimentală pe o sobă cu lemne. Era atât de bună încât a făcut o cantitate mai mare şi a dat-o spre vânzare la doi negustori locali. Nu era uşor să-ţi vină banii înapoi, aşa că fiecare a făcut tot ce a putut. Acum facem şase arome diferite şi vindem în magazinele selecte de-a lungul acestei coaste.

Steve încuviinţă din cap şi aşteptă ca ea să continue.

- Aşa că, oricum ... Ea îşi netezi din nou fusta, înspăimântată că va spune că nu o poate ajuta, fiindcă nu avea suficiente informaţii ... M-am născut la 26 februarie, 1976. Mama mea a plecat din Blackberry Meadows când aveam trei luni, lăsându-mă cu Sharon şi Dan. La două luni după ce a plecat, a fost lovită

de o maşină în timp ce traversa bulevardul Hollywood, expuse ea faptele calm, ca şi când trecuse prea mult timp ca s-o mai rănească. Sharon nu a ştiut nici măcar că maică-mea este moartă decât la o lună după ce s-a întâmplat.

- Si tatăl tău? întrebă Steve blând.

- Nu ştiu cine este. Nimeni nu ştie.

- Asta scrie pe certificatul tău de naştere? Tată necunoscut?

Ezitarea ei era grăitoare, arătând jena faţă de subiect.

- Nu am certificat de naştere.

- Fără certificat de naştere? întrebă el prietenos. Cum s-a întâmplat?

- M-am născut acasă, explică ea, într-o casă din bârne, cu Sharon şi alte două femei servind ca moaşe. Pe atunci, locuitorii din Blackberry Meadows considerau certificatele de naştere drept nişte convenţii, la fel ca licenţele de căsătorie.

- Cum ai fost în stare să te înregistrezi la şcoală? Sau să obţii un card? Sau permis de conducere?

- Sharon folosea biblia familiei ca o dovadă pentru când şi unde am fost născută. înregistra toate naşterile din comunitate în acest fel. La fel şi căsătoriile. Nu era conform cu regulile, dar perfect legal. în fond, la şcoală există teste şi examene care-ţi stabilesc nivelul de cunoştinţe.

- Deduc că n-ai fost la grădiniţă, ca toată lumea?

- Nu, spuse ea. Am fost şcolarizată acasă până la unsprezece ani. în familie existau trei foşti profesori, deci nu a fost atât de neconvenţional cum pare, adăugă ea în defensivă. La examene am fost cu două nivele peste cei de vârsta mea şi de atunci încolo am urmat şcoala cu regularitate. Am o diplomă în

contabilitate şi, imediat ce am absolvit, am preluat afacerile familiei ...

Se opri brusc, dându-şi seama că nimic din ceea ce spunea nu urma să-l ajute să-şi găsească tatăl. Era momentul să-i dea puţinele elemente pe care le avea şi să se roage că vor fi suficiente.

- Mama mea i-a scris lui Sharon de două ori în timp ce locuia la Los Angeles, spuse ea, luând servieta de pe computer şi începând s-o deschidă. Lucra ca chelneriţă în timp ce încerca să câştige un rol în filme. în aprilie 197o, i-a scris că a obţinut un rol mic într-un serial de televiziune şi că se mută într-un apartament cu o prietenă. Curând după asta, o altă scrisoare spunea că întâlnise un tip nemaipomenit şi că scenariştii îi măriseră rolul în serial. Părea că totul intrase pe făgaş şi putea să devină cu adevărat o actriţă şi apoi nimic până în septembrie, când a apărut la Blackberry Meadows, bolnavă, distrusă şi însărcinată în patru luni.

- Singură, presupun.

- Da.

- Si nu a spus nici un cuvânt despre acel tip nemaipomenit care se pare că o lăsase însărcinată şi apoi o părăsise? spuse el, nefiind în stare să-şi ascundă dispreţul faţă de un bărbat care ar face un astfel de lucru. Nici măcar surorii ei?

- Nici un cuvânt.

- Eşti sigură că vrei să găseşti acest personaj? întrebă Steve, ştiind deja ce avea să spună ea, căci altfel nu ar fi venit la el. Dacă, printr-o întâmplare, reuşesc să dau de urma lui - şi crede-mă, cu informaţiile pe care mi le-ai dat există puţine şanse - şi

el, refuză să te vadă sau să te recunoască, cum te vei simţi în acest caz? Te-ai gândit la asta?

- Da, m-am gândit. Dar tot vreau să încerc. Trebuie să încerc, îşi strânse ea mâinile în poală.

- în regulă, spuse Steve, încuviinţând, fiindcă recunoştea hotărârea atunci când o vedea. Să văd scrisorile.

Willow deschise servieta, extrase un săculeţ şi i-l dădu peste birou. Sunt şi câteva fotografii acolo şi o ilustrată scrisă mamei mele şi semnată cu iniţiala E spuse ea, observând cum el deschide săculeţul şi-l varsă pe birou. Trei poze sunt cu maică-mea şi cu mine, dar celelalte sunt din vremea de la L.A.

- Nici un plic? întrebă Steve când culese una din scrisori şi o despături.

- Nu, Sharon a păstrat doar scrisorile, se scuză Willow pentru neglijenţa mătuşii sale. Nu avea de unde să ştie atunci că plicurile ar avea vreo importanţă cândva.

Cele două scrisori erau scurte, pline de entuziasmul şi emoţia tinereţii.

- Până la urmă am obţinut un rol! citi Steve cu voce tare. Joc o asistentă medicală în serial ... Am întâlnit un tip cu adevărat grozav ... Cristine şi cu mine ne mutăm în noul nostru apartament săptămâna viitoare ... Scenariştii mi-au extins rolul şi au făcut din asistentă un personaj permanent. Poate acum voi renunţa la orele de la restaurant!

Ambele scrisori erau semnate ,,Cu dragoste, Donna". Steve le puse deoparte şi luă ilustrata.

Plicul nu avea ştampilă sau adresă, sugerând că îi fusese

înmânată personal. Extrase ilustrata. Era una romantică, având imaginea unui cuplu ce se plimba ţinându-se de mână pe o plajă, la asfinţit. Cineva scrisese "tu şi cu mine" peste pereche, cu săgeţile arătând în jos pentru a nu fi nici o îndoială despre ce era vorba. înăuntru era un vers al lui Rod McKnen despre natura iubirii. "Mi-ai luat minţile noaptea trecută, iubito. Cu dragoste, E."

Steve o puse peste celelalte două scrisori şi luă fotografiile. Primele două o arătau pe Willow şi maică-sa, evident la doar câteva minute după naştere. Noul născut era roşu şi se strâmba a plâns; mama arăta epuizată, expresia ei un amestec înduioşător de triumf şi tristeţe. Al treilea instantaneu o arăta pe mamă şi copil câteva săptămâni mai târziu. Mama părea mai puţin epuizată, dar tristeţea nu-i părăsise ochii.

- Celelalte cinci instantanee sunt din Los Angeles înainte ca eu să mă fi născut, spuse Willow, când Steve puse pozele mamei şi copilului peste scrisori.

Pentru o clipă, Steve crezu că privea la o femeie complet diferită. Donna Ryan în aceste fotografii era diferită de Donna Ryan din precedentele, ca un boboc de floare faţă de o floare uscată. Chiar moda trecută a anilor şaptezeci nu-i umbrea frumuseţea proaspătă, inocentă. Era o tânără atrăgătoare cu ochi enormi şi luminoşi, uşor codaţi şi pometi cizelaţi. O cascadă de păr roşcat îi atârna pe spate, ajungând până aproape de talie. Stătea singură în faţa unei porţi de fier, cu trupul ei delicat, în profil spre aparatul de fotografiat, cu capul întors spre fotograf. Zâmbea - un zâmbet fericit, seducător, destinat celui care făcea fotografia.

Steve se uită la Willow, studiind-o un moment.

-Ai ochii ei, spuse el şi puse fotografia deoparte.

Willow nu spuse nimic, în timp ce el studia alte fotografii. Erau toate instantanee de grup, diferite combinaţii ale mamei lui Willow cu alte tinere şi patru bărbaţi la fel de tineri. Păreau să fi fost făcute în acelaşi loc cu prima, în acelaşi timp, ca şi cum aparatul trecuse pe la fiecare din grup ca să poată fi fotografiaţi cu toţii.

- Presupun că tu crezi că unul dintre aceşti tipi ar putea fi tatăl tău, spuse Steve.

Nu era o întrebare, dar Willow răspunse oricum.

- Cred că este posibil. Poate. Trebuie să fi păstrat fotografiile dintr-un motiv anume. Erau singurele lucruri, în afară de ilustrate şi câteva haine, pe care le-a adus cu ea când a venit la Blackberry Meadows.

Steve dădu vag din cap şi se întoarse să studieze fotografiile. Ceva în legătură cu clădirea din fundal i se părea familiar. Poate că era arhitectura spaniolă care îl făcea să creadă că o mai văzuse înainte, dar nu era sigur. Pereţii roz şi balcoanele de fier forjat erau comune în multe cartiere din Los Angeles, dar turnul maur înălţându-se de o parte a clădirii era unic. Umblă într-un sertar şi studie cu lupa fiecare fotografie în amănunţime.

Cunoştea clădirea, într-adevăr.

Recunoscu de asemenea şi două dintre fete.

- Ce? întrebă Willow, incapabilă să mai suporte încordarea. Ce este?

Steve se mai uită o dată, pentru a fi sigur.

- Această clădire ... este cea a apartamentelor Bachelor Arms. Este doar la câteva mile de aici.

- Si? întrebă ea, ştiind că mai există ceva, după faţa lui.

- Unul dintre tipii din fotografie este Zeke Blackstone.

Willow rămase cu gura căscată.

- Zeke Blackstone? îngână ea. Actorul? Eşti sigur?

- Uită-te bine la tipul din stânga, îi întinse el fotografia şi lupa. Dacă nu este Blackstone, este fratele lui geamăn.

- Dumnezeule! Cred că ai dreptate, spuse ea. Este Zeke Blackstone.

- Acum uită-te la tipul care stă lângă el, cel cu un braţ în jurul mamei tale.

Willow privi aşa cum i se ordonase. El avea perciuni lungi şi o mustaţă pe oală.

- Si el este actor?

- Era cu ani în urmă. Nu îl cunoşti?

Willow scutură din cap.

- Cine este?

- Este Ethan Roberts. Dacă republicanii câştigă la viitoarele alegeri, el va fi senatorul Roberts.

Ochii aurii ai lui Willow se măriră.

- Oh, Dumnezeule, murmură ea. Ethan Roberts. iniţiala E de pe ilustrata mamei ei. După aceşti ani de întrebări, răspunsul va fi chiar aşa uşor? Se uită la Steve.

- Chiar crezi că ar putea fi el? şopti ea.

- S-ar putea, spuse el accentuând al doilea cuvânt. Poate, repetă el, în timp ce ea stătea cu fotografia şi cu lupa încleştată în mână, privindu-l cu speranţă în ochi. Sau poate nu. Există o

singură cale de a descoperi, luă el telefonul.

- Ai de gând să-l suni? Chiar acum? în acest minut? întrebă ea cu o voce ascuţită de teamă şi excitare. Crezi că este bine?

- Vrei să afli, nu-i aşa?

- Da, dar ... Doar nu poţi să-l întrebi dacă ... dacă ... se întrerupse, neştiind cum să-şi formuleze fraza. Cum să-l întrebi pe un bărbat dacă există vreo şansă să fie tatăl tău? se minună ea cu voce tare.

- îl întrebi pur şi simplu, spuse Steve, de parcă ar fi fost cel mai simplu lucru din lume. Chiar acum o să-l sun şi o să stabilesc o întâlnire. Da, spuse el în receptor. Aveţi cumva numărul de telefon al reşedinţei lui Ethan Roberts? ... Se lăsă un moment de tăcere în timp ce operatorul căuta ... Dar un număr de la sediul electoral? Ăsta trebuie să fie trecut în carte.

Aşteptă un moment, apoi închise şi făcu iar un număr de telefon. Willow stătea încordată, cu nervii întinşi la maximum, mâinile strânse în poală, ascultând cum Steve aştepta să i se facă legătura cu o persoană autorizată să preia mesajul.

- Nu, regret, nu pot discuta problema cu altcineva în afară de domnul Roberts, spuse el interlocutorului. Da, îmi dau seama că sunteţi conducătorul campaniei, dar aşa cum am spus celeilalte persoane dinainte, este o chestiune personală. Strict confidenţială. Dacă i-aţi spune că este vorba de o tânără numită Donna Ryan, silabisi el numele. Fiica ei are câteva întrebări la care speră ca Roberts Burns să-i răspundă. Mă poate contacta la numărul pe care vi-l dau, la orice oră ziua sau noaptea.

- Si acum? întrebă Willow când el încheie convorbirea.

- Acum, aşteptăm.

- Cât timp?

- Greu de spus. Poate câteva minute. Câteva ore. Poate câteva zile. Depinde cât de repede îi transmite mesajul conducătorul de campanie şi cât de urgent crede că este.

- Câteva zile? se văicări ea. Nu cred că pot suporta suspansul atâta timp.

- Ai stat douăzeci şi patru de ani. Câteva zile nu înseamnă mare lucru.

- Stiu, dar să fii atât de aproape şi ...

Telefonul sună, făcându-i pe amândoi să tresară.

- Crezi că este el? şopti Willow. Deja?

Steve zâmbi, arătând ca un rechin care tocmai a mirosit sânge în apă.

- O singură cale de a descoperi, ridică el receptorul. Steve Hart, zise el.

- Aici este biroul de campanie electorală al domnului Ethan Roberts, ciripi o voce de femeie. Telefonez în legătură cu un mesaj pe care i l-aţi lăsat domnului Roberts în privinţa unei anume Donna Ryan.

- Da, Steve apăsă pe butonul care îi dădea posibilitatea şi lui Willow să asculte convorbirea. Continuaţi.

- Domnul Roberts mi-a cerut să vă informez că va fi la San Francisco până seara târziu. Regretă că nu poate discuta imediat despre domnişoara Ryan, dar vă întreabă dacă v-ar conveni să vă întâlniţi acasă la el mâine dimineaţă la ora nouă, când va fi bucuros să vă dea orice informaţie poate.

- Mâine dimineaţă ar fi bine.

- Foarte bine, spuse femeia, şi-i comunică adresa. Domnul

Roberts vă aşteaptă la micul dejun.

- Oh, Dumnezeule, spuse Willow încet şi se prinse de marginea biroului cu o faţă albă ca varul.

- Doar nu ai de gând să leşini?

- Nu ... ştiu, şopti ea, clătinându-se în scaun.

Steve sări şi veni lângă ea.

- Puneţi capul între picioare, îi comunică ea, prinzându-i ceafa.

- Dar nu am nimic. Nu leşin niciodată. Doar că ... răsuflă ea adânc, apoi căzu înainte ca un balon care se desumflă şi-şi apăsă fruntea de stomacul lui. Nu credeam că mă va impresiona aşa de tare, mărturisi ea, murmurând cuvintele în ţesătura moale a tricoului lui.

Steve înţepeni, trupul încordându-i-se sub influenţa unor emoţii contradictorii. Greutatea corpului deasupra curelei, moliciunea părului alunecându-i printre degete, mirosul parfumului ei, îi aţâţă instinctul masculin. Uşorul tremur al umerilor şi al respiraţiei ei în timp ce încerca să se controleze, îl făcură să devină mai tandru. în cadrul muncii sale, nu era prima oară când întâlnea acest lucru, ştiind cum să îmbărbăteze o femeie îngrijorată - sau un bărbat sau copil, după caz - ştiind ce întrebări să pună şi unde să caute răspunsuri. Dar dacă i-ar fi spus cineva, cu zece minute în urmă, că va sta în biroul lui cu faţa frumoasă a unei femei presată în pântece, încercând să se gândească la o cale de a o linişti, în loc să o întindă pe sofa, ar fi râs şi ar fi spus că este nebun.

Si totuşi, asta era situaţia. îi mângâia părul sperând ca ea să

nu observe partea din el care se întărise brusc între blugi.

- Este în ordine acum, scumpo, murmură el liniştitor. Respiră de câteva ori adânc şi o să te simţi mai bine. Nu are sens să te necăjeşti până când nu vom afla dacă este el.

Willow scutură din cap.

- Nu, ai dreptate.

îi puse mâna pe mijloc, îl dădu încet la o parte şi-şi înălţă capul.

-îmi pare rău, spuse ea privindu-l cu ochi înceţoşaţi şi încercând să zâmbească, nereuşind însă. Mă comport ca o nebună.

- Bănuiesc că ai tot dreptul să te comporţi aşa, murmură el, masându-i ceafa. Nu în fiecare zi descoperi că ai putea fi rudă cu viitorul senator de California. Faptul că este republican nu scade cu nimic şocul, zâmbi Steve, arătându-şi gropiţa din obraz.

Ea zâmbi de-a binelea, amuzamentul înlocuind confuzia din ochii ei aurii. Steve îşi ridică mâna liberă pentru a-i da la o parte o şuviţă de păr care îi căzuse peste faţă. Nu se ştie cum, se trezi că-i cuprinde obrazul şi-şi întinde degetul pentru a-i mângâia uşor buza inferioară.

Ea oftă o dată, scoţând un sunet slab şi deveni nemişcată în mâinile lui, ca un mic animal fragil în faţa unui pericol mai mare decât el.

El îi mângâie iarăşi buza şi curba obrazului, apoi linia delicată a bărbiei, fascinat de textura pielii de sub deget. Era moale peste tot. Buze moi. Păr moale şi negru ca mantoul de vizon al mamei lui, strălucitor ca panglicile pe care sora lui mai mică le purta în păr când era fetiţă.

Avu o viziune a ei goală, întinsă pe haina de vizon, pielea ei moale strălucind ca o perlă pe blană. Si-o imagină legată cu panglici de mătase în jurul gleznelor şi încheieturilor mâinii, în jurul braţelor, taliei şi sânilor, legată toată cu o fundă drăguţă sub obraz. Si apoi, se văzu dezlegând-o centimetru cu centimetru, dezgolind fiecare bucăţică de piele mătăsoasă, ca un cadou cuvenit lui.

Si putea face asta, gândi el. Putea s-o aibă aici, chiar acum. Era vulnerabilă şi fără apărare, uitându-se la el ca să-i rezolve problema. Ar putea fi atât de uşor . Cu puţină insistenţă, ar putea s-o lungească goală sub el, pe canapeaua de lângă perete. Un sărut, două şi ar fi a lui. îşi întări mâna pe ceafa ei, ridicând-o din scaun. Willow se ridică la atingerea lui, ca o marionetă în mâinile păpuşarului.

El îi atinse buzele o dată ... de două ori ... de trei ori, cu gingăşie, făcând ca buzele ei să se desfacă în anticiparea a mai mult. îi mângâie buzele cu ale lui într-un adevărat sărut. Ea scoase un mic sunet de dorinţă din fundul pieptului, un sunet abia auzit.

Fu suficient ca Steve să se descotorosească de aceste snzaţii care-l copleşeau. Dumnezeule Doamne! Oare ce crezuse? Ce făcea?

Nu se implicase senzual cu clientele. Era o regulă de neclintit.

Ea venise la el având nevoie de ajutor. încrezătoare. Vulnerabilă. Si apoi, avea garda jos, când se întorsese spre el într-un moment de necesitate, căutând simpla îmbărbătare omenească, el visase cu ochii deschişi s-o posede pe mobila din

birou. Existau nume pentru bărbaţii care profitau de vulnerabilitatea femeilor - dar el nu va face parte niciodată dintre aceia.

Deliberat, Steve îşi relaxă mâinile, eliberându-i capul şi păşind înapoi.

- Te simţi mai bine acum, scumpo? întrebă el imitându-l încă o dată pe Humphrey Bogart, încercând s-o liniştească.

-Ah ... da, spuse ea, năucită.

Sărutul lui blând fusese exact ceea ce avea nevoie pentru a-i înlătura senzaţia de rău din stomac.

- Ei bine, nu putem vorbi cu Roberts până mâine dimineaţă, aşa că te duc la Bachelor Arms, vrei? îţi va da ocazia să te uiţi la locul unde probabil ai fost concepută.

Capitolul 3

Willow îşi dădu capul pe spate, rezemându-se de spătarul de piele al Mustangului decapotabil albastru şi lăsă soarele Los Angelesului să-i bată în faţă. Ea sugerase să-şi conducă maşina ei la Bachelor Arms, fiindcă era parcată foarte aproape, dar Steve, după ce privise maşina închiriată, trecu pe lângă aceasta fără nici o vorbă. Trebuiră să meargă până la parcarea păzită, unde el îşi ţinea maşina. Acum, stând în automobilul decapotabil cu soarele căzându-i peste pleoapele închise şi vântul suflându-i în păr, Willow hotărî că băşica ce i se făcuse la talpă merita o astfel de maşină.

Era una din acele zile californiene perfecte. Genul de zi care-i face pe milioane de oameni să decidă că Los Angeles era unicul loc în care doreau să trăiască în ciuda cutremurelor, ratei criminalităţii şi a taxelor mari.

Willow se întinse puţin, rezemându-şi umerii mai bine de tapiţeria moale din piele şi oftă mulţumită, în timp ce mergeau pe autostrada de coastă ce se îndrepta spre nord, cu câmpia înverzită de o parte şi valurile înspumate ce se spărgeau pe plaja Pacificului, pe de altă parte.

Si apoi, se auzi un scrâşnet de frâne şi cineva înjură. Willow se întrerupse din reverie şi oftă. Se îndreptă în scaun, şi-şi netezi fusta peste genunchi.

- Tocmai m-am gândit că n-am discutat onorariul, spuse ea ridicând vocea pentru a fi auzită peste muzica radioului, dată cam tare.

Steve se întinse şi dădu radioul mai încet.

- Poftim?

- Onorariul tău, spuse Willow, îngrozită că uitase până acum.

Fusese distrată, sigur, dar nu îi era în fire să neglijeze chestiunile
financiare ale oricărei afaceri.

Steve o studie cu coada ochiului când făcu la stânga spre Santa Monica.

- Şaptezeci şi cinci de dolari pe oră cu şase sute de dolari nereturnabili înainte, spuse el anunţând cel mai scump tarif - majoritatea cazurilor le lua pentru mai puţin de atât, unele chiar pe gratis, dar femeia cu costum de şapte sute de dolari şi bijuterii de aur îşi putea permite - plus cheltuielile.

Willow era pregătită să plătească oricât pentru a-şi găsi tatăl, bineînţeles, dar ...

- Şaptezeci şi cinci de dolari pe oră? spuse ea sceptic. Nu este puţin cam mult, chiar după standardele L.A.

- Mai există şi reduceri. Doar pentru tine scumpa mea, spuse el cu imitaţia lui de Bogart şi privind-o cu coada ochiului. Dacă ţi se pare prea mult, putem negocia.

Un uşor val de căldură o cuprinse - la fel ca atunci când îi văzuse prima oară gropiţa din obraz ... şi când o sărutase un văr îndepărtat. Era un sentiment periculos, dat fiind împrejurările.

- Si la ce te referi exact? întrebă ea privindu-l printre gene.

- Nu la ceea ce crezi, o ironiză el.

El nu s-ar coborî atât de jos încât să-i sugereze să-şi negocieze favorurile pentru serviciile lui ca investigator. Dar un bărbat putea visa, nu-i aşa?

Si el visase, bineînţeles, în timp ce-şi strângea degetele pe volan şi-i arunca priviri cu coada ochiului. Ea stătuse acolo cu faţa spre soare, cu sânii împungându-i bluza de mătase şi cu fusta ridicându-se deasupra genunchilor ori de câte ori se mişca pe scaun. Doamne, cât şi-ar fi dorit să nu fie o clientă!

-Ceea ce am în minte, spuse el, era un simplu schimb de servicii profesionale.

-Adică un schimb barter? întrebă ea după ce se gândi o clipă, ca şi cum conceptul i-ar fi fost necunoscut.

în primii ani ai comunităţii, înainte ca ea să preia conducerea de la Blackberry Meadows şi să-i facă pe toţi bogaţi cât nu visau, barterul fusese primul mijloc al supravieţuirii economice. Willow se pricepea mai bine la asta decât oricine.

- Bănuiesc că vom putea face ceva, se foi ea în scaun, încrucişându-şi şi picioarele şi dându-şi o şuviţă de păr după ureche. Ce ai în minte?

Oare o făcea intenţionat? se minună el. Folosindu-şi nurii pentru a-l distrage? îi aruncă o altă privire cu coada ochiului. Nu, în capul ei nu exista altceva în afară de negociere.

Senzualitatea era o parte naturală a ei, o calitate înnăscută pe care nici chiar o femeie desăvârşită profesional nu o putea ascunde.

- Toate diplomele pe care le ai te-au învăţat ceva despre computere? întrebă el.

-Cel pe care îl ai în birou, are un procesor 3865X, cu 4 megabiţi de memorie şi un copiator cu laser, spuse ea arătându-şi cunoştinţele. Cu aceeaşi bani, puteai să-ţi iei unul cu o

capacitate mai mare a memoriei şi o imprimantă mai performantă, cu calităţi grafice deosebite.

- Nu vreau calităţi grafice mai bune, mormăi el îndreptându-şi atenţia înapoi spre trafic. Vreau doar să-mi computerizez sistemul de contabilitate.

- Ei bine ... spuse ea, ştiind acum ce vroia el. Judecând după registrul pe care l-am văzut pe biroul tău, aş spune că n-ai măcar nici un sistem manual decent. Probabil mi-ar lua ... două sau trei zile doar ca să mă lămuresc în toată harababura şi să zicem, o altă zi să instalez un nou sistem. Deci, cam în patru zile aş face asta. La Blackberry Meadows, fac aproape patru mii de dolari în timpul acesta. Bineînţeles, adăugă ea aducându-l la disperare, dacă trebuie să te învăţ mai întâi să foloseşti computerul, ar trebui să mai adăugăm o săptămână.

- Patru mii de de dolari pe săptămână fără impozit sau cu?

- Fără, admise ea. Dar nu cred că este relevant. Cei şaptezeci şi cinci de dolari ai tăi pe oră este o cifră şi ea fără impozit.

Cucoana era isteaţă. Isteaţă şi sexy. Niciodată n-ar fi realizat că o discuţie de afaceri ar putea fi atât de stimulatoare.

- Facem târgul? întrebă ea.

- Mă mai gândesc.

- Ţi-aş lua gratis pe două zile de învăţare, ca un gest de bunăvoinţă.

- S-a făcut, spuse el luând o curbă.

Ambii zâmbiră, fiecare dintre ei satisfăcut că făcuseră cea mai bună înţelegere.

Bachelor Arms era situat pe bulevardul Wilshire între o

cofetărie italiană şi un bar numit Flynn's. Era o clădire cu un aer antic, cu pereţii zugrăviţi în roz, balcoane din fier forjat, ferestre cu arcade graţioase şi un turnuleţ nostim ridicându-se dintr-un colţ al acoperişului cu olane roşii! Construită iniţial prin anii douăzeci, suferise unele modificări în decursul anilor, camerele mari şi spaţioase cu tavane înalte, fuseseră împărţite în apartamente mai mici. Dar totuşi, cu toate schimbările pe care le îndurase, nu-şi pierduse niciodată eleganţa şi strălucirea de la început.

Willow se uită, privirea împărţindu-i-se între clădire şi fotografiile pe care le ţinea în mână. Bananierul din faţă era mai înalt acum decât în fotografie şi existau câteva straturi de flori care nu fuseseră plantate în 197o, dar era clar de înţeles cât de uşor o recunoscuse Steve. Nu prea se schimbase în ultimii douăzeci şi cinci de ani.

-Ai de gând să stai toată ziua şi să te uiţi la clădire? întrebă Steve care ieşise din maşină. Sau o să ieşi afară şi o să vii cu mine?

Willow se uită mirată la el.

- Oh, scuză-mă.

îşi strecură fotografiile în buzunarul jachetei şi-şi scoase picioarele afară din maşină.

Steve îşi permise o altă privire înainte de a se uita în altă parte. Nu putea fi învinuit că-şi imagina gleznele ei legate cu panglici de mătase. Era genul de fantezie care se imprima în mintea unui bărbat.

-De ce nu o pui în portbagaj? întrebă el când ea se aplecă să-şi ia servieta. Nu o să ai nevoie de ea şi nu are nici un sens s-

o cari.

Willow i-o întinse fără o vorbă, aşteptând ca el să se ducă în spatele maşinii. Steve puse servieta acolo şi apoi, spre amuzamentul ei secret, şterse cu mâneca hainei lui sport, urmele de degete pe care le făcuse pe vopseaua sclipitoare a maşinii.

- Este un model clasic, spuse el când o prinse zâmbind. Şi aceste modele merită să fie răsfăţate.

- Mă mir că o parchezi în stradă, dacă simţi aşa.

- Este un cartier sigur, spuse el, luându-i cotul pentru a o însoţi pe poteca din cărămizi ce ducea spre treptele din faţă ale clădirii. Şi are o alarmă de scoală şi morţii dacă cineva respiră mai tare lângă ea, zâmbi arătându-şi gropiţa.

Uşa din faţă de la Bachelor Arms avea o încuietoare cu cifru, menită să ţină la distanţă pe oricine în afară de chiriaşi. Exista o plăcuţă de o parte a uşii cu o coloană de butoane, fiecare inscripţionat cu un nume şi un număr de apartament. Deasupra sclipea o placă de alamă cu numele gravat al clădirii. Sub ea cineva scrijelise cuvintele "Crede legenda".

- Ce înseamnă asta? îl întrebă Willow pe Steve când acesta apăsă pe butonul marcat "Administrator". Ce legendă?

- Habar n-am. Probabil o glumă copilărească.

- Se referă la legenda doamnei din oglindă, spuse o voce înceată din spatele lor.

Vocea avea un uşor accent rusesc.

Steve şi Willow se întoarseră amândoi. O femeie subţirică, de statură medie, stătea în josul scărilor. Era îmbrăcată într-un costum roz de jogging şi bascheţi. Pe cap purta o şapcă de

baseball, cu o coadă de păr alb, care-i ieşea prin gaura de la spate şi-i atârna pe umăr. Părea să aibă în jur de optzeci de ani.

- Scuzaţi-ne, spuse Willow, gândindu-se că probabil vroia să intre în clădire. Vă blocăm drumul?

- Oh, cerule, nu. De obicei, eu intru prin poarta din grădină de cealaltă parte a clădirii după plimbarea de dimineaţă, indică ea cu o mână fragilă direcţia. în acest fel, nu trebuie să-mi duc cheia cu mine. Dar v-am văzut aici apăsând pe soneria administratorului şi m-am gândit că ar trebui să vă spun că probabil nu s-a întors încă. Părăsea clădirea - cred că se ducea la magazinul de articole de menaj - când mi-am început plimbarea în această dimineaţă. Vreţi să închiriaţi un apartament? zâmbi doamna.

Steve scutură din cap.

- Avem doar câteva întrebări să-i punem despre nişte chiriaşi care au locuit aici, dacă va putea răspunde. Depinde de cât timp este administrator aici.

- Oh, domnul Amberson este la Bachelor Arms de ... de aproape douăzeci şi şapte de ani, cred.

Steve şi Willow schimbară o privire semnificativă. Douăzeci şi şapte de ani! Acest Amberson ar putea fi în stare să le spună ceva despre maică-sa.

- Da, sunt sigură de asta, spuse frumoasa bătrână doamnă. El a început să lucreze aici în 1968. îmi amintesc foarte bine, fiindcă a fost anul în care mi s-a zugrăvit apartamentul în nuanţe de mov. Ce greşeală nefericită a fost, mărturisi ea cu un râs care n-ar fi sunat nelalocul lui dacă ar fi venit de la o fetiţă. A

trebuit ca domnul Amberson să-mi zugrăvească din nou tot apartamentul.

- Şi dumneavoastră sunteţi aici din 1968? întrebă Willow, sperând într-o altă sursă de informaţii despre mama pe care nu o cunoscuse niciodată.

- Da, draga mea copilă. Locuiesc la Bachelor Arms din 1947.

Anunţul ei fu întâmpinat cu o tăcere înmărmurită.

- In acest fel, totul este prea simplu ca să fie adevărat, spuse Steve.

- Poate că doamna din oglindă are ceva legătură cu asta, sugeră femeia micuţă.

- Doamna din oglindă? întrebă Willow.

Femeia îşi înclină capul spre placa de alamă de pe perete.

- Crede legenda, cită ea.

- Ce legendă? întrebă Steve neîncrezător şi simţi un ghiont din partea lui Willow care îl privea dezabrobator. Despre ce este această legendă? întrebă el, de data aceasta formulând sub forma unei rugăminţi.

- Este o poveste lungă, replică femeia. Vă rog, veniţi în apartamentul meu, îi invită ea, şi vom bea un ceai, în timp ce vă voi spune despre asta. Sunt Natasha Kuryan, întinse ea o mână cu un gest elegant.

- Steve Hart, luă el mâna oferită în palma lui mare. Şi ea este Willow Ryan. Suntem încântaţi amândoi să vă cunoaştem, doamnă Kuryan.

Şi apoi, fără să se gândească, îi ridică mâna şi i-o duse la buze.

Ochii verzi ai Natashei Kuryan străluciră.

- Tinerii îmi spun Madame, spuse ea regeşte. Voi îmi puteţi spune la fel.

- Deşi există multe zvonuri, adevărata identitate a doamnei din oglindă nu este cunoscută, spuse Madame Kuryan în timp ce punea ceai negru în trei păhăruţe aşezate în suporturi de argint filigranat. Se spune că a trăit aici în 192o, când Bachelor Arms era încă o rezidenţă splendidă, dar cum a murit biata doamnă rămâne un mister.

Adăugă apă fierbinte în fiecare pahar dintr-un samovar şi-şi servi musafirii.

Steve acceptă, un pic stânjenit. Arăta incomod stând pe canapeaua de catifea roşie a doamnei Kuryan, înconjurat de măsuţe acoperite cu dantele şi pline de tot felul de porţelanuri. Willow îl privea printre gene zâmbind când îl văzu că ia paharul ca să bea, fiindcă degetele lui prea mari nu-i puteau prinde tortiţa.

- Conform legendei, împrejurările morţii ei au fost tragice, spuse Natasha, nedându-şi seama sau ignorând jocul de priviri dintre cei doi. Se spune că bântuie oglinda din apartamentul 1 - G, arătându-se sporadic. Si asta doar atunci când viaţa cuiva este pe cale să se schimbe într-un mod semnificativ. Apariţiile ei prezic realizarea visurilor celor mai mari sau ameninţarea celor mai mari temeri. O tânără actriţă numită Jane Masters a fost prima ei victimă. A fost găsită moartă în piscina din spatele casei ... Natasha îi aruncă o privire lui Steve peste paharul cu ceai. Văd după expresia dumitale că nu mă crezi.

- Nu vreau să vă ofensez, Madame Kuryan, dar nu mi se pare

credibil.

- Si dacă îţi spun că şi eu am văzut-o pe doamnă? Era chiar în noaptea în care eu şi Errol Flynne am devenit amanţi.

- Si a fost realizarea unui vis sau a unei mari temeri? întrebă el inexpresiv.

Natasha lăsă să-i scape un tril de râs încântat.

- O doamnă nu spune, îl certă ea.

- Aceste fete cred că nu au locuit aici mult timp, spuse Natasha când se uită la pozele pe care Willow i le dăduse, după ce îşi sorbise ceaiul şi luase din fursecurile cu migdale. O lună, dădu ea din umeri. Poate două, dar aceasta, da, arătă cu degetul spre faţa zâmbitoare a Donnei Ryan. Mi-o amintesc foarte bine. O mare frumuseţe. Osatură superbă. Am machiat actriţe mulţi ani la Studiourile Hanadu, explică ea mândră, aşa că ştiu ce importantă este osatura pentru adevărata frumuseţe. Toţi tinerii din clădire alergau după ea din ziua în care s-a mutat cu cealaltă fată la Bachelor Arms. Ai un pic de asemănare cu ea la ochi, zise Natasha studiind faţa lui Willow.

- A fost mama mea.

Natasha Kuryan dădu din cap, ca şi cum şi-ar fi explicat asemănarea.

- Vă amintiţi dacă se întâlnea cu cineva în particular când locuia aici? întrebă Willow. Cineva din această fotografie?

- Cine poate şti? dădu din umeri Natasha. Existau toate acele comentarii ridicole despre dragostea liberă şi eliberare sexuală. Am văzut-o cu toţi aceşti tineri uneori, dar să spun că era iubita specială a unuia dintre ei ...? N-am nici o idee.

- Dar tinerii din poze? o îndemnă Steve. Vă amintiţi ceva

despre
ei?

- Cum să nu, sigur, spuse Natasha. Imi amintesc foarte bine despre ei. Chiar foarte bine. Acesta cu mustaţă este Ethan, oftă ea strângându-şi buzele. Nu era favoritul meu.

- Da? o încurajă Steve.

- Prea arogant şi plin de sine.

Un defect al multor tineri, mi-e teamă. Dar poate că a scăpat de asta, îi zâmbi ea lui Steve.

- Si ceilalţi?

- Aceştia doi de aici erau fraţi, îi indică ea în timp ce vorbea. Acesta este Jack. El era cel mai mic. Si acesta ... Strălucirea din ochii ei se micşoră pentru o clipă. Acesta este Eric.

Steve şi Willow se uitară unul la altul. Eric? Alt bărbat cu iniţiala E care se adăuga misterului din jurul mamei ei?

- Acum este mort, spuse Natasha cu tristeţe. Poliţia a zis că a fost o sinucidere, dar eu nu am fost niciodată convinsă de asta. întotdeauna am preferat să cred că a fost un accident nefericit. Deşi ... se spunea că o văzuse pe doamna din oglindă, aşa că probabil poliţia a avut dreptate.

- Sinucidere? repetă Willow, stăpânindu-se să-şi ascundă dezamăgirea din voce. Când?

- Cred că nu mult după ce a fost făcută această fotografie. S-a întâmplat în vara lui 197o. în iunie. Sau poate era iulie. Memoria mea nu mai este aşa de bună cum a fost odată, scutură ea din cap. Ar trebui să-l întrebaţi pe domnul Amberson dacă este important să aflaţi despre asta. Sau poate l-aţi putea contacta pe tânărul Jack Shannon. Sunt sigură că domnul

Amberson v-ar putea da noua adresă.

- Mă îndoiesc că vreo adresă pe care ar avea-o ar mai fi valabilă după atâta timp, spuse Steve.

- Dar sunt abia câteva luni de când tânărul Jack şi noua lui mireasă s-au mutat din apartamentul 1 - G. Sunt aproape sigură că domnul Amberson ştie unde s-au dus.

- Câteva luni?

înseamnă că el a locuit aici în ultimii douăzeci şi cinci de ani?

- Oh, nu. Nu, doar câteva luni. A plecat după ce a murit fratele lui. Se zvonea că a intrat în armată pentru un timp şi apoi a hoinărit în jurul lumii, ca să uite. Doamna din oglindă a fost cea care l-a atras înapoi. El ştia că este nevoie să fie aici pentru a-şi realiza visul. Aşa a făcut şi Ezekiel, spuse ea înconjurând cu degetele faţa tânără a lui Zeke Blackstone. Şi el şi-a ratat visul şi avea nevoie să se întoarcă la Bachelor Arms pentru a-l regăsi.

-Acum, să mă lămuresc, spuse Steve. Spuneţi că amândoi aceşti tineri s-au întors aici până la urmă. Aţi spus Ezekiel?

Natasha încuviinţă din cap.

- Este numele lui real. A recunoscut într-o după-amiază când îi era dor de maică-sa, imediat după ce venise aici de la New York pentru a fi star de cinema. Ea îi spunea Ezekiel şi lui îi era dor de ea, cred. Este un nume fermecător pentru un tânăr fermecător. Cam demodat, dar mai melodios decât Zeke, nu credeţi? zâmbi ea.

Capitolul 4

- Trei dintre ei, spuse Willow. Trei cu iniţiala E. Si toţi au cunoscut-o pe mama la momentul acela. Toţi se întâlneau cu ea. Ceea ce înseamnă că oricare dintre ei mi-ar putea fi tată. Ce facem acum? se uită ea la Steve.

- Vorbim cu administratorul, spuse Steve, şi vedem dacă poate adăuga ceva la cele spuse de Madame Kuryan.

El o luă din nou de braţ, conducând-o politicos peste suprafaţa pietruită a curţii. Natasha Kuryan le spusese că dacă Ken Amberson s-a întors de la magazin, l-ar putea găsi în apartamentul 1 - G, unde curgea un robinet de la baie.

- Este peste curte şi prin uşa din cealaltă parte, le spuse ea când ieşiră din apartamentul ei. 1 - G este a treia uşă pe stânga după ce intraţi în hol.

Găsiră destul de uşor apartamentul. Uşa era întredeschisă şi se auzeau lovituri de ciocan. Intrară într-un holişor şi apoi într-o cameră goală, aerisită. Pereţii erau zugrăviţi în crem deschis. Două ferestre cu arcade, flancate de obloane deschise, lăsau să pătrundă lumina soarelui. O oglindă lată, cam de 1,2o metri şi lungă de 1,5o metri atârna pe un perete.

Avea o ramă ornată cu trandafiri şi panglici împletite din metal, în stil victorian. Ar fi trebuit să pară nelalocul ei în acest loc, dar nu era aşa.

- Crezi că este oglinda? şopti Willow.

- Trebuie să fie. Este singura.

Willow ezită un moment, apoi merse şi se aşeză în faţa oglinzii. Nu se reflectă decât imaginea ei, apoi a lui Steve care veni în spatele ei. El era înalt şi blond, atât de sexy, iar ea

subţire şi brunetă, o femeie sofisticată în haine scumpe.

Ea nu se gândise niciodată la sine ca la o persoană feminină sau fragilă - nu mai mult decât majoritatea femeilor - dar arăta şi una şi alta stând lângă el. Nu era din cauza înălţimii lui, care era peste medie

- cu tocuri, vârful capului ei ajungea până la nasul lui Steve. Şi nu era nici fizicul lui, deşi era deosebit de musculos. Masculinitatea lui îl făcea să arate atât de solid şi mai mare ca viaţa.

Era atât de masculin încât o făcea şi pe ea să se simtă feminină la rândul ei. Nu era sigură că îi plăcea acest sentiment - nu se potrivea cu imaginea sieşi de femeie modernă a lumii. Willow Ryan nu se sprijinea de nimeni şi Steve Hart avea umerii croiţi pentru a se sprijini pe ei. Capul i se înclinase către el din minutul în care pusese problema ei în mâinile sale capabile.

- Vezi ceva acolo? întrebă el, şoptindu-i vorbele în ureche.

- Nu, murmură ea şi se îndepărtă de oglindă şi de el. S-a oprit bocănitul, constată ea. Crezi c-ar fi mai bine să-l lăsăm pe domnul Amberson să afle că suntem aici ca să-i putem pune întrebări?

Dar domnul Amberson ieşi din baie înainte ca ei să-şi fi anunţat prezenţa. Era un bărbat mic, cu privire aspră, chel şi cu o expresie belicoasă în ochii verzi pal. Purta o salopetă uzată şi ducea o ţeavă în mână. Willow nu-l plăcu deloc.

- Cine sunteţi? întrebă el. Ce faceţi aici? Acest apartament nu este de închiriat acum.

Willow făcu un pas înapoi, apropiindu-se mai mult de Steve, lăsându-l pe acesta să discute problema cu administratorul de la

Bachelor Arms.

- Nu suntem aici pentru a închiria un apartament, spuse Steve. Vrem doar să vă punem câteva întrebări.

- Reporteri?

- Nu, noi ...

- Au fost o grămadă de reporteri pe aici de când s-a zvonit că Blackstone a închiriat locul. Nişte obraznici - o adevărată pacoste. Bine că a plecat, spuse el arătând spre camera goală cu bucata de ţeavă pe care o ţinea în mână. A plecat luna trecută, chiar după nunta puştiului său. Aşa că dacă sunteţi de la unul dintre acele ziare, puteţi să vă duceţi la dracu' chiar acum. Nu am nimic de spus.

- Nu suntem reporteri, domnule Amberson, îl asigură Steve, scoţând din buzunar o legitimaţie. Sunt detectiv particular. Domnişoara Ryan este clienta mea.

Amberson studie legitimaţia un moment.

- Ce cercetaţi?

- Zeke Blackstone pentru început, spuse Steve.

- Stiam că sunteţi reporteri, zise Amberson supărat, aruncând legitimaţia pe podea. Afară, până nu chem poliţia!

- Si Ethan Roberts, spuse Steve.

Amberson se întoarse şi-i privi.

- Ce?

- Şi Eric şi Jack Shannon, adăugă Steve, ştiind că-i trezise curiozitatea după privirea din ochi. Şi posibila legătură cu o tânără pe nume Donna Ryan.

- De unde aţi luat numele?

Steve se uită la Willow, indicând în tăcere pozele pe care ea

le avea în buzunar. Inţelegând, aceasta scoase cele opt fotografii şi le dădu lui Steve. Acesta o selectă pe cea pe care o dorea şi i-o întinse lui Amberson.

Bărbatul rămase tăcut un lung moment, studiind fotografia.

- Vreţi să aflaţi despre sinucidere, nu?

- Vrem să ştim despre acea vară, spuse Steve. Orice vă amintiţi.

- De ce?

- Motivul este confidenţial.

- Atunci, aşa este şi memoria mea.

Steve îşi deschise portofelul.

- Douăzeci de dolari v-ar ajuta memoria?

Amberson nici nu se uită la bani.

- Patruzeci?

Willow puse mâna pe braţul lui Steve.

- Pe domnul Amberson nu-l interesează banii tăi.

Ea nu ştia de unde îşi dăduse seama de asta, dar o ştia. Privirea avidă din ochii verzi nu era pentru banii din portofelul lui Steve ci pentru secretele din vieţile altor oameni. Amberson nu ar lua bani pentru ceea ce ştia, ci ar negocia informaţie pentru informaţie.

- Donna Ryan era mama mea, îi spuse Willow. Noi credem că unul dintre bărbaţii din fotografia aceasta este tatăl meu.

- Mda, mi-o amintesc, spuse Amberson. S-a mutat aici cu prietena ei în mai 197o. Ethan Roberts - cel care candidează acum ca senator

- a fost cel care i-a spus despre apartamentul liber. Lucra cu ea la un soi de serial TV ... o chestie dulceagă. Bănuiesc că a crezut

că o să aibă mai multă şansă cu ea dacă era prin apropiere.

- Si a avut? întrebă Steve.

- Naiba ştie! dădu Amberson din umeri. Era o nebunie în acele zile. Petreceri tot timpul. Tinerii treceau dintr-un pat într-altul fără să le pese. Nu trebuia să-şi facă griji atunci pentru SIDA. Stiu că a ieşit cu Roberts de vreo două ori. Dar am văzut-o ieşind şi cu alţi tipi, inclusiv cu Eric Shannon. Mă întrebaţi dacă s-a culcat cu vreunul dintre ei, dar trebuie să fiu cinstit şi să vă spun că nu ştiu. Nu lăsa pe nici unul dintre tipi să se apropie prea tare de ea, aşa cum făceau alte fete. Cel puţin nu în public, ca cineva să observe.

împinse uşa dinspre curte şi ieşi afară. Steve îşi luă mâna de pe umărul lui Willow, oprind cu palma uşa înainte de a se închide în faţa ei.

- Chiar aici a dat Blackstone peste corp în acea noapte, spuse Amberson arătând spre un loc din curte unde se afla acum un ghiveci cu hibiscus. Poliţia a spus că puştiul Shannon murise de două ore când Blackstone l-a descoperit. Doi tineri se plimbau prin jur în timp ce el zăcea aşa, crezând că se îmbătase sau se drogase. Doi puşti erau întinşi pe şezlong chiar acolo şi nici măcar nu l-au observat. Zăcea întins pe spate cu ţeasta spartă şi şira spinării sfărâmată în trei locuri, dar n-ai fi putut spune asta doar uitându-te la el. Si era întuneric. Cu umbre ... şi nimeni nu a remarcat sângele.

Părea să-i facă o plăcere macabră să fie povestitorul unei întâmplări atât de triste. Ca un mic şi urât vrăjitor, gândi Willow.

- Copoii şi-au imaginat că a sărit de la etajul trei. De la balconul de acolo, arătă el direcţia. Chiar acolo locuiau maică-ta

şi prietena ei, spuse urmărind reacţia lui Willow.

- A sărit din apartamentul mamei mele? întrebă ea simţind mâinile lui Steve strângându-se în jurul umerilor ei şi dându-i tărie atunci când avea mai multă nevoie. Ea era acolo când s-a întâmplat? se calmă ea. L-a văzut căzând?

Amberson scutură din cap.

- Copoii şi-au închipuit că ea era jos la petrecere, în 1 - G, când s-a întâmplat. Ea a fost singura care a auzit ţipătul, totuşi. Şi a chemat şi ambulanţa.

- S-a ţipat? se miră Willow. Credeam că aţi spus că nimeni nu a văzut ce s-a întâmplat.

- Fata de pe şezlong cu iubitul ei au început să urle când şi-au dat seama că se află în faţa unui cadavru. Nu păruse să o deranjeze deloc când crezuse că era doar beat.

- Ce făcea în apartamentul Donnei, dacă ea nu era acolo? întrebă Steve, îndreptând conversaţia înapoi la ceea ce i se părea relevant. Cum intrase acolo?

- Tot ce trebuise să facă era să deschidă uşa şi să intre. După cum am spus, era liber şi uşor în acele zile. Nimeni nu se deranja să încuie. Copoii şi-au imaginat că a ales probabil apartamentul ei fiindcă nu era nimeni acolo să-l oprească să se omoare.

Willow rămase tăcută un moment, rumegând la asta, încercând să-şi adune gândurile, încercând să presupună ce ar simţi dacă Eric Shannon s-ar dovedi că este tatăl ei - şi îl pierduse înainte de a-l găsi.

- Ştie cineva de ce s-a omorât? întrebă ea.

- Au existat unele vorbe despre el şi fratele lui care

avuseseră o mare ceartă în acea noapte dar, la naiba, cine ştie? Bănuiesc c-ar putea să fie adevărat. Amândoi se certau întotdeauna şi Jack Shannon a dispărut imediat după anchetă, care este un semn că avea o conştiinţă vinovată, dacă mă întrebi pe mine. S-a dus în Vietnam şi a devenit mercenar. A umblat prin toată lumea, vânzându-şi serviciile la cel mai mare preţ. Bineînţeles - dădu din umeri Amberson. S-ar putea să nu fi fost nici o ceartă. Poate că Eric Shannon era atât de îmbuibat încât a crezut că poate zbura. Oricum, nu are prea mare importanţă de ce. A trebuit să se întâmple.

- A trebuit să se întâmple? spuse Steve.

- El a văzut doamna din oglindă.

- Din nou legenda, spuse Steve. Este un rahat şi ştii asta.

- Legenda este adevărată, se încăpăţână Amberson. în 193o, o actriţă numită Jeannie Masters s-a înecat în piscina care obişnuia să fie chiar aici unde stăm. Puteţi vedea conturul, arătă el. S-a întâmplat în timpul unei petreceri nebune, exact ca şi puştiul Shannon şi nimeni nu a văzut nimic. Nimeni nu ştie dacă a fost un accident, sinucidere sau crimă.

- Oh, nu mai spune asta, îl opri Steve exasperat. Acea poveste nu este nimic altceva decât un amestec de superstiţii visate de cineva cu mai multă imaginaţie decât bun-simţ - probabil într-un efort de a atrage chiriaşi în acest loc.

- Este adevărul gol- goluţ, insistă Amberson. Ea apare în oglinda de al 1 - G, într-o rochie albă şi lungă şi zâmbeşte trist şi atunci ştii că urmează să se întâmple ceva.

- Ne spui că ai văzut-o pe această misterioasă stafie, femeie.

- Nu spun că am văzut-o sau nu am văzut-o niciodată.

Spun doar că ştiu ce se întâmplă oamenilor care o văd.

- Mda, îl zeflemisi Steve. Şi singurii care au văzut-o sunt un grup select de cadavre şi o bătrânică drăguţă cu amintiri romantice.

- Madame nu a fost singura care a văzut-o şi a ajuns să vorbească despre ea, spuse Amberson supărat. Ethan Roberts a văzut-o în aceeaşi zi în care a dat lovitura cu serialul siropos. Şi soţia lui Jack Shannon a văzut-o, prima dată când a fost în apartament.

- Este totul stabilit pentru astă seară, spuse Steven vârându-şi telefonul celular în buzunarul hainei sport. Ne întâlnim cu Jack Shannon şi soţia lui chiar acolo ... arătă o clădire cu faţada din cărămidă de lângă Bachelor Arms ... la Flynn's. La ora şase, sau imediat ce permite traficul.

- Bine, încuviinţă Willow. Sună bine.

Dar ceva în vocea ei nu suna bine deloc. Steve care tocmai voia să pornească maşina, se întoarse spre ea.

- Nu te simţi bine, scumpo? întrebă el încet şi întinse mâna să-i dea o şuviţă de păr după ureche. Pari puţin şocată.

Willow se înclină la atingerea lui, doar o secundă, când degetele lui îi atinseră faţa şi apoi îşi înălţă capul în altă parte, repede, înainte de a da curs impulsului de a-şi freca obrazul de palma caldă.

- Mă simt bine, îl asigură ea.

Steve îşi lăsă mâna să cadă spre curba gâtului ei.

- Este o mare potrivire să pleci de la ideea că habar n-ai cine este tatăl tău şi să descoperi că există şansa să fie oricare din trei bărbaţi, totul într-o singură dimineaţă, spuse el masând-o uşor. Nimeni nu te-ar învinovăţi că te simţi un pic copleşită.

- Mă simt bine, îl privi ea cu asprime. Nu sunt una dintre acele flori delicate care se ofilesc la cel mai mic lucru ... Cel puţin nu fusese până în această dimineaţă. Nu-i nevoie să-ţi faci griji că voi începe să mă smiorcăi. Promit că nu o voi face.

Colţurile gurii frumos cizelate a lui Steve se ridicară amuzate.

- Nu-i nevoie să te jenezi, scumpo, îl imită iar pe Bogart. Poţi să te smiorcăi la mine ori de câte ori ai nevoie. Este inclus în tariful meu orar.

- Acel tarif orar include şi serviciul de armăsar? se răţoi ea.

Nu ştia ce o făcuse să spună asta, chiar nu ştia, exceptând faptul că dacă el nu se oprea să-i atingă gâtul aşa, nu urma să treacă mult şi-i va sări în poală.

El îşi îndepărtă mâna de gâtul ei.

- Dacă te îngrijorează ce s-a întâmplat în biroul meu, azi-dimineaţă, nu-ţi face probleme. A fost o lipsă jalnică de control din partea mea, recunoscu el, şi-ţi cer sincer scuze.

- Scuze pentru ce? întrebă, mirându-se de ce naiba trebuia să se scuze.

El o sărutase, asta fusese totul, oferindu-i consolare când avusese nevoie.

- Pentru că am profitat de tine când erai într-o stare emoţională vulnerabilă.

- Ai profitat de mine? se irită ea, insultată.

Nimeni nu profita de Willow Ryan. Nu permitea asta.

- Atâta timp cât eşti clienta mea, nu trebuie să te îngrijorezi asupra intenţiilor mele, stabili el clar.

Dacă urma s-o ajute, trebuia să aibă încredere în el şi să nu se teamă că va sări pe ea în orice clipă.

- Eu nu fac sex cu clientele mele.

Lui Willow nu-i venea să-şi creadă urechilor.

- Şi ce te face să crezi că ai avea cea mai mică şansă să faci sex cu mine? întrebă ea acid.

- Gândirea nu este implicată, scumpa mea. Nici a mea, nici a ta. Dacă aş fi vrut, te-aş fi putut avea în această dimineaţă, goală şi gemând de plăcere pe canapeaua din biroul meu. Şi amândoi ştim asta.

Willow îl privea cu gura căscată, rămasă mută în faţa unei astfel de aroganţe masculine.

- Şi ia aminte, scumpo ... Când totul se va termina şi vom descoperi cine este tăticul tău, chiar asta am de gând să fac.

Capitolul 5

Willow făcu în acea după-amiază ceea ce nu mai făcuse niciodată. Anulă două întâlniri de afaceri şi în locul lor se duse la cumpărături.

Steve o luă de la hotel la cinci şi treizeci ca să întâlnească familia Shannon la Flynn's la ora şase şi erau o grămadă de lucruri de făcut înainte de a fi gata pentru el.

încă nu-i venea să creadă obrăznicia colosală a tipului. Aroganţa vădită a atitudinii lui.

Este adevărat că răspunsese sărutului său cu o anumită căldură. Mare scofală. Fusese necăjită, vulnerabilă; el avusese dreptate în privinţa asta. Dar asta nu însemna că dorea să intre în pat cu el. Să se lungească pe acea sofa uzată din biroul lui "goală şi gemând de plăcere" aşa cum accentuase el.

O imagine a acestor lucruri întâmplându-se îi trecu prin minte - toţi acei muşchi încordaţi şi tremurând sub degetele ei mângâietoare, mâinile acelea mari pe coapsele ei, trupul lui auriu, gol tot şi aţâţat zbuciumându-se deasupra ei. Căldura îi invadă trupul.

Ei bine, poate n-ar deranja-o atât de tare ... în împrejurări normale ... dacă i-ar cere-o frumos.

Dar să spună răspicat că putea s-o aibă oricând dorea ... că intenţiona s-o aibă imediat ce vor termina treaba, indiferent de ceea ce gândea ea ...

- O să mai vedem, mormăi ea, trâtind uşa de la camera hotelului şi îndreptându-se spre magazine. Când voi isprăvi cu tine, Steve Hart, vei fi în genunchi rugându-mă să te scot din

nefericirea ta.

Era îmbrăcată toată în negru când veni s-o ia de la hotel în acea seară. Tocuri negre, ciorapi negri, un costum negru de seară, mulat pe trup, cu un guler înalt, rotund şi jachetă strâmtă care-i scotea în evidenţă silueta subţirică.

Si avea ce să scoată în evidenţă, gândi Steve apreciativ, contemplând-o prin parbrizul Mustangului în timp ce-şi îndreptă maşina pe aleea din faţa hotelului. Taiorul ei de afaceri nu arătase nici jumătate din toate acestea, ceea ce presupuse el era şi scopul unui costum pentru afaceri.

Se întrebă de ce era afară, flecărind cu portarul, în loc să-l aştepte înăuntru. îi ofensa simţul de cavalerism. Ar fi lăsat maşina în grija servitorului în timp ce ar intra şi ar lua-o. Aşa cum stăteau lucrurile, ea nu-i dădu nici măcar ocazia să-i deschidă portiera.

Se duse singură şi o trase cu putere, strecurându-se în locul din faţă şi-şi flutură vesel mâna spre portar când plecară.

- Deci, ce-ai găsit la prietenul tău de la poliţie? întrebă ea încrucişându-şi picioarele când se rezemă de spătarul de piele.

Fusta neagră alunecă la jumătatea coapselor în timpul mişcării, oferind vederii o pereche de picioare spectaculoase.

Steve se uită la faţa ei, întrebându-se dacă îşi expunea coapsele acoperite cu mătase drept răspuns la faptul că el fusese, aşa cum spusese atât de delicat când trântise uşa de la maşină, "un măgar arogant".

Presupuse că ar putea fi neintenţionat. Fusta pe care o purta acum era atât de strâmtă încât nu se putea decât ridica atunci

când îşi încrucişa picioarele. Hotărî să nu tragă o concluzie.

- Marty a confirmat ce ne-a spus Amberson. Eric Shannon a sărit sau a căzut de le etajul trei din apartamentul Donnei Ryan şi Christinei London, colega ei de cameră. Nimeni nu l-a văzut făcând-o. Nimeni nu ştie de ce a făcut-o. Cel mai apropiat motiv la care oricine s-ar fi gândit era cearta pe care o avusese cu fratele lui, dar chiar şi poliţiştii îl găseau cam slăbuţ. Nici nu fusese prea îmbuibat aşa cum presupusese Amberson. Autopsia a arătat că nivelul alcoolului din sânge era echivalentul a două beri şi existau unele urme de folosire a marijuanei. Dar nimic mai mult. Deci nu pare deloc posibil ca el să fi zburat într-un fel de frenezie indusă de droguri. S-a întâmplat în 28 iunie 197o, aproape cu opt luni înainte de naşterea ta.

îi aruncă o privire ca să observe cum a luat această ultimă informaţie.

- Asta face posibil ca el să fie acela?

- Face posibil, spuse Stone. Nici mai mult, nici mai puţin.

- Deci încă avem trei posibilităţi atunci, oftă ea şi-şi încrucişă picioarele la loc, fusta ridicându-se pe coapse cu câţiva milimetri mai sus. Ai descoperit ceva la cei care erau în serial cu maică-mea?

- Nimic important. Ştii că a fost o producţie lungă, spuse el întrebându-se când o să-şi tragă fusta în jos, fiindcă toată dimineaţa la biroul lui nu făcuse decât să-şi netezească fusta. Nu mai există aceiaşi oameni care lucrează la un serial după douăzeci şi cinci de ani. Dar am fost în stare s-o conving pe secretara de la studio să cotrobăie printre vechile înregistrări pentru mine.

Aş putea paria că ai convins-o, gândi Willow ducându-şi mâna la
gât.

-Am reuşit să confirm datele la care Donna Ryan şi Ethan Roberts au lucrat acolo. Coincideau, dar noi ştiam deja asta. Doi dintre actorii mai bătrâni şi-au reamintit că au lucrat cu ea. Unul a spus că el crezuse că are talent şi întotdeauna se întrebase de ce părăsise spectacolul, mai ales când scenariştii făceau planuri să-i mărească rolul. O machioră a recunoscut fotografia ei dintr-o dată şi din acelaşi motiv ca Madame Kuryan, spuse el privind-o cu coada ochiului. Structura osoasă superbă ... Ce faci?

- N-ar fi trebuit să îmbrac un costum atât de gros, explică ea degetele strecurându-i-se în jachetă pentru a-şi deschide nasturii, mai ales nu unul cu guler atât de înalt, strâmt.

Steve se trezi că ochii i se lipsesc de unghiile ei roşii. Oare aveau această culoare azi de dimineaţă? N-ar fi observat dacă ar fi fost aşa?

- Fii atent la maşina din faţa ta, îl avertiză Willow. Stopul devine roşu.

El îşi îndreptă privirea spre drum, la timp pentru a nu intra în maşina din faţa lui. Cu Mustang-ul oprit, se întoarse spre Willow pentru a-şi continua raportul şi aproape îşi înghiţi limba.

Se aplecase înainte pe scaunul ei, încercând să scoată jacheta cea strântă. Sânii albi aproape îi ieşiseră din corsajul rochiţei negre pe care o purta pe dedesubt.

- Mă poţi ajuta cu asta, te rog? îl întrebă ea, întinzându-i mâna stângă, ca el să-i poată trage manşeta.

Amuţit, privirea i se opri la umflăturile palpitante ale sânilor când făcu ce i se ceruse.

- Mulţumesc, zâmbi ea politicos. Nu mă aşteptam să fie încă aşa de cald în octombrie, spuse când îşi scoase şi restul jachetei. Este singura îmbrăcăminte de seară pe care am adus-o cu mine şi nu am avut de ales.

Era o minciună gogonată. Acea toaletă şi-o cumpărase chiar în această după-amiază de la magazinul de lux, după ce îşi făcuse părul şi unghiile la un salon renumit de înfrumuseţare.

- S-a făcut verde, îl atenţionă ea, ascunzându-şi un zâmbet de satisfacţie când îşi împăturea jacheta cu grijă.

Ştiind că el o observă cu coada ochiului, Willow se răsuci un pic mai mult decât necesar şi-şi puse haina pe spatele scaunului. Apoi îşi ridică mâinile şi-şi trecu degetele prin părul de la spate pentru a-l înfoia. Mişcarea îi ridică sânii şi mai sus, ameninţând o expunere indecentă dacă nu avea grijă.

Mâinile lui Steve începură să transpire pe volan.

- Ce naiba faci? bombăni el printre dinţii încleştaţi.

Willow îşi lăsă mâinile în jos.

- Ce fac? întrebă ea cu nevinovăţie, întorcându-şi capul pentru a-l privi în faţă.

- Nu mai face pe nevinovata, o avertiză el. Ştiu când o femeie este pusă pe rele.

Ea îşi dădu o şuviţă de păr după ureche cu o unghie lungă şi roşie.

- Nu ştiu despre ce vorbeşti.

El trebui să-i admire calmul - mulţi bărbaţi s-ar fi pleoştit

dacă i-ar fi admonestat aşa. Ea doar dădu din umeri.

- Nu este Flynn's? arătă ea când trecură pe lângă local.

Steve înjură şi făcu o întoarcere neregulamentară iar ea se prinse de bordul maşinii.

- N-a fost prea plăcut, spuse ea străfulgerându-l cu o privire bosumflată. Mi-aş fi putut rupe unghia.

- Zi mersi că nu ţi-ai rupt gâtul, o preveni el când intră cu maşina într-o parcare de lângă Flynn's.

Opri maşina şi stătu un minut cu mâinile pe volan, luptându-se să-şi controleze libidoul violent. De ce folosesc femeile întotdeauna sexul când vor să se descurce cu un bărbat? Nu ştiu în ce soi de necaz se vârî? El era tare ca o stâncă şi doar cu două secunde în urmă, îi venise s-o tragă pe scaunul din spate şi să-i scoată rochia. Dar faptul că era clienta lui îi stăvili acest impuls.

îşi descleştă mâinile de pe volan şi se întoarse să o privească, pregătit cu calm să-i toarne un potop de critici în micile ei urechi, să-i spună exact ce gândea despre jocul ridicol pe care-l juca.

- Ai vreo idee cât de aproape ai fost?

- Hmm? murmură ea absentă, scotocind nepăsătoare în gentuţa de seară de unde scoase un tub de ruj şi întorcând oglinda retrovizoare spre ea. Te deranjează? spuse ea, fără a-i aştepta consimţământul.

- Willow, spuse el cu o voce ameninţătoare, dar venindu-i să râdă.

îi era greu să-şi păstreze duritatea masculină în faţa unei asemenea indiferenţe.

- Da, dă-i drumul, te ascult, spuse ea în timp ce începea să-şi aplice un strat de ruj proaspăt şi făcând din asta un adevărat spectacol prin felul în care îşi desfăcea buzele într-un mod sexy ... Habar n-am cât de aproape am fost de ...? îl îndemnă, insistând să-şi termine ideea.

Steve nu se putu abţine. Râse.

- încerci să mă înnebuneşti complet ?

- Da, îi zâmbi ea obraznic, închizând tubul de ruj. Cum o fac?

- Am fost cât pe ce, recunoscu el. Am fost cât pe ce când ţi-ai încrucişat picioarele. Şi o ştii, micuţă vrăjitoare fără inimă.

- Bun, îşi puse rujul în poşetă şi o închise. Meritai asta.

Steve îşi scutură capul, exasperat. Numai o femeie putea pedepsi astfel un bărbat. întregul sex feminin era nebun şi bărbaţii erau nebuni că-şi puneau mintea cu toate prostiile lor şi alergau după ele cu limba scoasă.

- Stai acolo unde eşti până înconjur maşina şi deschid portiera. Pavajul parcării este plin de gropi. Ţi-ai putea rupe gâtul!

- înainte de a mi-l rupe tu?

- Eşti o adevărată gură bogată, spuse el când deschise uşa maşinii. Nu ştiu cum de nu am remarcat înainte.

- Probabil fiindcă te uitai la pieptul meu.

El o privi cu ochi îngustaţi când îi întinse mâna.

- Mai devreme sau mai târziu, o avertiză el, această gură o să te vâre într-o grămadă de necazuri.

Ea-şi încreţi buzele strălucitoare într-o mişcare exagerată de sărut.

- Vorbe, vorbe, îl zeflemisi ea şi punându-şi mâna într-a lui îşi

scoase afară din maşină picioarele, dându-i ocazia să privească din nou.

Şi el o făcu, lăsând să-şi plimbe privirea de la tivul rochiei la tocurile imposibil de înalte din picioarele ei. Muşchii din stomac i se încordară de parcă ar fi primit o lovitură în burtă. De unde naiba, ştiuse ea?

Blestemaţii de pantofi erau parcă ieşiţi din fanteziile lui - berete negre de catifea şi panglici de saten negru care-i înconjurau gleznele subţiri. Steve răsuflă adânc şi hotărî că atunci când va face prima oară dragoste cu ea, Willow va purta acei pantofi - şi nimic altceva.

- îmi iei jacheta? spuse ea când trecu pe lângă Steve care stătea gândindu-se ce-i va face când va ajunge în patul ei. Uneori, aerul condiţionat este cam răcoros.

Ea păşi spre Flynn's înaintea lui, şoldurile unduindu-i-se leneş. Decolteul în V de la spatele rochiei ajungând până la talie îl făcu să mormăie şi Willow ştiu că marcase încă un punct.

- O să-mi plăteşti pentru asta, o avertiză el frustrat.

Willow râse şi continuă să meargă.

- N-ai decât să încerci, îl ironiză ea.

Flynn's era un bar drăguţ, decorat în alb şi negru, în acelaşi timp elegant şi plăcut. Pereţii erau împodobiţi cu postere din filmele vechi ale lui Errol Flynn şi fotografii publicitare ale marilor staruri din epoca de aur a Hollywoodului.

Chelneriţe îmbrăcate în jachete negre şi cravate roşii se mişcau abile prin această mulţime zgomotoasă şi veselă, împărţind băuturi, mâncare şi ocazional, glume.

Willow realiză imediat că era prea îmbrăcată ... sau dezbrăcată ... depinde cum priveai lucrurile, pentru o seară de vineri. Doi tipi de la o masă apropiată se opriră din vorbit când îi observară nurii, o chelneriţă o privi cu coada ochiului, iar un domn elegant de la o altă masă îşi ridică paharul spre ea, apreciativ.

Willow avu un moment de jenă din cauza atenţiei pe care o atrăgea, întrebându-se dacă nu exista o cale de a se retrage graţios, când auzi o bombăneală în ureche.

- Hei, pune naibii asta pe tine! spuse Steve punându-i jacheta pe spate.

Bărbatul cu paharul se uită în altă parte şi ceilalţi doi îşi continuară conversaţia, brusc. Willow îşi întoarse capul, uitându-se peste umăr să vadă ce făcuse Steve ca bărbaţii să devină neinteresaţi.

El stătea în spate cu mâinile pe umerii ei, ca un lup care îşi păzeşte prada, ameninţându-i pe cei din jur să-i sfâşie dacă îndrăzneau să se atingă de ce-i al lui. Privirea din ochii lui îi transmise un sentiment delicios de teamă şi excitare.

Ea nu avusese în gând să-i aţâţe gelozia; nici măcar nu luase în considerare acest lucru atunci când îşi începuse micul joc. Ar fi trebuit, realiză ea acum. Steve Hart era bărbat din cap până în picioare. Bărbaţii erau posesivi prin natură şi ea uită cum era îmbrăcată pentru ocazie şi începu să se întrebe cum ar putea exploata acest lucru fără a merge prea departe şi fără a se vârî pe sine sau pe altcineva în bucluc.

- Nu ţi-ar plăcea ca unul dintre aceşti Romeo să fie rănit fiindcă tu vrei să mă faci praf, îi şopti el la ureche, apoi o

întoarse cu faţa la el. Vrei să-ţi slăbesc laţul, bine. Dar este între tine şi mine, dulceaţo. S-o lăsăm aşa.

Se aplecă şi-i aplică o sărutare apăsată pe gura uimită şi, cu mâinile pe umerii ei o îndreptă spre bar.

- Care dintre voi este Eddie? îi întrebă el pe cei doi barmani care lucrau în spatele tejghelei lustruite.

- Eu sunt, spuse cel care turna bere într-un pahar.

Ce pot face pentru dumneavoastră?

- Trebuie să mă întâlnesc aici cu un bărbat pe nume Jack Shannon. Mi-l poţi arăta?

- Sigur, răspunse Eddie cu uşurinţă, neluându-şi ochii de la despărţitura rochiei lui Willow. Stă chiar acolo, în separeul acela, cu nevastă-sa, Faith.

- Mulţumesc. Steve prinse umerii lui Willow şi lăsă două bancnote pe tejghea. Ne aduce cineva, vă rog, două pahare cu băutură? Eu iau o bere, ca aceea pe care o torni. Willow?

- Techila cea mai tare, spuse Willow ca să-l enerveze şi zâmbindu-i barmanului de parcă era cel mai frumos din lume. Continui să-mi aduci până ce dansez pe masă.

Steve îşi lunecă mâna de pe umeri pe ceafa ei şi o strânse uşor.

- Adu-i o margarita spuse el barmanului.

- Rece. Fără sare, adăugă Willow când el o îndepărtă de bar cu mâna pe ceafa ei.

-Acum poţi să-mi dai drumul, îl apostrofă ea când îşi croiau drum prin mulţime.

- Ai de gând să te comporţi frumos?

- Defineşte comportare, ripostă ea.

- Willow - o avertiză el şi o strânse şi mai tare de ceafă.

- Bine, bine. Nu-i nevoie să fii violent, se strâmbă ea de parcă ar fi durut-o, deşi nu o durea deloc.

El îi lăsă ceafa.

- Dar doar pentru că nu vreau să provoc un scandal în bar, adăugă ea aruncându-i o privire veninoasă pentru a-i arăta că nu era deloc intimidată.

- Doamne, ce tupeu ai! spuse el admirativ.

Willow îşi coborî capul ca să n-o vadă zâmbind şi scotoci prin poşeta de seară.

- Uite, îi întinse ea o batistă, şterge-ţi gura. Eşti murdar tot de ruj.

Jack Shannon era cu mai bine de douăzeci de ani mai mare ca
soţia lui. Faith era aproape de vârsta lui Willow, cu păr castaniu deschis care-i cădea pe umeri, ochi căprui şi o faţă proaspătă ca a unui înger. Era o situaţie care ar fi făcut-o pe Willow să se gândească la bărbaţii de vârstă mijlocie care se agaţă cu disperare de tinereţe, numai că nu exista nimic disperat sau bătrânicios la Jack Shannon. Putea foarte uşor să fi fost mercenarul de care Amberson îl acuzase a fi. Lung şi suplu ca o panteră flămândă, arăta de parcă ar fi fost gata să sară în acţiune explozivă la cel mai mic pericol. Lui Willow nu-i fu greu să şi-l închipuie asudând într-o junglă sudamericană sau furişându-se printr-un deşert, cu o mitralieră atârnată pe umăr şi o tabără inamică explodând în întunericul din spatele lui ... cu excepţia când se uita la drăguţa şi tânăra lui soţie când orice urmă de duritate şi suspiciune dispărea din ochii lui.

- Da, mi-o amintesc, spuse el uitându-se la fotografiile pe care Steve le împrăştiase pe masă. Aceste poze au fost făcute în ziua în care ea şi colega ei de cameră s-au mutat. Cred că era aprilie. Toţi patru le-am ajutat să-şi care lucrurile la etajul trei şi apoi am stat în curte şi am băut câteva beri.

- Se întâlnea cu fratele dumitale? întrebă Steve.

- Poate, dădu din umeri Jack. Aveam impresia că între ea şi Ethan era ceva. Mi-l amintesc cum spunea cât de frumoasă era când jucau în serial. Au ieşit de vreo două ori împreună şi el s-a asigurat ca toată lumea să afle acest lucru ... Scutură din cap. Nu ştiu, dar cred că se întâlnea cu Eric, deşi nu ştiu cât de serios era. Noi doi nu prea eram în termeni buni în acea vară, uneori abia ne vorbeam, aşa că nu ne-am făcut confidenţe ca de la frate la frate. Dacă am fi fost în alte relaţii, poate aş fi ştiut.

Faith Shannon îşi puse mâna peste pumnul încleştat al soţului său. El îşi desfăcu imediat palma şi-şi împleti degetele cu ale ei.

- Ne-am certat în acea seară, continuă Jack. A fost un motiv stupid şi s-a terminat cu un scandal. Niciodată nu l-am mai văzut viu pe fratele meu.

- îmi pare rău, spuse Willow, mişcată de suferinţa din adâncul ochilor lui negri. Nu v-aş pune aceste întrebări dacă nu ar fi important.

- Mda ... a trecut multă apă pe sub pod de atunci, spuse el alungându-şi îngrijorarea. Ce a fost a fost.

- Dar Zeke Blackstone? întrebă Steve.

- Vrei să spui dacă se întâlnea cu ea? Nu, nu cred. Era încurcat pe atunci cu Ariel Cameron. Jucau împreună într-un film.

Mda, zâmbi Jack. La două luni după nunta fiicei lor au şters-o la Las Vegas ca o pereche de puşti.

- Ştii de ce au divorţat prima oară? întrebă Steve.

Jack ridică o sprânceană.

- Ar trebui să-l întrebi pe Zeke despre asta.

- Aşa am de gând, îl informă Steve. Te întâlneai cu Donna Ryan?

- Nu era de teapa mea, spuse Jack. O actriţă splendidă, cu mai bine de trei, patru ani mai mare ca mine. Nu mi-ar fi trecut prin cap.

- Deci nu te-ai întâlnit cu ea? insistă Steve, vrând un răspuns clar.

- Nu, spuse Jack. Nu m-am întâlnit cu ea.

Steve încuviinţă din cap, satisfăcut cu asta.

- Dar cartea poştală? întrebă el. Recunoşti scrisul?

Jack scutură din cap.

- Mi-aş dori să vă fiu mai de folos, dar sunt douăzeci şi cinci de ani de când n-am mai văzut ceva scris de fratele meu.

- Dar despre cutia cu lucruri pe care domnul Amberson o are la subsol? spuse Faith Shannon cu accentul ei georgian. Cea pe care ţi-a dat-o administratorul când te-ai mutat înapoi la Bachelor Arms? Nu erau nişte note, poze şi lucruri în ea, împreună cu scenariul?

- Ba da, cred că erau, încuviinţă Jack din cap. Uitasem de cutie. Cred că am lăsat-o în depozitare împreună cu alte lucruri când ne-am mutat de la Bachelor Arms.

- Ne-am putea uita prin ea? întrebă Willow entuziastă.

- Mai întâi, trebuie s-o găsesc. Puteţi să vă uitaţi prin ea fără

probleme dacă voi credeţi că v-ar putea fi de ajutor.

- Orice poate fi de ajutor, spuse Steve.

Jack îşi vârî degetele în buzunarul cămăşii lui kaki şi scoase o carte de vizită.

- Sunt trecute numerele de acasă şi de la serviciul la Times, i-o dădu el peste masă. Sună-mă şi vom stabili.

- Los Angeles Times? Eşti reporter, nu ... se întrerupse Willow nemaiştiind ce să spună.

Jack pufăi.

- V-a spus Amberson basmul cu mine fiind un soi de mercenar?

- A menţionat asta, recunoscu Willow.

- Jack nu a fost niciodată mercenar, sări Faith să stabilească lucrurile înainte s-o poată face soţul ei. Era corespondent străin pentru ziar. Acum se ocupă de ce se petrece în oraş, adăugă cu mândrie.

- Amberson este un tip cu imaginaţie bogată, spuse Jack şi duse mâna soţiei la buze pentru a o săruta. V-a spus povestea despre legenda de la Bachelor Arms?

- în amănunţime, se înfioră Willow. Pare să-i facă plăcere să relateze cât mai lugubru.

- Da, aşa face, o asigură Jack. Cred că-i pare rău că n-a văzut-o pe doamna niciodată, aşa că spune poveşti oribile în loc de lucrurile bune care s-au întâmplat oamenilor.

- Spui că ai văzut-o ? întrebă Steve, sceptic.

- Nu este ceva care să recunosc în public dar, da, rosti Jack şi un colţ al gurii i se ridică într-un zâmbet timid. Am văzut-o. Am

văzut-o amândoi, o privi el drăgăstos pe soţia lui.

Steve îşi scutură capul a neîncredere.

- Şi eşti reporter la Times, îl ironiză el.

- "Sunt multe lucruri în cer şi pe pământ, Horaţio, decât visezi în filozofia ta", cită Jack dând din umeri. Nu pot explica ce am văzut, sau de ce, sau cum, dar ştiu că am văzut-o.

Steve se uită la unul şi la celălalt, observându-le expresia convinsă.

- Nu glumiţi, nu? Amândoi credeţi că aţi văzut o stafie.

-Am văzut ceva, sări Faith în apărarea soţului ei, şi ne-a schimbat viaţa. Personal, nu-mi pasă dacă a fost o stafie, un spirit ceresc sau o iluzie optică şi nu-mi pasă nici ce crede altcineva, spuse ea acid, înfruntându-l cu privirea.

- Bănuiesc că sunt pus la locul meu, spuse Steve zâmbind. Nu vreau să pun la îndoială buna voastră credinţă, se scuză el.

- Dar bunul nostru simţ, nu? glumi Faith, dându-i de înţeles că fusese iertat.

Jack se întinse şi strânse fotografiile, apoi făcu o pauză pentru a le mai studia o dată.

- Mi-ar plăcea să spun că văd o asemănare mare, dar ... scutură din cap. Părul tău are aceeaşi culoare ca al lui Eric.

- Aceeaşi culoare este şi al tău, interveni soţia lui.

- Aceeaşi culoare ca a altor zece oameni din bar, spuse veşnic pragmaticul Steve.

Jack îi înmână pozele lui Willow.

- Dacă ai vrea, aş dori să faci un examen de sânge.

- Test de sânge? spuse Willow, mirată. Vrei să spui, ADN? Să dovedeşti că nu eşti tatăl meu?

- Să dovedesc dacă aş putea să fiu unchiul tău.

Willow se uită la Steve.

- Este posibil asta? întrebă ea cu speranţa strălucindu-i în ochi. Acele teste destul de sofisticate să dovedească acest gen de rudenie?

- Bănuiesc că este posibil, răspunse Steve ezitând, nevrând să-i trezească speranţe până nu era sigur. Va trebui să dau câteva telefoane pentru a afla. Deja am făcut unele cercetări asupra acestui lucru, le spuse Steve. Din cauza procesului lui O.G.Simpson, adăugă, când văzu privirea neîncrezătoare a lui Jack. Cu tehnologia de astăzi, testul ADN dovedeşte cu un procent de nouăzeci la sută dacă nu suntem rude. Pe de altă parte, ne poate spune cu probabilitatea de optzeci la sută dacă suntem. Aş accepta testele dacă ai vrea tu, o privi el în ochi pe Willow.

Capitolul 6

Willow era tăcută când părăsiră Flynn's, rumegând spusele lui Jack Shannon despre posibila identitate a tatălui ei. Nu erau mai aproape de un răspuns decât înainte, dar zâmbi când se aşeză în maşină, mişcată de oferta lui Jack Shannon de a face testul de sânge. Părea că vrea să afle adevărul despre paternitatea ei, aproape tot atât de tare ca ea.

- Te gândeşti la mai multe căi să mă scoţi din minţi? întrebă Steve când se aşeză la volan zâmbind.

Lui Willowe nici nu-i trecea prin cap acest lucru. Uitase totul despre bătălia sexelor din momentul în care se aşezaseră la masă cu Jack şi Faith, dar îi trebui doar o privire provocatoare ca să-şi amintească să-l aducă pe Steve în genunchi.

Se întoarse către el cu picioarele încrucişate, capul dat pe spate pe scaunul maşinii, cu un zâmbet seducător rotunjindu-i buzele şi se dedică planului cu un entuziasm reînnoit.

- N-ai vrea să mă săruţi de noapte bună? se miorlăi ea în timp ce stătea în faţa uşii camerei de la hotelul ei, ceva mai târziu.

- Nu cred că e o idee bună, se împotrivi el cu regret.

Willow îşi ridică mâna şi începu să plimbe marginea poşetuţei ei de seară pe pieptul lui, coborând spre talie.

- Ţi-e frică să nu fii în stare să te controlezi? îl provocă ea.

- Mi-e teamă că nu voi fi în stare să te controlez pe tine, accentuă el cu un rânjet şi-i prinse încheietura mâinii, înainte ca poşeta să coboare la curea.

Jucaseră acest joc toată noaptea, în timpul cinei pe care o

luaseră la un mic restaurant mexican unde o dusese după ce plecaseră de la Flynn's, pe drumul înapoi la hotel şi când urcaseră cu ascensorul la etajul ei. Ea glumise şi-l provocase, punându-şi farmecele la bătaie, făcând pe cocheta scandalizată. Şi el se bucurase de fiecare minut, provocând-o la rândul lui pentru a o vedea cât de departe va merge în această bătălie a voinţelor. Spre încântarea lui, devenise din ce în ce mai provocatoare pe măsură ce seara progresa, aruncându-i ocheade lungi, expunându-şi cât mai mult pielea şi atingându-l ca din greşeală.

Dar, la naiba, începea să-şi piardă răbdarea!

Există o limită până la care bărbatul putea sta într-o stare de continuă excitare şi el atinsese această limită. Era timpul să pună punct înainte ca amândoi să regrete.

- Ce-ai spune dacă am declara încetarea focului? sugeră el, punându-i mâinile pe umeri pentru a o îndepărta de el.

Dar Willow nu avea de gând să abandoneze atacul, atâta timp cât el se ţinea tare. Mai ales nu când încă avea acel zâmbet nesuferit de bărbat amuzat.

Ea rezistă presiunii mâinilor lui şi se apropie de în el, lipindu-şi sânii de pieptul lui.

- Precis nu te tentez? murmură ea, uitându-se la el printre gene.

Steve se uită în jos, la carnea feminină lipită de el. încadraţi de

jacheta deschisă, globii sidefii ai pieptului ei ameninţau să iasă din decolteul rochiei, într-o invitaţie vădită. Un muşchi începu să i se zbată în falcă. Rânjetul amuzat dispăru.

-Ai putea tenta şi un sfânt fără a te strădui prea tare, mormăi el.

Willow zâmbi şi-şi dădu capul pe spate, oferindu-i o vedere şi mai
bună.

- Dar nu pe tine, spuse ea, bosumflându-se

-Dar nu pe mine, spuse el ţeapăn, întrebându-se cum de crezuse că acest joc al ei era câtuşi de puţin amuzant. Se excitase brusc atât de tare, încât îl durea.

- Eu nu mă implic sexual cu clientele mele, spuse printre dinţii strânşi. Este o regulă pe care o am.

Willow îşi ridică obrazul în aşa fel încât buzele i se apropiaseră periculos de mult de ale lui. Ştia că se joacă cu focul, după cum se vedea în scăpărarea ochilor lui albaştri şi se simţea în felul în care mâinile lui se strânseră pe umerii ei, dar o anume mândrie feminină
- sau poate dorinţa - o împinse să-i testeze limitele şi pe ale ei proprii.

îşi linse buzele.

- Este o regulă de fier? murmură ea.

Cu gura uscată brusc, Steve dădu din cap.

Ea îşi înălţă obrazul încă un pic şi începu să-şi plimbe mâna liberă peste reverul hainei lui sport, pe ceafă.

- Chiar dacă ai fi invitat s-o calci? şopti ea, degetele plimbându-i-se prin părul lui.

- Este o invitaţie reală, Willow? murmură el răguşit. Sau este încă parte a jocului tău?

- Ce-ai spune dacă ar fi adevărată?

- Mai târziu când totul se va termina, voi spune da atât de repede încât te va apuca ameţeala, îi promise el.

- Nu. Nu mai târziu. Acum, spuse ea ridicându-se şi apăsându-şi buzele peste ale lui.

îl simţea ţeapăn, reţinându-se de la sărutul ei. O secundă ... două ... cinci şi controlul lui dispăru. O cuprinse cu braţele strângând-o la piept de parcă n-ar mai fi vrut să-i dea drumul niciodată.

învinsese.

Dar, dintr-o dată, nu mai era un joc deloc. Se simţi cuprinsă de foc. Beţie. Atracţie irezistibilă. îşi zvârli poşeta şi-şi încolăci ambele braţe în jurul gâtului lui. Gura i se deschise când limba lui i se strecură printre buze. Trupul i se moleşi, topindu-se într-al lui fără nici un fel de rezervă, reacţionând instinctiv la agresivitatea masculină cu supunere feminină.

Ea gemu, răspunzând cererii tăcute strângându-l în braţe.

Proptind-o de uşa camerei şi ţinând-o cu şoldurile acolo, îşi ridică mâinile la sâni.

Ea îşi arcui spatele, împingându-i în mâinile lui.

îi trase decolteul în jos şi-i scoase sânii cuprinzându-i în palme.

Ea îşi ţinu respiraţia, sfârcurile întărindu-i-se într-un răspuns imediat.

Şi apoi, cu grijă, luându-i un sfârc între degete, îşi coborî capul şi-l luă pe celălalt între buze.

Se strângeau în braţe unul pe altul, acolo, în holul luminat al hotelului, tremurând incontrolabil, frecându-şi trupurile şi

respirând greu, sângele pulsându-le cu putere în vene ... şi apoi se auzi soneria liftului, ca o împuşcătură în tăcerea holului.

Se desprinseră unul de altul cu ochii măriţi şi pupilele dilatate, privindu-se un lung moment. Willow oftă şi se întoarse spre uşă, ridicându-şi în grabă corsajul când ascensorul se deschise şi ieşiră trei bărbaţi îmbrăcaţi în costume de serviciu.

Steve înjură sălbatic şi se aplecă pentru a-i lua poşeta şi strânge lucrurile care-i căzuseră - un tub de ruj, o cutie de pudră, un card, şi cheia camerei. Apoi, cu cheia de plastic rectangulară, deschise uşa de la camera ei. Nici unul dintre ei nu îndrăznea să se uite la celălalt, nici unul nu scoase o vorbă când cei trei bărbaţi din lift trecură pe lângă ei şi o luară de-a lungul holului.

Willow îşi întoarse capul, uitându-se la el cum stătea acolo ca o statuie, cu poşeta şi cu cheia de la camera ei în mână. Respira la fel de greu ca şi ea şi ochii îi erau avizi cum ştia că erau şi ai ei. Orice joc era acum uitat - era o femeie prinsă în ghearele unei pasiuni puternice.

- Nu mă întreba, se rugă el răguşit, citind întrebarea din ochii ei, înainte de a putea fi rostită.

Dar trebuia.

- Intri? şopti ea.

El scutură din cap şi, încleştându-şi fălcile, îi întinse cheia şi poşeta.

- Nu pot.

Willow refuză să-şi arate jignirea şi dezamăgirea.

- Bine, spuse ea păşind peste prag şi zâmbindu-i viclean.

S-ar putea să te intereseze să afli că nu port nimic pe

dedesubt, minţi şi-i închise uşa în nas.

Steve gemu şi abia se abţinu să nu se dea cu capul de pereţi. Willow zvârli poşeta în uşa închisă, apoi se trânti pe pat şi izbucni în plâns.

Soneria persistentă a telefonului pătrunse în cele din urmă vălul gros de vise care o învăluia, smulgând-o pe Willow din braţele unui somn adânc şi neliniştit. Mormăi un protest în pernă, pipăi cu o mână după receptorul pe care îl scăpă şi în final îl duse la ureche.

- Ce? bombăni ea în microfon, ameţită şi dezorientată după o noapte petrecută în cele mai exotice visuri pe care le avusese vreodată.

- Este aproape opt fără zece, îi ţipă în urechi subiectul viselor sale. Trebuia să ne întâlnim în hol la opt fix.

Willow simţi cum trupul i se înroşeşte la sunetul vocii lui, fiecare detaliu scandalos al acelei fantezii nocturne trecându-i prin minte cu claritate. Două trupuri înlănţuite intim şi strălucind de sudoare. Două perechi de mâini, atingând şi aţâţând. Două perechi de buze ... O plată pe măsură a modului scandalos în care se comportase noaptea trecută.

Willow gemu şi-şi trase perna peste faţă, de parcă el ar fi putut-o vedea prin telefon.

- Eşti încă în pat? întrebă el bănuitor.

Ea se ridică în şezut, dădu cearşafurile la o parte şi-şi pusese picioarele pe podea.

- Nu, spuse ea şi se ridică în picioare pentru a da credibilitate cuvintelor. Sunt sculată. Eram, ah ... tocmai mă îndreptam spre duş când am auzit telefonul.

-încă nu ai făcut duş? La naiba, Willow, păru el supărat. Trebuie să fim la Ethan Roberts la ora nouă. Credeam că vrei să clarifici problema cât mai repede posibil, oftă el. Cât durează?

- Cincisprezece minute. Cel mult douăzeci, spuse Willow şi închise fără a-i mai asculta replica.

Steve stătea jos la recepţie cu telefonul hotelului strâns în mână şi se întreba ce purtase când răspunsese la apelul lui. O rochie de mătase, la fel de moale şi netedă ca pielea ei? Un prosop de hotel? Nimic?

Demonul dorinţei neîmplinite pe care credea că-l învinsese azi-dimineaţă prin loviturile în sacul de box, revenea în forţă. Nu dorise niciodată o femeie aşa cum o dorea pe Willow Ryan şi jocul tachinării pe care îl jucaseră era doar o parte din asta. Nevoia din el începuse să crească chiar de prima dată când îl privise cu acei ochi mari şi aurii, înainte ca el să-şi impună să nu înnebunească.

De aceea, trebuia să fie atât de al dracului de atent. Ştia că are o slăbiciune pentru tinerele în necaz şi se pare că şi ele aveau pentru el. De aceea îşi făcuse o regulă să nu se implice sexual cu ele. Evident, nu-i explicase asta aşa cum trebuie, ieri. Regula lui era mai ales pentru protecţia clientelor sale decât pentru el; impulsurile lui amoroase faţă de clientele care îl angajau, erau de obicei mai blânde şi uşor de rezistat.

Dar noaptea trecută ... noaptea trecută trecuse prin chinurile iadului, în special când ea îi spusese să plece şi să o lase singură în cameră şi acest sentiment chinuitor nu-l părăsise încă.

Singura consolare era că ştia că şi ea simţea la fel. Văzuse dorinţa arzătoare din spatele furiei din ochii ei, auzise jignirea din vorbele ei înainte de a-i trânti uşa în nas. Auzise zgomotul înfundat când poşeta ei se izbise de uşă.

Ştiind că era la fel de furioasă ca el, nebună din cauza dorinţei neîmplinite, îl făcu să-i fie mai uşor să-şi strângă rămăşiţele de autocontrol, şi să plece în loc să bată în uşă şi să ceară să fie lăsat înăuntru pentru a termina ceea ce începuseră.

într-un mod ciudat, ştiind că ea îl doreşte cu o intensitate egală cu a lui, îl făcea să-i fie mai uşor să aştepte până când va fi momentul potrivit.

Dacă aceste sentimente persistau după încheierea cazului şi, într-un fel ştia, pentru că astfel de sentimente care-l răscoleau cu atâta violenţă nu dispar, atunci se va lăsa pradă lor. Şi ei. Dar nu până atunci.

"Sper din tot sufletul ca Ethan Roberts să se dovedească a fi tatăl ei şi să încheiem cazul astăzi" mormăi el când puse receptorul în furcă.

în clipa în care nu va mai fi clienta lui, se va trezi pe spate în patul lui.

Willow se aranjă în mai puţin de douăzeci de minute. Se spălă în grabă, se fardă repede fără meticulozitatea ei obişnuită. Se îmbrăcă un pic mai cu grijă, alegând o rochie de mătase de culoarea piersicii, cu decolteu modest, şi pantofi bej cu tocuri mici. Cu cerceii ei obişnuiţi de aur şi lanţul la gât, arăta rece şi profesională. Pe scurt, era ea însăşi şi nu vampa din noaptea trecută.

îşi dorea să şteargă tot episodul jenant din mintea ei ... şi a

lui. Niciodată în viaţa ei nu mai provocase deliberat un bărbat. "Nu port nimic pe dedesubt." Ce naiba crezuse de spusese una ca asta?

Şi, Dumnezeule, dacă el s-ar fi pretat la jocul ei şi ar fi spus da când îi ceruse - îl rugase - să vină în camera ei noaptea trecută?

S-ar fi trezit dimineaţă în pat cu un bărbat pe care abia îl cunoştea.

Un fel de Tarzan arogant cu mâini de docher şi gropiţe de băieţel ... un bărbat cu mâini osoase care o atinseseră cu gingăşie ... Un bărbat care vorbea ca un vagabond şi acţiona ca un cavaler în armură ... un bărbat care era bărbat în întregime şi o făcea să se simtă femeie la rândul ei.

Ar fi fost splendid .

Şi stupid.

Şi nu avea de gând să-şi piardă timpul gândindu-se la asta.

De acum încolo, între ei nu va fi vorba decât despre afaceri, îşi promise sieşi când se grăbi spre lift. îl angajase să-i găsească tatăl şi era totul pentru care îl angajase. Faptul că o făcea să se furnice până în călcâie nu avea nimic de a face.

Steve stătea cu braţele încrucişate, sprijinit cu umărul de o coloană de marmură din hol, urmărind cum ies şi intră în cele şase ascensoare, oaspeţii hotelului. Nu se mişcă atunci când ieşi Willow peste exact şaptesprezece minute, alegând să aibă ocazia s-o observe pe ea ... şi dispoziţia ei.

Vampa provocatoare din seara trecută dispăruse. Arăta rece şi proaspătă în această dimineaţă, gata pentru afaceri, cu o jachetă care-i ascundea silueta şi o rochie lungă şi amplă cu un

şir de năsturaşi în faţă care-l făceau să-l mănânce degetele să-i descheie.

Dacă era încă furioasă pe noaptea trecută, nu o arăta.

în loc de asta arăta nervoasă, cu buza inferioară strânsă între dinţi şi o uşoară cută pe frunte când îl căută cu privirea printre palmierii din ghivece şi statuile care decorau holul de la parter al hotelului. El se întrebă dacă nervozitatea ei se datora jenei pentru noaptea trecută sau faptului că bărbatul cu care se întâlneau s-ar putea să fie tatăl ei. Orice posibilitate părea plauzibilă, dar i-ar fi fost mai uşor să ştie cu exactitate, pentru a o linişti. El se mişcă uşor din poziţia lui, când privirea ei trecu pe lângă el a treia oară, sperând că vor obţine o lămurire din expresia de pe faţa ei când îl va vedea.

Faţa ei se lumină ca a unui copil în faţa pomului de Crăciun şi Steve se simţi răscolit. Simţi ca un pumn în piept, care îl făcu să se lupte pentru a se ţine pe picioare.

Şi apoi, ea se înroşi şi se uită în jos, şi el avu câteva secunde pentru a-şi recăpăta echilibrul, înainte de a trebui să se desprindă de stâlp şi să-şi vină în fire.

Parcurseră distanţa dintre ei şi se întâlniră la jumătatea drumului, oprindu-se la doi paşi în holul opulent, ezitanţi şi nesiguri ca doi adolescenţi. Era o experienţă unică şi neobişnuită pentru fiecare dintre ei. Willow, care îşi făcuse un scop de a se comporta cu graţie şi echilibru în orice situaţie. Steve, căruia nu-i lipsiseră niciodată replicile, chiar dacă adesea erau dure.

- Despre noaptea trecută ... spuseră amândoi în acelaşi timp şi apoi se opriră zâmbind stângaci, fiecare aşteptând ca celălalt

să vorbească.

- Mai întâi doamnele, insistă Steve, hotărând brusc că-i va putea explica motivele regulei lui, altădată.

Willow înghiţi în sec şi privi într-un punct peste umărul lui.

-Vreau doar să mă scuz pentru, ăăă ... pentru felul în care m-am comportat noaptea trecută, spuse ea, spunându-şi că era drept să facă acest lucru.

Faptul că el se comportase ca un tip arogant nu fusese un motiv.

- M-am comportat îngrozitor şi ne-am pus în situaţii proaste pe amândoi. îmi pare rău.

- Mie nu, murmură Steve, întrebându-se dacă senzaţia din piept se va îmbunătăţi sau se va înrăutăţi dacă se apleacă şi o sărută.

Willow îl privi în faţă.

- Ce nu?

- Nu-mi pare rău, spuse el, realizând că senzaţia din piept îl făcea să se simtă mai bine dacă o privea. De-abia aştept să mai am astfel de ocazii în viitor, spuse el încet, dându-i o şuviţă de păr peste ureche.

Zâmbi, simţindu-se ridicol de fericit dintr-o dată, deşi n-avea habar de ce. Cel puţin nu de când era de optsprezece ani şi tocmai descoperise cozile minunate prin care fetele erau deosebite de băieţi.

Willow îl privea cu gura căscată.

- Hai, spuse el, luându-i braţul şi conducând-o afară din hotel. Roberts ne aşteaptă pentru micul dejun.

Capitolul 1

Casa lui Ethan Roberts era situată în zona de nord a bulevardului Wilshine, cunoscută ca partea de vest a Los Angelesului. Spre deosebire de locuinţele opulente din Beverly Hills, unde bogăţia era afişată ostentativ, stăpânii acestei case aleseseră să-şi ascundă bunăstarea în spatele unor şiruri de copaci şi pereţi acoperiţi cu iederă. Domeniul Roberts era mai adăpostit decât majoritatea, cu o poartă monitorizată de o cameră video şi o alee lungă şi şerpuită care ascundea efectiv rezidenţa de vederea trecătorilor.

Casa în sine era mare dar surprinzător de modestă, arătând de parcă se afla acolo de zeci de ani. Peisajul consta din copaci maturi acoperiţi cu verdeaţă şi straturi de flori care dovedeau o îngrijire de profesionist. Un patio din cărămidă se afla într-o parte a casei, aranjat cu ghivece mari de flori şi mobilă din lemn cu perniţe decorative. în spate era un teren de baschet. Drept în faţa casei se ridica un steag înfipt în pământul din mijlocul aleii circulare. Steagul american flutura în uşoara briză ce sufla dinspre ocean.

în garajul deschis se aflau un Lincoln Continental, un Ford albastru aproape ieşit şi o bicicletă roşie de fetiţă era întinsă pe jos lângă steag.

- Dumnezeu să binecuvânteze America, spuse Steve sec, uitându-se pieziş la Willow, după ce parcă maşina.

Ea îl privi când el ieşi şi înconjură maşina pentru a-i deschide portiera.

- Nu eşti de acord cu patriotismul? întrebă ea când el îi

întinse mâna.

- Nu atâta timp cât nu este cinstit. Acesta nu mi se pare cinstit.

Uitându-se în jur, Willow trebui să-i dea dreptate, totul în jur fiind
prea perfect. Un pic prea "suntem o familie medie americană, în ciuda adresei exclusiviste", ca să sune adevărat. Se simţea ca şi cum ar fi păşit într-o campanie electorală destinată să arate virtuţile lui Ethan Roberts ca un gen de candidat patriot, cu valori familiale şi viaţă curată.

Ar fi fost mult mai convingător dacă ar fi existat semne de viaţă în acest decor pastoral. O fetiţă călărind bicicleta, doi puşti jucând baschet pe terenul gol, cineva lenevind în patio cu o carte, o pisică mişcându-se, gândi Willow când păşi peste animalul adormit.

- Poate că mămica şi copiii sunt ieşiţi, sugeră ea. Hoinăreli de sâmbătă. Meci de fotbal. Cumpărături de pantofi, chestii din astea.

-Atunci, de ce este Fordul albastru parcat pe alee? Este genul de maşină pe care soţia o foloseşte prin oraş.

Uşa din faţă se deschise şi o fetiţă cu pantaloni galbeni şi tenişi roz ieşi şi începu să coboare scările în fugă, năvălind asupra lor. Steve îi puse mâinile pe umeri ca s-o oprească să nu cadă.

- Scuză-mă, spuse ea, încercând să ţină un cocher spaniol care lătra în spatele ei, către pisica ce dormea pe potecă.

Steve şi Willow se întoarseră să urmărească scena ştiind că

nu puteau salva căţeluţul de la soarta crâncenă. Pisica se zburli la el, apoi se auziră nişte schelălăieli când acesta se trezi cu nasul zgâriat. Fetiţa se aplecă şi-l luă în braţe când căţeluşul veni la ea cu coada între picioare.

- Mary Catherine, pune câinele jos înainte de a-ţi lăsa urme de labe pe haine, îi ordonă o femeie care apăru în uşa deschisă.

Purta o fustă de tenis cu o bluză verzuie şi pantofi albi de tenis. Pielea ei era uşor bronzată, iar părul blond îi era legat într-o coadă de cal. Ducea o sacoşă sport într-o mână, iar în cealaltă o rachetă.

- N-am timp s-o pun pe Alma să te schimbe înainte de plecare.

Copilul se întoarse cu câinele în braţe, gata să riposteze. Deja avea
labe pe hăinuţe.

- Dar, mamă, Butterscotch are nevoie ...

- Butterscotch are nevoie să înveţe să se apere singur, spuse o altă voce.

Un bărbat înalt, chipeş, îmbrăcat într-o cămaşă polo şi pantaloni de pânză, se ivi în prag, în spatele mamei copilului.

Willow încercă să nu se uite prea evident. Mustaţa pe oală şi perciunii, relicve ale tinereţii, dispăruseră. Acum era ras şi părul lui castaniu avea câteva fire argintii la tâmple. în jurul ochilor şi a gurii existau linii fine ale vârstei, care nu fuseseră în poze. Avea o anume eleganţă ce nu fusese aparentă în fotografiile pe care Willow le căra în poşetă. Dar, indiscutabil, era acelaşi bărbat care o ţinea pe maică-sa de umeri. Willow se întrebă de ce nu-l recunoscuse înainte de a i-l indica Steve.

îşi dădu seama că era din cauză că îl căutase pe băiatul care fusese tatăl ei, nu pe bărbatul care devenise.

Era Ethan Roberts în carne şi oase. Bărbatul care putea sau nu, îşi reaminti ea, să fie tatăl ei.

- Pune câinele jos, te rog, spuse el fetiţei. Şi vino aici şi scuză-te la musafirii noştri că era cât pe ce să-i dobori.

Mary Catherine ascultă imediat.

- Da, tăticule.

Puse căţelul jos, lăsându-l în voia sorţii şi-şi şterse fără vreun efect urmele de labe de pe haine.

- Ce spui? întrebă tatăl ei când ajunse la treptele unde stăteau Willow şi Steve.

- Vă cer scuze că am năvălit asupra dumneavoastră şi era cât pe ce să vă dobor, spuse copilul. Nu ar fi trebuit să fug, dar Butterscotch nu are voie în curtea din faţă.

îl urmărea pe taică-său cu coada ochiului şi când acesta încuviinţă din cap, faţa copilului se lumină, apoi se întoarse şi se îndreptă spre Ford.

- Du-te, o îndemnă el, apoi scutură din cap spre oaspeţi. Fiica mea Mary Catherine, zise el drept prezentare. Şi soţia mea ... înconjură cu braţul umerii femeii care cobora scările ... Joanna.

- îmi pare bine să vă cunosc, spuse Joanna Roberts, politicoasă, înclinând din cap spre fiecare, în loc să întindă mâna. Nu-mi place să nu vă întâmpin, dar sunt în mare grabă. Trebuie s-o las pe Mary Catherine la grădiniţă înainte de a merge la club, explică ea. Ne întoarcem la ora trei, se adresă ea

soţului şi-l sărută din zbor. Asigură-te că Alma pune câinele în cuşcă, da?

Când ea se îndreptă spre maşină, Steve se întrebă dacă cineva observase că nu fuseseră prezentaţi pe nume. Era o omisiune deliberată sau doar o neglijenţă? Şi faptul că soţia lui Ethan Roberts pleca tocmai când veneau ei, era o simplă coincidenţă sau rezultatul ochiului vigilent al camerei video care monitoriza poarta din faţă?

Un bărbat care era pregătit să răspundă la câteva întrebări lipsite de importanţă despre o femeie cu care se întâlnea în urmă cu douăzeci şi cinci de ani, nu ar fi avut nimic de ascuns faţă de familia lui; un bărbat care era pe cale să se confrunte cu fiica lui pe care o abandonase înainte de naştere, nu ar fi dorit ca soţia lui să fie martoră la confruntare.

- Presupun că sunteţi domnişoara Ryan, spuse Ethan amabil, întorcându-se să se uite la Willow când soţia şi fiica lui plecară cu maşina.

- Da, încuviinţă ea din cap. Sunt Willow Ryan. Şi acesta este ... cum prezintă cineva un detectiv particular? ... asociatul meu, Steve Hart, spuse ea.

Cei doi bărbaţi îşi dădură mâinile. Destul de cu prudenţă, gândi Willow, de parcă se testau unul pe altul.

- Să intrăm, da?

Ethon se dădu la o parte, făcându-le semn să intre în casă cu o mişcare graţioasă a braţului.

Interiorul casei era ca şi exteriorul, moderat luxos şi meticulos aranjat cu un farmec american care făcea ca totul să pară prea studiat ca să fie real. Mobila era în majoritate din

epoca timpurie americană, cu câteva antichităţi englezeşti ici şi colo. Oglinda înaltă din vestibul avea un vultur gravat pe ramă. Un tablou mare de familie, pictat în ulei, atârna deasupra căminului în camera de zi, spaţioasă.

în el, Joanna Roberts stătea într-un fotoliu tapiţat cu brocart auriu, ţinând în poală o versiune mai mică a lui Mary Catherine. Un băiat care părea de unsprezece sau doisprezece ani stătea cocoţat pe braţul fotoliului. Un alt băiat, în jur de cincisprezece ani, stătea în picioare lângă el. Ethan Roberts se afla în spatele lor, cu o mână pe spătarul fotoliului soţiei şi cu una pe umărul băiatului în picioare, mândru patriarh al familiei americane perfecte.

- A fost pictat cu câţiva ani în urmă, spuse Ethan remarcând că Willow privea tabloul, când băieţii erau acasă de la Academie, în timpul vacanţei de Crăciun. Acela este Edward, arătă el către băiatul aşezat pe braţul fotoliului şi fiul meu cel mai mare, Peter. Şi bineînţeles, Mary Catherine, o recunoşti. Avea atunci trei ani.

- Aveţi o familie frumoasă, spuse Willow întrebându-se dacă nu cumva ar fi şi familia ei.

O surioară drăgălaşă ... fraţi ... Simţi mâna lui Steve aşezându-i-se pe spate şi respiră adânc, alungând valul de emoţie ce o cuprinsese la gândul unei adevărate familii. Era prea devreme să se gândească la ei ca la o familie.

- Trebuie să fiţi mândru de ei, spuse ea, calmată de căldura mâinii de pe spatele ei.

- Da, sunt, încuviinţă Ethan. Foarte mândru ... îşi întoarse capul spre dreapta ... Alma! strigă el nerăbdător.

O femeie hispanică, de vârstă mijlocie, în uniformă de

menajeră răspunse la apel.

- Câinele lui Mary Catherine este iar în curtea din faţă, vorbi el servitoarei de parcă ar fi fost vina ei. Vezi să-l bagi la loc în cuşca lui. Şi pune bicicleta înapoi în garaj, unde îi este locul.

Servitoarea dădu din cap.

- Aştept micul dejun pe verandă ... privi la Rolexul de aur de la încheietura mâinii ... în cinsprezece minute.

Servitoarea încuviinţă din nou din cap şi ieşi să prindă câinele şi să pună bicicleta copilului la loc.

Ethan Roberts se întoarse cu un zâmbet fermecător spre oaspeţii lui:

- Pe aici, spuse el, conducându-i prin camera de zi spre uşile care dădeau spre o verandă cu o vedere minunată spre oceanul Pacific din depărtare.

Prin înţelegere mutuală, toţi trei menţinură conversaţia la nivelul de banalităţi cât timp Alma le servi micul dejun.

- Lasă cafetiera pe masă, îi spuse Ethan când ea le umplu pentru a doua oară ceştile de cafea. Te voi striga dacă vom avea nevoie de ceva.

Fără un cuvânt, servitoarea puse cafetiera pe măsuţa joasă din sticlă.

- Muchas gracias, senora, spuse Steve mulţumindu-i pentru micul dejun. El desayuno estuvo delicioso.

Servitoarea se uită în sus, surprinsă că i se adresează cineva politicos şi încă în propria sa limbă şi apoi zâmbi cu timiditate.

- De nada, senor, murmură ea încet şi închise uşa după ea, lăsându-i pe cei trei singuri pe verandă.

- Vorbeşti spaniola, spuse Willow cu admiraţie.

- îmi vine la îndemână în meseria mea, dădu Steve din umeri.

- Şi care este exact meseria dumitale? se interesă Ethan Roberts.

- Sunt detectiv particular, îl informă Steve, urmărind cum primeşte informaţia celălalt bărbat.

- înţeleg, spuse Ethan, coborându-şi privirea când duse ceaşca la gură şi luând o înghiţitură. Mesajul pe care l-am primit prin conducătorul meu de campanie, se adresă el lui Willow, spunea că ai câteva întrebări la care crezi că aş putea răspunde, legate de mama dumitale.

- Da, eu ... Willow nu ştia cum să pună întrebarea, acum când avea ocazia. Nu era un lucru uşor de întrebat ... Mă întrebam ... respiră ea adânc. Bănuiesc că ar trebui să încep prin a spune că mama mea a murit când eu aveam cinci luni, privindu-l atentă să vadă cum reacţionează.

- îmi pare rău să aud asta, murmură Ethan cu simpatie. Habar n-aveam. Când Donna a dispărut în acei trei ani, am presupus că s-a lăsat de meserie.

- Da, ei bine ... ştiu foarte puţin despre maică-mea şi nimic despre bărbatul care a fost, sau este, tatăl meu. Am încercat să reconstitui viaţa ei în Los Angeles înainte de a mă fi născut. Ştiu că aţi lucrat împreună în televiziune şi aţi locuit în aceeaşi clădire ...

- Şi te întrebi dacă îţi pot spune ceva despre ea?

- Da. Mă întreb dacă mi-aţi putea spune ceva despre ea. Orice vă amintiţi.

- Mi-o amintesc destul de bine, spuse el. Era o femeie

splendidă. îi semeni în mare parte, îi zâmbi lui Willow.

Willow zâmbi şi ea, dar fără să comenteze. Semăna doar foarte puţin cu mama ei, la ochi, doar atât. Faptul că Ethan Roberts nu era sincer o făcea să se simtă prost, ca şi cum ar fi flatat-o cu un anume scop.

- Cât de bine aţi cunoscut-o pe Donna Ryan? întrebă Steve direct, ştiind din intuiţie că Roberts, ca un politician ce era, nu va fi primul care să abordeze un subiect neplăcut. Vă întâlneaţi cu ea? îl îndemnă Steve vrând să vadă cum va răspunde celălalt bărbat la o întrebare la care ei ştiau deja răspunsul.

- Să am întâlniri cu ea? spuse el, ca şi cum avea dubii a ceea ce însemna asta. Bănuiesc că aţi putea spune că mă întâlneam cu ea, dădu din umeri.

- Bănuiţi?

Steve nici măcar nu încercă să-şi ascundă sarcasmul din voce.

Willow îl fulgeră cu privirea peste masă, mustrându-l pentru lipsa de tact, dar el o ignoră.

- Vă întâlneaţi cu ea sau nu? întrebă el.

- Studioul a aranjat pentru noi să ieşim de două sau de trei ori. Publicitate, spuse Ethan şi făcu o pauză să mai soarbă cafea. Studiourile făceau astfel de lucruri şi actorii se pretau. Mai ales tinerii actori care erau la început. Mama dumitale ... zâmbi spre Willow, era, după cum am spus, o femeie splendidă. Conducătorii studioului au crezut că ar fi bine pentru carierele noastre şi pentru serial ca să pară că avem o relaţie personală. Chestie de afacere!

- Conform spuselor administratorului de la Bachelor Arms,

aţi fost cel care i-a spus despre apartamentul gol din clădire, spuse Steve. Şi asta înseamnă tot afacere?

- Ştiam că este în căutarea unui apartament. Unul era disponibil în clădirea mea. Limpede precum cristalul.

- Jack Shannon îşi aminteşte puţin diferit, spuse Steve urmărindu-l cum reacţionează la nume.

-Jack Shannon? zâmbi el ascunzându-şi scânteia de surprindere din ochi. Este un nume pe care nu l-am auzit o vreme, deşi l-am văzut mai târziu în rândurile lui Times. Ce mai face bătrânul Jack?

Steve ignoră întrebarea.

- Bătrânul Jack a spus că obişnuiaţi să vă grozăviţi că ieşiţi cu Donna Ryan. Că vă asiguraţi să afle toţi din clădire.

Zâmbetul din Ethon pieri.

- Este posibil să fi făcut asta, spuse el, întâlnind ochii lui Steve cu o privire rece. Eram tânăr, neînsurat la acea vreme. Cred că am avut ceva ... se uită la Willow ca şi cum s-ar fi scuzat de ce era pe cale să spună ... gânduri parşive în acea direcţie. Dar erau total nereciproce, vă asigur.

-Atunci nu v-aţi culcat cu ea?

- Să mă culc cu ea? se arătă Ethan Roberts scandalizat, insultat şi nevinovat în acelaşi timp. Nu. Precis, nu. Nu ştiu de ce sugeraţi un astfel de lucru, mai ales în prezenţa fiicei sale.

- Pentru că ne-am gândit că poate, fi şi fiica dumneavoastră.

- Fiica mea? o privi Ethan Roberts de parcă Willow şi-ar fi pierdut minţile ... Ochii i se înăspriră ... Dacă este un soi de schemă de şantaj, o puteţi lăsa baltă. Ieşiţi afară din casa mea înainte de a chema poliţia, strigă el ridicându-se de pe scaun.

Acum.

Steve îşi puse mâna pe braţul tinerei, împiedicând-o să se ridice de pe scaun.

- Ia-o mai uşor, Roberts, spuse el intenţionat nepăsător, fiindcă recunoştea o cacealma şi chestia cu poliţia chiar asta era. Clienta mea nu umblă după bani sau publicitate. Dacă era aşa, deja ar fi urlat ziarele. Tot ceea ce vrea este să ştie dacă există vreo posibilitate să fii tatăl ei. Vreo poosibilitate şi nimic mai mult.

- V-am spus. Nici o posibilitate. De nici un fel.

- Bine, încuviinţă Steve. Nu eşti tatăl ei. Ştii cumva cine ar putea fi?

- De unde să ştiu aşa ceva?

- Aţi lucrat împreună la acelaş serial de televiziune. Aţi locuit în aceeaşi clădire. Aţi avut aceiaşi prieteni. Este de presupus că ai putea şti cu cine era încurcată atunci. Arată-i fotografiile, îi spuse el tinerei.

Willow se execută şi-i întinse lui Ethan cele cinci fotografii cu maică-sa şi prietenii ei de la Bachelor Arms.

- Şi ilustrata, spuse Steve.

Willow îi dădu şi ilustrata.

- Nici dumneata, nici Zeke Blackstone nu v-aţi schimbat prea mult în douăzeci şi cinci de ani, spuse Steve observând faţa lui Ethan Roberts când acesta se aşeză la loc. Şi Bachelor Arms a fost uşor de identificat, mai ales că trec pe lângă ea de două ori pe săptămână. Odată ce ne-am dat seama de asta, a fost uşor să găsim numele celorlalţi doi tineri din fotografii. Administratorul de la B.A. ne-a spus că era sigur că atât

dumneata cât şi Eric Shannon vă întâlneaţi cu Donna, dar nu ştia cât de serios era în fiecare dintre cazuri. înţeleg că nu i-ai trimis asta? spuse , când Ethan puse ilustrata pe masă.

- Nu, scutură Ethan din cap. Nu i-am trimis-o. Poate Eric a făcut-o, sugeră el uitându-se din nou la cartea poştală.

- Poate, dădu Steve din umeri. Dar el fiind mort, ar fi greu de dovedit asta, spuse el atât de aspru încât ochii lui Willow se măriră.

Steve o admonestă din cap, făcând-o să tacă.

- Administratorul ne-a dat o grămadă de informaţii, continuă el aşteptând o reacţie, dar nu există nici una. Toate amănuntele sângeroase despre noaptea sinuciderii împreună cu detalii aiuristice despre o doamnă din oglindă.

- Uitasem de oglindă, murmură Ethan, încă uitându-se la fotografii.

- Amberson a pretins că ai văzut-o şi dumneata.

-Amberson este cam ţăcănit, spuse el cu o urmă de iritare în voce.

- Nici o îndoială, încuviinţă Steve, mirat de vehemenţa din vocea acestuia. Jack Shannon spunea acelaşi lucru despre el. Şi el şi nevastă-sa au văzut ceva în oglindă, adăugă Steve, încercând să afle dacă reacţia lui Roberts fusese drept răspuns la povestea ridicolă a lui Amberson despre oglindă.

- Faith Shannon a spus că le-a schimbat vieţile, adăugă Willow, sesizând imediat intenţia lui Steve şi vrând să toarne gaz pe foc.

Dar Ethan Roberts rămase implacabil.

- întotdeauna m-am gândit că Jack a devenit puţin nebun

după ce fratele lui a murit, spuse el, masca lui de politician ascunzând orice fel de emoţie în afara unui uşor amuzament. îmi pare rău, îi întinse el fotografiile şi ilustrata lui Willow. îmi pare rău că nu vă pot spune nimic în plus faţă de ceea ce ştiţi.

Steve dădu din umeri ca şi când se aştepta la acest răspuns şi se ridică în picioare.

- Ştiam că este o problemă dificilă, spuse el. Tot de la ce pornim este o mână de fotografii şi o carte poştală cu iniţiala E. Douăzeci şi cinci de ani înseamnă o mare întârziere. I-am spus asta lui Willow când m-a angajat.

- Nu-mi pierd încă speranţa, spuse Willow, luându-şi un timp mai îndelung pentru a strânge pozele şi a le puse în poşetă. Mai este încă şi cutia cu lucruri pe care domnul Amberson a luat-o din apartamentul 1 - G. S-ar putea să fie o scrisoare, o fotografie sau poate chiar un jurnal acolo. Jack a spus că fratele lui era scriitor, îţi aminteşti, îi zâmbi ea lui Steve ca o păsărică lipsită de creier, ceea ce el ştia că nu este aşa. Şi nu am vorbit cu Zeke Blackstone încă. S-ar putea să ştie ceva care să ne ajute. Mulţumim pentru timpul acodat, spuse ea punându-şi geanta pe umăr. îmi pare rău dacă v-am deranjat.

- Deloc, răspunse el amabil. îmi pare doar rău că nu v-am putut fi de ajutor.

îi conduse iarăşi în camera de zi şi sună un clopoţel.

- Vă va conduce afară Alma, spuse el când apăru servitoarea la apelul lui. Am câteva telefoane de dat.

O urmară pe servitoarea tăcută şi în holul de la intrare, Steve se întoarse şi începu să vorbească în spaniolă cu aceasta.

- Gracias senor.

Steve vârî mâna în buzunar şi scoase o carte de vizită însoţită de douăzeci de dolari şi-i întinse femeii.

Ea îi strecură în buzunarul uniformei, vorbind repede în tot acest timp, în aceeaşi limbă spaniolă de neînţeles.

- Despre ce era vorba? întrebă Willow când se îndreptară către maşină. Ce i-ai spus?

- Am întrebat-o de cât timp este la această familie.

- Şi?

- Aproape opt ani.

El închise portiera ei şi înconjură maşina pentru a se aşeza la locul lui, făcând-o să aştepte pentru restul explicaţiilor.

- Ce altceva? întrebă ea, întorcându-se cu faţa către el. Ştiu că a spus mai mult decât atât.

- Eşti sigură că vrei să afli? Nu-l arată pe posibilul tău tată într-o lumină prea bună.

Ea îl privi printre gene.

- Ţi-am mai spus că nu sunt o mimoză fragilă, îi reaminti. Vreau adevărul. De aceea te-am angajat.

- Se pare că micuţa familie a lui Roberts nu este aşa de perfectă cum pare din afară.

Willow pufni dezgustată, arătându-i că ştie şi nu avea nevoie să i se spună.

- Ţi-ai dat seama şi tu? rânji Steve.

- Nu trebuie să fii mare filozof ca să realizezi acest lucru. Chiar şi un prost şi-ar da seama de asta, scutură ea din cap. Nimic nu este atât de perfect cum pare.

Rânjetul lui Steve se lăţi.

- La naiba, îmi place stilul tău, iubito. De ce nu-ţi părăseşti slujba contabilă să te asociezi cu mine? Am face o echipă al naibii de bună.

- Mulţumesc, spuse ea încântată de laudă, dar îmi place treaba contabilă. Şi tu divaghezi. Răspunde-mi la întrebare. Ce ţi-a mai spus Alma?

- Păi ... puse maşina în mişcare şi o luă spre poartă ... se pare că Alma Rodriguez a fost angajată la câteva luni după ce Roberts şi noua lui soţie au primit custodia celor doi băieţi. Joanna era însărcinată cu micuţa Mary Catherine şi se pare că băieţii însemnau prea mult pentru ea să-i aibă în grijă. în '88, Roberts alerga după un loc în Camera Reprezentanţilor, îi zise Steve. Lenora Rodriguez spune că băieţii se comportau de parcă îşi urau tatăl şi lui se pare că nu-i păsa. După ce s-au terminat alegerile, i-a trimis la o academie militară pe coasta de Est. îi aduce doar ocazional, când trebuie să-şi expună unitatea familiei.

- Toată treaba este o mare minciună. Casa. Familia fericită. Totul, remarcă ea, rămânând tăcută o clipă. Ceea ce înseamnă probabil că minţea şi în legătură cu mama mea. Şi cu mine.

- Ar trebui să ne oprim aici, spuse Steve. Să oprim cercetările şi s-o lăsăm baltă.

- Nu, scutură Willow din cap. Mi-am pus întrebări despre asta prea mulţi ani, spunându-mi că dacă aş şti, nu ar fi vreo diferenţă pentru viaţa mea, dar vreau să ştiu, totuşi. Am nevoie

să ştiu. Poate că aflând o să mă simt mai bine sau mai rău. Dar rău sau bine, trebuie să ştiu. Vreau să continui să cercetezi până descoperi adevărul.

Capitolul 8

- Deci, spuse Willow când intrară în traficul de pe bulevardul San Vincente, care este următorul nostru pas?

Steve o privi cu coada ochiului.

- Următorul nostru pas?

- Ai spus că am putea fi parteneri.

- Vorbeam în glumă.

- Ce? sări ea în sus. Vrei să spui că doar mă provocai?

- Nu începe, o avertiză el.

Willow simţi că se înroşeşte.

- îmi pare rău, spuse ea repede. Nu m-am gândit.

- Uite, nu am vrut să spun ... Oh, drace, nu fi nebună. Doar te tachinam.

- Nu sunt nebună. Sunt jenată.

- Jenată? Şi de ce naiba?

- Am mers pe acest drum noaptea trecută, îţi aminteşti? M-am prostit în faţa ta o dată şi nu intenţionez s-o fac din nou.

- Mare păcat, o privi el glumeţ cu coada ochiului. De-abia aşteptam o performanţă repetată.

- Nu va mai fi nici o performanţă repetată, bombăni Willow.

- Ba da, o asigură el. Poţi conta pe asta.

Era atâta siguranţă în vocea lui, atâta aroganţă masculină, încât Willow îşi întoarse capul să-l privească, orice jenă dispărându-i.

- Te crezi irezistibil, nu-i aşa?

- Pentru tine, sunt.

Willow deschise gura să potesteze, dar nu-i ieşi nici un cuvânt. Nu existau cuvinte care să nege adevărul.

- Dacă asta te consolează, îi spuse el, tot la ceea ce am fost în stare să mă gândesc în ultimele douăzeci şi şase de ore şi ... se uită la ceasul de la bordul maşinii ... optsprezece minute este să ajung între picioarele tale.

Willow scânci ca o fecioară victoriană şi-şi strânse instinctiv genunchii. Steve râse încet.

- Asta nu-ţi foloseşte la nimic, spuse el întinzând mâna şi plimbându-şi un deget peste fusta trasă, de la genunchi la încheietura picioarelor.

Vezi? întrebă când o văzu gâfâind şi respirând greu.

îi dădu peste mână, întârziind cu o clipă momentul în care ar fi trebuit s-o facă.

El îşi întoarse mâna spre volan strângându-l cu putere pentru a se stăpâni să-i bage mâna sub fustă şi să repete mângâierea.

Willow îşi aţinti ochii în poală şi se întrebă ce s-ar fi întâmplat dacă ea i-ar fi făcut ceea ce îi făcuse el.

Merseră în tăcere câteva mile lungi, fiecare dintre ei gândindu-se la ceva să spună fără a avea conotaţie erotică, dar amândoi se simţeau

mizerabil fiindcă singurele cuvinte ce le veneau în minte erau legate de senzaţiile puternice care îi răscoleau.

- N-am de gând să-mi cer scuze pentru asta, spuse Steve uitându-se drept în faţa lui, prin parbriz, fiindcă nu-mi pare rău. Cu excepţia temporizării. Temporizarea produce suferinţă. Cât despre restul ... dădu din umeri, sunt bărbat, tu eşti femeie, şi asta este situaţia. Va trebui să trecem la treabă.

- La treabă, cum? se întrebă Willow cu voce tare.

El se uită la ea.

- Erai serioasă în privinţa ofertei de a-mi instala un sistem contabil?

- Sigur, încuviinţă Willow. Sunt întotdeauna serioasă cu banii.

- Atunci, ce părere ai să te las la biroul meu, ca să începi?

- în timp ce tu ce o să faci?

- Chestii de rutină, spuse el. Am câteva noi întrebări pentru amicul meu de la poliţie. Apoi vreau să vorbesc cu doi oameni care sunt implicaţi pe scena politică a acestui oraş. Poate o să mă opresc la Times şi o să citesc din presa vremii, dacă este timp.

- Te-aş putea ajuta cu asta.

Steve scutură din cap.

- Mă voi mişca mai repede fără tine, crede-mă. Şi nu din cauză că nu vei fi acolo să mă înnebuneşti, ci fiindcă ştiu ce să caut. Tu nu ştii.

Deşi ar fi dorit, Willow nu putea să-l contrazică.

- Bine. Du-mă înapoi la biroul tău. O să fac ordine în harababura pe care o numeşti sistem contabil.

Steve îşi curăţise biroul faţă de ieri-dimineaţă şi computerul

împreună cu variatele lui componente stătea pe masa de lucru, despachetat, alături de un registru verde de contabilitate şi o mapă plină de facturi, chitanţe şi diverse alte hârtii.

Când Willow îşi dădu jos jacheta, atârnând-o pe spatele scaunului din faţa biroului, observă o fotografie mare, înrămată, chiar lângă telefon. Intrigată, Willow înconjură biroul şi luă fotografia pentru a o studia mai îndeaproape.

Fotografia fusese luată de pe un iaht, cu un cer albastru în fundal. Un bărbat şi o femeie mai în vârstă, probabil părinţii lui Steve, stăteau unul lângă altul cu mâinile pe cârma de lemn. Steve stătea în spatele maică-si, cu obrazul lipit de al ei. O tânără, de vreo douăzeci şi cinci de ani şi cu un zâmbet ca al lui Steve, ceea ce o făcu pe Willow să presupună că era sora lui, stătea într-o poziţie similară lângă tatăl lor. Mâna bărbatului mai în vârstă era ridicată ţinând părul zburlit de vânt al fiicei lui, aşa că gura îi era mascată, dar după sclipirea din ochi se presupunea că zâmbeşte. Braţele puternice ale lui Steve îi înconjurau pe toţi şi se vedea că atitudinea tuturor nu era deloc studiată. Naturaleţea şi afecţiunea atât de evidentă dintre ei, o întristă pe Willow, o clipă.

Imaginea ei despre Steve Hart nu includea o familie iubitoare. într-un fel îşi făcuse impresia că este un singuratic. Poate din cauza aerului său de independenţă, sau a îngâmfării pe care o emana. Poate că faptul că era detectiv particular îi dăduse ideea. Evident, se înşela. Puse jos fotografia, acordându-i încă o privire, şi se duse să lucreze la computer.

îi luă mai puţin de treizeci de minute să conecteze toate componentele şi să le facă să funcţioneze. îi luară alte

cincisprezece minute să încarce softul de contabilitate. Cât va dura să pună în ordine sistemul lui personal de contabilitate era o altă treabă. Se ridică şi se întinse, spunându-şi că într-un minut sau două va fi foarte ocupată, aşa că îşi acordă o pauză şi începu să facă turul încăperii.

Dădu câţiva pumni în sacul de box atârnat într-un colţ şi constată că acesta era foarte tare şi abia se mişca.

- Nu este de mirare că are umerii de atlet, murmură ea cu admiraţie.

Inspectă cafetiera şi mica provizie - un pachet de cafea filtru, o cutie de lapte praf şi pliculeţe de zahăr - toate aranjate într-o cutie de plastic deasupra unuia dintre dulapuri.

Şi apoi. după ce-şi spuse că nu o va face, începu să cotrobăie prin sertarele biroului şi dulapului. în fond, el îi dăduse acces liber la datele lui financiare.

Dar Steve Hart era un bărbat grijuliu. Singurele sertare neîncuiate de la dulapuri aveau prosoape împăturite şi haine curate - şorturi, tricouri, şosete albe. Petrecu câteva minute fierbinţi imaginându-şi-l îmbrăcându-se. Nu era nimic incriminator în nici un sertar al biroului. Nu fotografii de vechi prietene. Nu scrisori de la cliente respinse. Găsi tocuri şi pixuri, clame de prins hârtiile, capsatoare, plicuri cu antetul lui, agende, totul aranjat în ordine. Ceea ce o convingea că harababura pe care o găsise ieri fusese ceva temporar, probabil fiindcă încercase să-şi aranjeze sistemul de contabilitate. Contrar remarcei lui că nu este gospodar, tipul era foarte ordonat.

Tocmai era pe cale să se întoarcă la treabă când descoperi în sertarul de jos al biroului ascunzătoarea de prezervative.

Simţi cum o cuprinde un val de căldură - mai întâi faţa, apoi sânii care o înţepau, înconjurându-i pântecul şi localizându-se între picioare.

închise sertarul şi-şi apăsă amândouă mâinile pe faţă, ca şi cum ar fi vrut să-şi alunge emoţiile care o copleşiseră, apoi deschise din nou sertarul ca un copil atras de o cameră interzisă.

Existau trei cutii cu câte treizeci şi şase de prezervative fiecare, de culori şi texturi asortate, mărimea maximă. O cutie era desfăcută şi goală pe jumătate.

în comunitatea unde crescuse, mătuşa Sharon avusese grijă ca fiecare copil să capete toate informaţiile de care ar avea nevoie vreodată în privinţa responsabilităţii sexuale şi variatele metode de control ale naşterilor.

Cu grijă, cu vârful degetelor, extrase din cutie un prezervativ învelit în staniol. Era suplu între degetele ei, indicând că nu stăteau în sertar de multă vreme.

Nu numai că Steve Hart era ordonat, grijuliu şi un fiu şi frate iubitor, dar mai era, judecând după dovada din mâna ei, un băiat foarte ocupat când venea vorba de doamne.

Willow se întrebă dacă acest fapt făcea să se simtă mai bine sau mai rău faţă de atracţia copleşitoare pe care o simţea pentru el. Pe de o parte, nu-i plăcea ideea să fie una din mulţime, pe de altă parte se spuneau multe lucruri despre un bărbat care ştia ce să facă în pat. Şi nu avea nici o îndoială - absolut de loc - că Steve Hart ştia exact ce face. în pat sau în afara lui. întrebarea era, ea ştia?

Atracţia nesănătoasă pe care o simţea era ceva cu totul în afara experienţei ei. Oh, avusese amanţi: doi, mai exact. Dar

sentimentele pe care le treziseră în ea - chiar în momentele pe care le interpretase greşit drept pasiune - erau apă de ploaie în comparaţie cu ce simţea doar când Steve se uita la ea poznaş.

Habar n-avea unde duceau toate acestea - cu excepţia patului, se pare - dar voia să le urmeze până la capăt. Tentaţia era irezistibilă şi de neînţeles.

Cu un oftat, Willow puse prezervativul la loc în cutie şi închise sertarul, hotărâtă să pună ordine în registru. Cufundându-se în intrări şi ieşiri, profituri şi pierderi ştia că era cea mai bună cale de a-şi scoate din minte tot ce o frământa.

Willow reuşi după cinci ore să pună în ordine jumătate din hârtiile cercetate, iar pe restul le puse într-un dosar cu o notiţă: "Nu atingeţi!", după care se îndreptă spre cafeneaua din apropiere pentru o prăjitură şi o cafea.

La cinci şi treizeci, Steve cercetase mai mult decât dorea să ştie despre viaţa şi caracterul lui Ethan Roberts. După relatările celor care erau în situaţia să ştie, era un om cu inima rece, calculat, care se folosea de oricine pentru a obţine ceea ce dorea. înclusiv proprii săi copii.

Lui Steve nu-i fu greu să creadă că ar fi putut lăsa-o însărcinată pe mama lui Willow, ca apoi s-o abandoneze împreună cu copilul nenăscut, lăsându-i în voia sorţii. Nu ar fi fost ultima dată când ar fi procedat aşa şi probabil nici prima.

Din păcate, nu exista o cale de a dovedi acest lucru, în afară de testul de sânge şi Steve nu-şi făcea iluzii asupra posibilităţii ca Ethan Roberts să fie de acord în mod voluntar cu ceva de genul acesta.

Willow putea să informeze ziarele, bineînţeles, sau să-l ameninţe

- presupunând că dorea s-o ia pe această cale pentru a-l forţa pe Roberts să-şi recunoască paternitatea, dar Steve se îndoia că va merge.

Politica, puterea şi electoratul fiind aşa cum erau, Roberts putea probabil să evite orice scandal pe care acuzaţiile ei i le-ar pune în cale, în drumul lui către Senat, printr-o simplă negare. La naiba, Washington era plin de bărbaţi care reuşiseră să se facă aleşi în ciuda moralei îndoielnice a vieţii lor private.

Şi poate dacă Willow avea noroc, Ethan Roberts nu era tatăl ei.

Caz în care, probabil tot nu ar obţine de la el un test de sânge, fiindcă, încuviinţând să facă asta, ar fi părut ca o posibilitate ca el să fie tatăl.

Nu, indiferent ce ar face sau ar zice Willow, tactica vicleană a lui Ethan Roberts va fi negarea continuă şi în acest fel, nimeni nu va şti cu siguranţă. S-ar putea să existe suspiciuni sau bârfe, dar nimeni nu va şti cu siguranţă.

Inclusiv Willow.

Steve trebuia să se gândească la ceea ce ar însemna asta pentru ea. După ce-şi luase curajul după douăzeci şi patru de ani să înceapă căutarea tatălui ei, să se lovească de un zid, ar fi o groaznică lovitură. Nu, nu zdrobitoare, hotărî el răzgândindu-se. Chiar după două zile de cunoştinţă, ştia că Willow Ryan era puternică şi isteaţă ca să se lase doborâtă de un astfel de lucru. Dar ar putea fi o lovitură. Ar răni-o.

Şi ura s-o rănească.

îşi îndoi mâinile pe volan gândindu-se cu plăcere cum i-ar smulge adevărul lui Roberts. îşi imaginã cum îi dă un pumn în

nasul lui aristocratic, alţi doi în stomac, o pedeapsă prea mică pentru toate

durerile pe care acesta le provocase femeilor vulnerabile şi copiilor pe care trebuise să-i sacrifice carierei sale.

Bineînţeles, gândi el cu un rânjet, Willow probabil nu va gândi că era o idee bună. Femeile preferă o rezolvare nonviolentă a problemelor lor.

Dar, la naiba, poate că el căuta scandalul cu lumânarea. Poate că vor descoperi ceva în cutia cu amintiri a lui Jack Shannon care va dovedi că Eric Shannon era tatăl ei. Poate Zeke - Ezekiel - îşi aminti de el - poate că Ezekiel Blackstone putea fi tatăl. Poate că agentul pe care îl pusese pe urma colegei de cameră a Donnei, Cristine London, va descoperi ceva. în acest stadiu, orice era posibil.

Aceasta era tactica pe care o va adopta faţă de Willow, hotărî el în timp că-şi parcă maşina la două uşi de biroul lui. Va avea în vedere numai aspectele pozitive ale cazului şi le va ignora pe cele negative.

Şi să sperăm cu ardoare că găsim nişte răspunsuri înainte ca o parte foarte importantă şi venerabilă a anatomiei lui să explodeze sub forţa constantă şi nesatisfăcută a excitării. întotdeauna gândise că anticiparea era una din multiplele plăceri ale sexului, dar de când o întâlnise pe Willow se răzgândise.

Anticiparea îl omora.

Chiar şi acum, când cobora din maşina lui, gândul de a o vedea din nou îl făcea să rânjească idiot şi inima să-i bată prea tare. Această reacţie nemaiîntâlnită pe care o avea, va trebui să fie analizată, îşi promise el.

Şi apoi o zări ieşind din cafenea şi traversând strada spre

biroul lui şi simţi aceeaşi senzaţie în piept pe care o avusese de dimineaţă şi-şi dădu seama că nu mai trebuia să se gândească.

Nu era poftă carnală. Era dragoste.

El, Steve Hart, detectivul particular dur, bărbatul care se culcase cu o mulţime de femei fără a-şi fi găsit dragostea pentru toată viaţa, se îndrăgostise până peste urechi la prima vedere. De o clientă. Şi nu era doar o svâcnire în pantaloni!

-Willow, ridică el mâna pentru a-i atrage atenţia peste stradă.

La sunetul vocii lui, faţa ei se lumină, la fel ca în acea dimineaţă în
holul hotelului, când el fusese cât pe ce să-şi piardă cumpătul. Ridică şi ea braţul, fluturându-l şi începu să traverseze spre el.

- Nu pot crede ce harababură este în registrele tale, strigă ea înainte de a ajunge la jumătatea străzii. Ar trebui să-ţi fie ruşine de tine.

Steve îşi ridică mâinile cu palmele în sus şi zâmbi.

Ea râse tare şi scutură din cap, observându-l în timp ce se apropia, fără a mai fi atentă la trafic.

Era la jumătatea distanţei faţă de locul unde stătea Steve când acesta văzu ceva cu coada ochilui: o maşină albastră rula prea repede, cu un şofer cu o pălărie cu boruri. El se grăbi spre ea strigându-i să se dea la o parte.

Willow se opri nedumerită, văzu maşina şi încercă disperată să-şi schimbe direcţia şi să se ferească.

Steve o prinse de mijloc, târând-o înapoi spre linia de mijloc. Simţi cum ceva îi atingea călcâiul aproape zmucindu-l şi amândoi ajunseră la pământ şi se rostogoliră. Se auzi un

scrâşnet de cauciucuri şi claxoane. Cineva ţipă. Ei se opriră brusc din rostogolire în roţile unei maşini parcate de cealaltă parte a străzii, el cu trupul curbat peste al ei şi ţinând-o strâns în braţe, încercând s-o protejeze.

îi trebui o secundă să-şi dea seama că nu era serios rănit şi apoi încă una să realizeze că ea ar putea fi.

îşi desfăcu încet braţele şi-i privi faţa.

- Willow? murmură el înnebunit. Willow, iubito, eşti bine?

Ea se mişcă lângă el, împingându-i pieptul pentru a putea respira.

- în afară de o spaimă grozavă, aşa cred.

- Te-ai lovit pe undeva? întrebă el, ridicându-se în genunchi. Sângerezi?

- Dumnezeule mare! spuse cineva înainte ca Willow să poată răspunde. Sunteţi bine oameni buni? Aveţi nevoie de o ambulanţă?

- Da. Chemaţi o ambulanţă spuse Steve. Ea este rănită.

- Nu, se împotrivi Willow, forţându-se să se ridice în capul oaselor din mâinile lui care o ţineau. Nu am nimic. Nu am nevoie de o ambulanţă.

Steve o ajută să se sprijine de roata maşinii.

- Eşti sigură că nu ai nimic?

- Mă înţeapă coatele ca naiba, dar în rest totul pare să fie la locul lui ... îşi ridică mâna şi-i pipăi faţa ... Dar tu? Eşti bine?

- Nu am nimic, spuse el ignorând zvâcnetul din călcâi. Poţi să stai în picioare?

Ea încuviinţă din cap şi, ajutându-se unul pe altul, se ridicară.

- E-n regulă? întrebă Steve. Totul funcţionează cum trebuie?
- Eu sunt bine, răspunse ea. Dar tu?
- Voi trăi.

Inima lui nu va mai fi niciodată aceeaşi, dar precis va trăi. Ţinându-şi mâna pe braţul ei pentru a o sprijini în caz că i-ar veni să leşine, se întoarse spre mica mulţime de oameni care se strânsese în jurul lor.

- Care dintre voi este şoferul acelei maşini blestemate? întrebă el furios, gata de scandal, pentru loviturile provocate lui Willow.

- Nu a oprit, spuse un puşti de faţă. A continuat doar să meargă.

- I-a luat cineva numărul?

- Nu i-am luat numărul, omule. Dar era o Honda Accord bleumarin şi sigur venea repede ca un glonţ scăpat din puşcă. Părea că şoferul încerca s-o lovească pe doamna ta.

- Eşti sigur de asta? întrebă Steve, uitându-se prin mulţime. A avut şi altcineva aceeaşi impresie?

- Bănuiesc că aşa ar fi putut să fie, spuse o bătrânică ce stătea pe trotuar. Părea că se năpusteşte asupra voastră în loc să vă evite cum ar fi fost normal.

- Şoferul era bărbat? întrebă Steve.

Femeia ezită.

- Da, răspunse ea. Aşa cred.

- Nu, era o femeie, spuse puştiul. Avea părul blond şi o pălărie cu boruri mari şi-şi îndrepta maşina spre voi, adăugă.

- Ce fel de pălărie? întrebă Steve.

Femeia se îndepărtă şi la fel făcură şi ceilalţi cu excepţia puştiului. Nu era nimic de văzut. Nu tu sânge, nu tu maţe, nimeni care să geamă sau să moară.

- Doar o pălărie. Cam ca a mea, arătă el spre cozorocul şepcii de baseball pe care o purta. Una din acelea cu cozoroc peste tot pe care o poartă femeile.

- Vrei să spui boruri? întrebă Steve, o pălărie cu boruri în aer.

- îhî, spuse puştiul. Era trasă peste ochi.

- Ai văzut ce culoare avea?

El dădu din umeri.

- Neagră, răspunse. Poate neagră sau maro.

Steve încuviinţă şi-şi băgă mâna în buzunar de unde scoase zece dolari pe care îi dădu băiatului.

- Mulţumesc. Mi-ai fost de mare ajutor.

- Mulţumeşte-ţi că ai scăpat, spuse puştiul plecând.

Steve se întoarse spre Willow.

- Crezi că poţi traversa strada, scumpo? Sau preferi să te car eu? Willow zâmbi şi-şi vârî mâna în îndoitura cotului lui.

- Voi merge, spuse ea şi-şi sprijini capul de umărul lui. Tu mă conduci.

Capitolul 9

Willow remarcă şoseta plină de sânge de la piciorul drept al lui Steve în timp ce urcau scara îngustă spre biroul lui. Insistă ca el să stea pe sofa şi să aştepte până când se duce la baie să ia o cârpă udă să-l cureţe, dar el nici nu vru să audă. Sfârşiră prin a merge împreună în baie. Era o baie de modă veche, cu o chiuvetă pe un piedestal, un dulăpior de medicamente acoperit cu prosoape folosite şi o ceramică urâtă verde, care acoperea pereţii până la jumătate. Folosind unul dintre prosoapele curate luate din fişetul din birou, se apucară să-şi cureţe rănile unul altuia.

El îi frecă uşor julitura de la coate, curăţind murdăria, în timp ce ea strânse din dinţi ca să nu geamă.

-Va fi în regulă, scumpo, îi murmură el, continuând cu vorbe de îmbărbătare de parcă ar fi fost un copil ce trebuia liniştit. Aproape am terminat. încă puţin, şopti el, oprindu-se la fiecare minut ca să se asigure că nu suferea prea mult.

Şi apoi fu rândul ei să-l îngrijească.

- Cred c-ar trebui să ţi se pună nişte copci aici, spuse Willow, în genunchi în spatele lui, în timp ce-i pipăia rana din picior.

- Mai sângerează?

- Nu ... Pipăi din nou, atentă să nu înlăture crusta care se formase deja. Dar arată îngrozitor. O să se vindece neuniform dacă nu i se pun copci.

- Atâta timp cât nu sângerează este bine, zise el întorcându-se spre ea. Aş dori să te ridici în picioare. îţi vei distruge rochia. Pe jos nu este aşa de curat cum ar trebui să fie, se încruntă la ea.

Ea zâmbi.

- Rochia mea este deja distrusă. în disputa dintre mătase şi asfalt, asfaltul câştigă întotdeauna. Garantat.

El observă pentru prima oară că drăguţa ei rochie era ruptă într-o parte. Fără să ceară permisiunea, dădu ţesătura la o parte pentru a-i examina piciorul. Ciorapii pantalon erau deştrămaţi pe coapse de parcă ar fi fost hârşâiţi cu răzătoarea. Pielea de dedesubt era roşie. înainte ca ea să afle ce se întâmpla, el avea amândouă mâinile sub rochia ei.

- Ce faci? se alarmă ea, prinzându-i mâinile prin mătasea alunecoasă.

- Te descotorosesc de aceşti ciorapi. Vreau să văd cât de rău este piciorul.

- Bine, spuse ea, ştiind că nu-l putea împiedica. Dar pot s-o fac şi
eu.

Prin felul în care acţiona el, va sfârşi prin a-şi pierde şi

chiloţii odată cu ciorapii. Şi dacă se întâmpla acest lucru, suspecta că prima oară se va petrece într-o baie ponosită lângă un perete acoperit cu ceramică oribilă. Până în acest moment, nu se gândise la asta ... şi ce importanţă avea dacă nu era decorul pe care şi-l imagina când va face prima oară dragoste cu Steve?

- Mai întâi trebuie să-mi scot pantofii, spuse ea, ridicându-şi piciorul pe marginea closetului. Aproape că-şi pierdu echilibrul când se aplecă să-şi desfacă bareta.

Steve se repezi s-o ţină, înainte ca ea să cadă.

- Ce se întâmplă? întrebă el cu teamă în voce. Simţi că îţi vine să leşini?

- Am ameţit puţin când m-am aplecat. Acum nu mai am nimic.

- Nu este deloc în regulă, la naiba. Aici ... îi puse mâinile pe marginea chiuvetei ... ţine-te de asta cât îţi scot pantofii.

Se aşeză jos într-un genunchi, îi desfăcu baretele de la fiecare pantof şi apoi îi scoase.

- Acum, hai să scoatem ciorapii, spuse el uitându-se la picioarele ei din poziţia în care stătea.

Willow se gândi la promisiunea pe care şi-o făcuse de a-l avea în genunchi, dar nu era exact ceea ce avea în cap.

- întoarce-te, îi ordonă ea.

- Nu striga aşa de tare, se zborşi el. De parcă n-aş mai fi văzut o femeie dându-şi jos ciorapii pantalon.

- Nu ai văzut-o pe această femeie, zise ea încăpăţânată şi cu o urmă de severitate în voce. Şi dacă nu cooperezi, s-ar putea ca niciodată să nu mă vezi dându-mi-i jos, îl ameninţă

ea, nerealizând promisiunea implicită din cuvintele sale. întoarce-te, făcu ea o mişcare circulară cu degetul.

Cu un zâmbet ezitant, Steve se ridică în picioare şi se întoarse.

Willow îşi ridică fusta rochiei, îşi strecură degetele pe sub elasticul din talia ciorapilor ei distruşi şi-i trase peste coapse.

Respiraţia îi şuieră puţin când nailonul alunecă peste pielea fină a coapsei stângi.

- Nu încă, îi spuse lui Steve care voia să se întoarcă. O să-ţi spun eu când.

îşi dădu jos ciorapii încet peste zona vătămată şi apoi îi aruncă în coşul de gunoi.

Ştia că nu era chip să-l oprească aşa că-l lăsă să-i cureţe zona vătămată cu prosopul lui.

- Este doar o julitură, o linişti el, apăsând ţesătura udă peste coapsă pentru a uşura durerea. Nu aşa de rău ca juliturile de la coate. Vor trece peste o zi sau două.

- Bun, murmură ea, lăsându-şi jos fusta şi îndepărtându-se de el. Cred că am terminat aici, nu?

Se aplecă să-şi ia pantofii, uitând de ameţeala care o apuca atunci când îşi cobora capul.

Următorul lucru pe care îl ştiu era că stătea întinsă pe sofaua din biroul lui Steve, cu mâinile lui mângâindu-i părul, cu ochii şi fruntea acoperite cu un prosop ud din care i se scurgeau picături de apă în urechi şi în jos pe gât. îşi ridică mâna să îndepărteze prosopul.

- Stai liniştită, îi ordonă Steve, punându-i mâna în piept pentru a o opri să se ridice.

- Mă înec, se plânse ea. Lasă-mă să mă ridic.

- Bine. Ia-o uşor ... îi luă prosopul ud de la cap şi-l trânti la podea. Mai stai lungită un minut, spuse el, continuând să-i mângâie părul ... Ţi-e mai bine?

- Puţin.

- Nu ai nici un cucui, dar cred că ar trebui să mergem la spital să te vadă un doctor, pentru orice eventualitate.

- Fără spital, insistă Willow. Voi fi bine. Categoric. Am căzut şi mai rău în timp ce călăream, îl asigură ea. Lasă-mă să mă ridic.

El îi puse mâna la ceafă, punându-i cu grijă capul pe umărul lui.

- încet, murmură el, când o ridică în sus. Este bine? întrebă cu privirea pe faţa ei pentru a observa cel mai mic semn că ar putea leşina iarăşi.

- Este în regulă, încuviinţă ea, dând din cap cu grijă pentru a testa cum se simte.

- Să nu-mi mai faci asta niciodată, îi ordonă cu tărie.

Ochii ei se măriră la vehemenţa din tonul lui.

- N-am făcut-o intenţionat, accentuă ea.

- Dar să nu o mai repeţi. M-ai speriat de moarte.

- îmi pare rău, murmură ea. Voi încerca să nu mai leşin în faţa ta.

- Ai grijă să n-o mai faci, spuse el şi se duse să-i aducă pantoful. Să nu te clinteşti din loc până mă întorc.

Willow făcu aşa cum i se ordonase doar pentru că - îşi spuse - era acel mai prudent lucru. în timp ce el lipsea, îşi mişcă încet capul dintr-o parte în alta şi înainte şi înapoi.

Exista o uşoară ameţeală dar atâta timp cât nu se mişca prea repede, aceasta dispărea. Probabil că mai târziu va avea o durere de cap, dar va supravieţui.

Era pe cale să se ridice în picioare, să se verifice mai în amănunţime, când Steve se întoarse cu pantofii ei. Cuminte, stătu unde era, permiţându-i cu docilitate să îngenuncheze încă o dată în faţa ei şi să-i încheie baretele la pantofi.

- Crezi că poţi sta în picioare? întrebă el după ce termină.

- Cred că mă pot descurca, răspunse ea sec.

O ajută să se ridice în picioare de parcă ar fi fost o invalidă, ţinând-o până când deveni evident că putea să se ţină şi singură.

Lăsând-o singură pe sofa o clipă, îi strânse jacheta şi poşeta şi apoi veni înapoi.

- Lasă-mă să te duc la un spital, spuse el, înconjurându-i umerii cu braţele şi conducând-o spre uşă.

Willow se opri brusc.

- Fără spital. Dacă merg acolo, mă vor ţine peste noapte pentru observaţie. Nu fac asta.

- La naiba, Willow, ai leşinat.

- Nu am leşinat, spuse ea indignată. Am avut o uşoară ameţeală şi tu te-ai speriat.

- Ai putea avea o contuzie.

- Nu am nici o contuzie, îl asigură ea. Crede-mă. Am mai avut contuzii şi înainte şi ştiu cum este, oftă ea cu exasperare ... Era plăcut să fie răsfăţată. Foarte plăcut. Dar era prea destul - îi spusese înainte că nu era o floare fragilă ... Uite, Steve, îţi apreciez grija. O apreciez cu adevărat. Tot ceea

ce am nevoie este un duş fierbinte, serviciu în cameră şi o bună noapte de somn.

El o studie o clipă.

- Bine, încuviinţă el şi porni din nou spre uşă. Te duc acasă la mine. Ai acolo la dispoziţie tot ce ai nevoie.

-Acasă la tine ? ... Simţi un frison de-a lungul şirei spinării. De ce acasă la tine? Ce este în neregulă cu camera mea de hotel?

-Vei fi singură în camera ta. Dacă leşini la duş? o provocă el. Dacă te înşeli şi ai o contuzie? Dacă persoana care a încercat să te doboare se hotărăşte să încerce altceva? Ai nevoie de cineva care să te controleze la fiecare oră din noapte. Ori eu, ori medicii de la spital, spuse el cu încăpăţânare. Alege.

Willow luă o decizie rapidă.

- Bine, mergem acasă la tine.

Acasă la Steve se dovedi a fi departe de ceea ce se aştepta Willow. în loc de un apartament mic într-una din clădirile din apropierea biroului lui, o duse la o casă izolată de la poalele dealurilor din Santa Monica. Pe dinafară nu era cine ştie ce - simplă, pereţi din cărămidă, acoperiş şi obloane roşii. Peisajul fusese lăsat în grija mamei natură, iarbă moale şi tufişuri amestecate cu plante cultivate în jurul casei, marginea zonei grădinii marcată cu bucăţi de stâncă.

Asta îi reamintea lui Willow puţin de locul unde crescuse. Nu exact vegetaţia - la Blackberry Meadows existau mai mulţi brazi şi pini - dar sentimentul rural şi un pic sălbatic. Casa ei

din Portland era în inima oraşului, convenabilă pentru orice şi-i plăcea mult, dar uneori îi era dor de singurătatea plină de pace a unui loc ca acesta.

Când ieşi din maşină, Willow auzi lătratul unui coiot în depărtare.

- Dar eşti aproape de oraş, îl privi ea mirată.

- Ştiu. Nu este extraordinar? zâmbi el arătându-şi gropiţele. Am şi căprioare aici, ratoni şi bufniţe. în vârful acelui arbore, îi arătă un eucalipt, locuieşte o pereche de şoimi care vânează în fiecare dimineaţă. Hai înăuntru, o îndemnă el, îndreptându-se spre uşa din faţă, şi să ne instalăm.

Interiorul casei era o surpriză şi mai mare decât fusese exteriorul. La prima vedere părea să fie un spaţiu mare cu un tavan înalt, boltit, duşumea de lemn, acri de fereastră care lăsau să pătrundă lumina rozalie a apusului de soare şi un şemineu imens la capăt. Dar o privire mai atentă arăta că era împărţit în spaţii de bucătărie, sufragerie şi cameră de zi prin porţiuni de parapet placat cu ceramică şi un aranjament isteţ de mobilă şi covoare.

- Ai făcut tu toate astea? se miră ea, întrebându-se dacă nu existase cumva în trecut şi o nevastă sau o iubită ce locuise acolo.

- Am lucrat cu arhitectul de planuri şi am ales mobila, spuse el luându-i jacheta şi poşeta. Dar m-a ajutat sora mea Laurie cu vesela, prosoapele şi toate chestiile decorative, arătă spre vasele cu parfumuri de eucalipt.

Coşurile de nuiele care ţineau reviste şi surcele de foc,

cuvertura împletită de pe spatele unei sofale, candelabrele de metal de pe masa de lemn pentru cină.

- Este chiar frumos. Sunt impresionată.

- Este confortabil, încuviinţă el, urmărind-o cum se mişcă prin cameră şi întrebându-se cum s-ar simţi împărţind-o cu el pentru tot restul vieţii lor.

Ar fi vrut s-o întrebe chiar acum. Vroia să-i spună că poate schimba orice doreşte. Vroia să-i spună că ar vinde totul dacă nu-i place. Vroia ... Dar era prea devreme. Aveau alte lucruri de rezolvat mai întâi.

-Vrei să mănânci la început, ori să faci un duş ? o întrebă el în loc de asta.

- Duş, răspunse ea. Am mâncat o baclava şi am băut o ceaşcă de cafea la cafeneaua grecească

înainte ...

- înainte ca un şofer idiot să dea aproape peste tine, termină el, nevrând ca ea să gândească prea mult la ceea ce se întâmplase.

Era mai bine pentru Willow să nu se confrunte cu faptul că ceea ce se întâmplase nu fusese probabil un accident.

- Să-ţi arăt unde este duşul.

O luă de mână şi-şi împleti degetele cu ale ei când o conduse spre una din uşile cu arcadă.

Merseră printr-un hol scurt, apoi intrară într-un dormitor mare şi în nuanţe de crem şi albastru. Acolo se afla un pat mare sub o lucarnă, uşi mari de sticlă ce dădeau spre o mică terasă acoperită şi un cămin din cărămidă într-un colţ.

- Poţi folosi baia mea, o îndreptă spre uşa întredeschisă

spre cameră. Este singura echipată în întregime.

- Nu vreau să te incomodez. Dă-mi un săpun şi un prosop şi arată-mi baia pentru musafiri.

- Nu mă încurci. Tot ce am de făcut este să caut nişte blugi şi sunt gata.

Incapabil să repete, îi ridică mâna înlănţuită şi-i depuse o sărutare la încheietură, înainte de a-şi desface degetele.

Willow simţi un atac brusc de ameţeală copleşind-o, care nu avea nimic de-a face cu lovitura pe care o primise la cap. Se sprijini cu umărul de tocul uşii, observându-l cum caută într-un dulap.

- îţi pot oferi nişte pantaloni şi un tricou să îţi pui după duş, sau este un halat atârnat de uşa de la baie, dacă preferi.

- Pantaloni şi tricou ar fi bine.

- Ia-ţi tot ce ai nevoie la baie. Vezi că sunt periuţe de dinţi noi pe raftul de sus din dulăpior şi în dulapul de medicamente există aspirină. Ia două tablete ca să previi durerea de cap care s-ar putea să te apuce după lovitură, chiar dacă acum nu te doare.

Oh, mă doare, gândi Willow privindu-l. Dar nu avea legătură cu buşitura primită.

- O să te simţi bine singură?

- Ce? clipi ea. Da, bine. Mă voi simţi bine.

- Voi fi lângă uşă. Strigă-mă dacă ai nevoie de mine.

"Strigă dacă ai nevoie de mine".

Şi ce ar face dacă ar avea ? se întrebă Willow. Să intre în baie ca un cavaler în armură şi ... s-o spele pe spate? Se înfioră un pic la acest gând şi aproape scăpă săpunul din

mână, întrebându-se dacă îndrăznea să-l testeze atât de departe, întrebându-se dacă ... Nu, iar gândea nebuneşte; ce era cu acest bărbat de o făcea să vrea să-şi asculte hormonii în loc de cap? Era prea curând pentru acest gen de intimitate.

Aceleaşi argumente care se aplicau noaptea trecută după refuzul lui şi care o făcuseră să-şi vină în fire, erau valabile şi acum. Fiindcă indiferent de chimismul şi afinitatea dintre ei, abia îl cunoştea. Chiar dacă accepta inevitabilul unei relaţii intime cu el - fiindcă el avea dreptate, urma să se întâmple - două zile de cunoştinţă nu erau destul pentru o femeie deşteaptă ca să rişte să-şi împartă secretele trupului său cu un bărbat. Să nu mai menţionăm cele ale inimii şi sufletului ...

Steve stătea lângă uşa de la baie cu pumnii încleştaţi, ascultând mişcările femeii pe care o dorea cu fiecare fibră a fiinţei sale, făcând duş în baia lui. Stătea sub duşul lui. Şi folosea săpunul lui. Strecurând în hainele lui rotunjimile goale ale trupului ei.

închise ochii imaginându-şi cum ar fi dacă i s-ar alătura la duş, amintindu-şi sânii ei. Felul în care şoldurile ei se mişcaseră de dorinţă lângă ale lui. Respiraţia întretăiată şi micile zgomote gâfâite pe care le făcea.

Felul în care braţele ei îl strânseseră, dorindu-l la fel de mult pe cât o dorea el.

Ridică mâna şi prinse clanţa, întregu-i trup îndemnându-l să intre şi să ia ceea ce ştia că ea i-ar da de bunăvoie. Ar trage perdeaua de la duş şi ea s-ar întoarce, nu chiar şocată să-l vadă, aşteptându-se să-l vadă şi şi-ar ridica braţele către el , ochii strălucindu-i de pasiune şi de dorinţă.

Era atât de sigur de răspunsul ei, de felul cum ar reacţiona că îi era greu să-şi amintească faptul că o cunoştea doar de două zile. Greu să-şi amintească faptul că era o clientă care venise la el pentru ajutor. Greu de amintit că fusese lovită şi rănită şi nu era în stare de acel soi de sex frumos pe care el ardea să i-l ofere.

Lăsă să-i cadă mâna, aşteptând încordat, în tăcere, să se termine duşul. Când se făcu tăcere, bătu cu putere în uşă.

-Totul este în regulă acolo? întrebă el cu o voce gravă. Te ţii încă pe picioare?

- Nu intra! strigă ea cu o voce plină de panică şi el ştiu că îşi imaginase acelaşi lucru ca el. Ies imediat ce mă îmbrac şi-mi usuc părul.

- Nu te grăbi, o sfătui el, închipuindu-şi-o stând acolo, picurând stropi de apă pe covoraşul din baie cu un prosop strâns la piept şi uitându-se la uşă. Sunt în bucătărie, pregătind nişte sandvişuri. Vor fi gata oricând eşti şi tu.

Stăteau la masă, mâncând supă de legume şi sandvişuri cu brânză. Ea îşi uscase părul cu uscătorul lui, folosise spray antiseptic pe care-l găsise în dulăpior, pentru juliturile de la coate şi coapse şi luase două aspirine, aşa cum sugerase el. Se simţea curată şi ridicol de răsfăţată în pantalonii şi tricoul lui care-i atârna până la genunchi.

- Bine, spuse ea aşteptând ca el să-şi termine înghiţitura înainte de a vorbi. Dă-i drumul!

Steve mestecă şi se înecă.

- La ce să dau drumul?

- Această casă, arătă ea spre cameră cu lingura. Biroul de

pe bulevardul Hollywood. Trebuie să recunoşti că nu merg împreună.

- De ce nu? întrebă el, suav.

- Nu te uita aşa de nevinovat la mine, ştii de ce nu. Biroul tău aparţine unui om de afaceri mediocru, care de-abia îşi duce zilele. Registrele tale, apropo, spun aceeaşi poveste. Acest loc a fost construit de cineva cu bani. O grămadă de bani. Ori ai avut un real succes - probabil ilegal - sau vreo bogătaşă din Los Angeles te plăteşte pentru altceva decât arta ta de investigator, spuse ea cu un zâmbet subtil, alegând intenţionat cele două posibilităţi care l-ar scoate din fire.

El nu prinse momeala.

- Poate sunt bogat.

- Eşti?

- Ce diferenţă ar fi dacă sunt?

- Pentru ce? spuse ea, nedumerită de întrebare.

- Pentru tine.

- Pentru mine?

Ii trebui un minut să înţeleagă unde vroia să ajungă. Si apoi, ochii
i se îngustară, aruncând flăcări. Incepu să se ridice de pe scaun.

- Te-am dus, zâmbi el.

Ea îi aruncă o privire răzvrătită şi se aşeză la loc.

- Nu a fost frumos din partea ta, îl mustră ea.

- Ba a fost!

Ai înnebunit fiindcă am reacţionat când ai încercat să mă insulţi.

Ea îşi aplecă faţa pentru a-şi ascunde zâmbetul şi muşcă din sandviş. El avea dreptate, împielițatul! Cum învăţase s-o citească atât de bine în doar două zile?

- Precis eşti bogat?

- Da, chiar sunt.

- Eu nu văd cum, îl privi ea speculativ. Eşti un afacerist care nu are nici cea mai mică idee cum să-şi ţină registrele în ordine.

- Am un capital, spuse el, deloc ofensat de ceea ce ea considera a fi o insultă majoră. Sora mea Laurie se ocupă de el. Este bancher de investiţii.

- Glumeşti.

- Nu, chiar este.

- De unde a făcut rost de capital o persoană cu succes mediocru?

- Numele de fată al mamei mele era Fallon. Familia ei avea în stăpânire o parte din pământul arid din valea San Fernando, cu mult înainte să se fi construit Aqueduct în 19oo. De-a lungul anilor au reuşit să ţină cu dinţii de pământ. Doar acum este zonă de case, magazine şi industrie uşoară.

Willow tăcu o clipă, rumegând la asta. Nu auzise niciodată de familia Fallon, dar ştia ce înseamnă să deţii în proprietate pământ în vale înainte de a deveni căminul unei treimi din întreaga populaţie din Los Angeles. Şi încă să mai deţii pământ şi acum.

- Şi familia tatălui tău? Ţi-au dat şi ei puţin capital?

- Mama s-a măritat sub nivelul ei. Tatăl meu este William S. Hart, avocatul.

Dacă nu auzise de Fallon, ştia cine era William S. Hart. Faimosul avocat în drept civil care se pensionase acum câţiva ani, dacă îşi amintea corect, după ce-şi făcuse un nume, adesea prelua cazuri considerate pierdute, fără nici un profit.

-Aşa se explică această casă, spuse Willow, dar cum explici treaba de care te ocupi?

- Este nevoie de explicaţii?

- Sigur. Vreau să spun, cu astfel de condiţii, de ce nu eşti un avocat apreciat, cu o diplomă la Harvard, într-un birou din Beverly Hills?

- Eram. Vreau să spun partea cu Harvard, se amuză el de expresia ei uluită. Nu partea cu Beverly Hills.

- Ce s-a întâmplat.

- Avocaţii trebuie să joace după reguli. Mie-mi place să fac lucrurile în felul meu.

Willow nu se îndoia că era mai mult decât atât.

- Si? îl îndemnă ea.

- Si ce?

- încă nu explică de ce faci ceea ce faci, sau de ce biroul tău se află într-o clădire modestă pe bulevardul Hollywood.

- Fac ceea ce fac pentru că sunt bun la asta, spuse el fără drept de apel. Si biroul meu este acolo fiindcă acolo sunt majoritatea clienţilor mei.

Willow se uită la el peste masă. începu să înţeleagă.

- Eşti un mare prefăcut, spuse ea încet când pricepu adevărul. Nu eşti deloc un tip dur. Sub toată această masă de muşchi se ascunde o inimă bună. Un idealist. Un cruciat.

- Las-o baltă, bombăni el şi-şi îngropă nasul în ceaiul rece

ca să nu se vadă că se îmbujorase.

Dar Willow avea ochi ageri şi o limbă pe măsură.

Nu putea rezista. Era aşa de drăguţ când se înroşea.

- Eşti un salvator al copiilor pierduţi, spuse ea. Un apărător al femeilor, adăugă gândindu-se la sine. Un supererou care se luptă pentru adevăr.

Steve îşi puse jos paharul de ceai şi o privi. Ea îl privea cu ochii strălucind de admiraţie ... şi de altceva. Se uitară unul la altul clipe interminabile, amândoi respirând prea repede, inimile bătându-le cu putere, sângele înfierbântându-li-se.

- Un războinic modern cu propriul lui cod de onoare, spuse Willow, nota de glumă din voce dispărând.

- Willow, la naiba, te previn ... mormăi el, dar era o ameninţare nouă şi amândoi o ştiau, fiindcă n-ar fi fost în stare s-o rănească. Destul.

- Ce o să urmeze, durule? îl provocă Willow.

Cu un geamăt, el se aplecă peste masă, o prinse de umeri şi o trase către el.

Capitolul 10

El îi luă buzele într-un sărut dur, pedepsind-o pentru frustrarea pe care o îndura de două zile. Willow îi răspunse cu tot atâta intensitate încolăcindu-şi braţele în jurul mijlocului lui, în timp ce el o ridică, trăgând-o cu genunchii pe masă pentru a o avea cât mai aproape.

Sărutul părea să nu se mai sfârşească. Săruturi fierbinţi, disperate, interminabile, cu mâinile lui alunecând prin păr pentru a-i ţine capul, şi degetele ei agăţându-se de cămaşa lui pentru a-l împiedica să se mişte.

Willow simţi ceva moale sub genunchi şi realiză vag că era restul sandvişului cu brânză. Steve simţi cum supa vărsată îi alunecă pe un crac de la blugi. Nici unul dintre ei nu dădu atenţie acestor lucruri.

Tot ceea ce era important era satisfacerea nevoii care începuse să se nască între ei din momentul în care se văzuseră prima dată. Nevoia se dezvoltase flămândă, clipă de clipă, minut de minut, oră de oră, până când păru să fie singurul lucru din lume care conta. După două zile de aţâţare mentală, în final, nu exista decât o cale să potolească tensiunea din interiorul lor. Trebuiau să ajungă mai aproape ... încă mai aproape. Fără să-şi dea seama începură să se dezbrace unul pe altul.

Ea îşi descleştă degetele de pe cămaşa lui şi începu în grabă să-i desfacă nasturii de metal de la blugi, iar el, alunecându-şi mâinile pe spatele ei, le strecură sub cordonul pantalonilor largi, debarasând-o de aceştia. Cu gura încă lipită

de a ei, o trase de spatele genunchilor, ridicând-o uşor, aşa încât la sfârşit să stea în capul oaselor pe marginea mesei cu picioarele atârnate, pantalonii şi resturile de sandviş zăcând pe duşumea între picioarele lui.

Desfăcând ultimul nasture de la blugii lui, ea îşi băgă mâinile pe şoldurile înguste împingând în jos chiloţii şi blugii.

El gemu, trupul său tremurând de dorinţă, dar în clipa următoare se opri.

Willow îşi smulse gura de a lui.

- îţi jur, murmură ea răguşită, vocea tremurându-i de dorinţă, că dacă te opreşti acum, te omor cu mâna mea

- Ca să mă opreşti acum, ar trebui să mă omori, replică el şi o făcu a lui.

Era ceva repede, furios şi frenetic.

Era superb.

Trecură câteva minute delicioase înainte să-şi revină. Willow reveni prima la realitate, devenind conştientă de ceaiul rece care îi umezise tricoul la spate, de asprimea mesei de sub ea şi variatele înţepături şi dureri care proveneau din pasiunea dezlănţuită pe o suprafaţă care nu era destinată acestui scop. Zâmbi satisfăcută la amintirea acelor momente dulci.

S-ar putea ca mâine să se adauge noi julituri la cele pe care le primise mai devreme, dar meritase. îşi întoarse capul şi-l sărută după ureche, murmurându-i numele.

Steve oftă şi înălţă capul din scobitura gâtului ei.

- Te simţi bine?

- Mmm-hmm, murmură ea şi-i zâmbi cu ochii pe jumătate

închişi şi somnoroşi.

Are cei mai expresivi ochi, gândi el când o privi. Arată orice gând şi emoţie. Erau pe rând vulnerabili şi încrezători, mari de uimire, scăpărând de furie şi de indignare, strălucind de râs şi amuzament, care-i provocau atât intelectul cât şi bărbăţia, blânzi şi aprinşi de dorinţă, iluminaţi de satisfacţie ca acum.

Se întrebă cum vor arăta când se va îndrăgosti şi cât timp va dura până va vedea acea privire în ochii ei. Va aştepta oricât de mult, bineînţeles. Se încredinţase ei aici, pe masa lui. Nu, nu era chiar adevărat, se încredinţase în această după-amiază când o văzuse ieşind din cafenea şi simţise cum inima i se opreşte în piept. Altfel, indiferent cât de frustrat ar fi fost sau cât de tare l-ar fi provocat ea, asta nu s-ar fi întâmplat atâta timp cât era clienta lui ... cel puţin asta încerca să-şi spună.

Fusese mai mult decât frustare şi dorinţă. Pentru el, actul lor sălbatic de dragoste fusese confirmarea fizică a sentimentelor. Nu avusese de gând s-o facă atât de curând - sau într-un astfel de mod!

- dar ce se întâmplase se întâmplase şi nu-i părea rău deloc. Nu avea de gând să se mai frământe. îşi stabilise pretenţiile. Ea era a lui acum, să aibă grijă de ea, s-o venereze şi s-o iubească. Mai devreme sau mai târziu îşi va da seama şi ea de acest lucru. Putea aştepta până când va realiza. Numai de n-ar trebui să aştepte prea mult.

- îmi pare rău să stric distracţia, glumi ea. Dar masa nu a fost făcută să stai lungit pe ea şi toţi aceşti muşchi ... îi

mângâie umerii ... cântăresc o tonă.

El zâmbi şi se ridică, pipăindu-se. Zâmbetul îi dispăru şi înjură.

Mirată, Willow îşi înălţă capul, urmărindu-i privire. îi trebui un minut să realizeze care era problema şi trebui să-şi muşte buzele ca să nu râdă.

De fapt, nu era nimic de râs. întregul motiv ar fi putut avea consecinţe groaznice, dar nu se putea abţine. Izbucni în chicoteli împotriva voinţei sale.

Grijuliul, conştientul, bine pregătitul domn Hart uitase să folosească protecţie.

Ar trebui să vorbim despre ce s-a întâmplat pe masă, spuse Steve, cum stăteau întinşi în patul lui, scăldaţi în razele de lună care se infiltrau prin uşile de sticlă şi lucarna de deasupra patului.

Făcuseră din nou dragoste, dar mai puţin nebuneşte decât prima oară, iar el îşi amintise să folosească un prezervativ din sertarul de la noptieră.

- Ai putea rămâne gravidă.

- Nu prea cred, îl asigură Willow. Nu este momentul potrivit al lunii.

- Dar s-ar fi putut întâmpla, insistă el şi-şi aşeză mâna peste pântecul ei.

Willow ridică din umeri pe pernă, întrebându-se de ce gândul de a fi gravidă cu el nu era atât de îngrozitor cum ar fi trebuit să fie.

- Să nu ne îngrijorăm până nu va exista un motiv, îi mângâie ea mâna. Sunt alte lucruri care ar trebui să ne

preocupe.

- Sunt HIV negativ, spuse el prompt.

Mă controlez anual şi chiar mai des când cred c-aş fi putut avea unele contacte dubioase.

- Se întâmplă des? întrebă Willow, şocată de recunoaşterea unei vieţi sexuale atât de libere. Să ai contacte discutabile?

- în munca mea, nu poţi fi prea prevăzător. Uneori dă peste tine un drogat care sângerează, sau trebuie să acorzi primul ajutor unui puşti care a făcut vreo năzbâtie.

- Oh, spuse ea, puţin jenată că trăsese o concluzie greşită. Am văzut cutiile de prezervative din biroul tău şi am crezut ...

- De ce, Willow Ryan, o tachină el ridicându-se într-un cot ca s-o privească, ai cotrobăit în sertarele mele?

- Căutam o ascuţitoare, spuse ea roşind.

- Aha, pufni el. Cotrobăiai.

- Nu vrei să auzi povestea mea? întrebă ea în efortul de a schimba subiectul.

- Există ceva ce ar trebui să ştiu?

- Nu prea. Primul meu iubit a fost un virgin, spuse dorindu-şi ca el să se lungească la loc şi să nu o mai privească discutând despre iubiţii din trecut. Al doilea iubit al meu a fost un băiat pe care l-am întâlnit la colegiu. Am folosit prezervative.

- Şi?

- Şi asta-i tot, răbufni ea. Viaţa mea sexuală nu a fost atât de vastă şi de variată ca a ta.

El nu se putu abţine să nu zâmbească. Doar doi iubiţi. Nu era o femeie care se dăruia uşor sau la întâmplare. Ceea ce făcea ca faptul că i se dăruise lui, şi doar după două zile, să fie foarte special. Deci era pe jumătate îndrăgostită, dar încă nu-şi dădea seama.

- Nu văd ce este atât de amuzant pentru unul dintre noi care este un practicant frecvent al sexului, se bosumflă ea, împingându-l.

El îi prinse mâna, ţinând-o lângă pieptul lui gol.

- Deşi recunosc că am avut ceva mai mult decât două iubite, spuse el, nici nu au fost hoarde întregi în dormitorul meu.

- Hmm! încercă ea să-şi tragă mâna.

El refuză să-i dea drumul.

- Dar cele mai multe prezervative pe care le ţin în biroul meu ...

Ea se opri din încercarea de a-şi trage mâna.

- Le dai? Cui? întrebă, bănuitoare.

- Copiilor străzii, în majoritate. Fugarilor. Unii dintre ei fac şmecherii ca să supravieţuiască. Au nevoie de toată protecţia pe care o pot primi.

- Oh, spuse ea cu o voce mică.

- Cele pe care le ţin în sertarul de la noptieră, totuşi ... spuse el, aşteptând ca ea să se uite la el. Pe acelea le folosesc eu şi nu-mi place să le las să se deterioreze ... Se rostogoli pe spate, încă ţinându-i mâna la piept şi cealaltă mână o vârî în sertar ... aş spune că sunt, aproape

o jumătate de duzină rămase. Avem în faţa noastră o noapte ocupată, scumpo, glumi el arătându-şi gropiţele în lumina luni

- Crezi că accidentul mamei mele şi cel care a vrut să mă lovească ieri au legătură unul cu altul? întrebă Willow privindu-l pe Steve peste bulele de spumă care îi despărţeau. Stăteau în cada fierbinte dintr-un colţ al verandei din curtea din spate, cu pahare de suc în mână, înlăturând excesele unei nopţi pasionate în pat, şi al unei dimineţi lungi, trândave, petrecută făcând dragoste în toată casa.

Steve se uită la ea, apoi scutură din cap, întrebându-se de ce mai era surprinsă.

- Nu te-a afectat prea tare, nu?

- O maşină în viteză care se năpusteşte asupra ta este greu de uitat.

Zâmbetul lui îi încuviinţă punctul de vedere şi apoi deveni serios.

- Cât de mult ştii despre ce s-a întâmplat mamei tale?

- Doar ceea ce ţi-am spus până acum. A fost lovită de o maşină, în timp ce traversa bulevardul Hollywood. Sharon a primit o scrisoare de la poliţie sau poate era de la ... morga unde îi duseseră corpul.

Steve se mişcă şi veni lângă ea, cuprinzându-i umerii.

- Bănuiesc că a durat până s-o localizeze, fiindcă noi eram în afara statului, spuse ea îmbărbătată de atingerea lui.

-Această scrisoare pe care aţi primit-o, dădea detalii? Spunea ceva despre accident? Traversa fără să se asigure? Era un şofer beat? Cineva care trecuse pe roşu? Fugă de la locul accidentului?

- Nu ştiu. A fost o fugă de la locul accidentului?

- Vom afla mâine, îi propuse el. I-am telefonat prietenului meu de la poliţie seara trecută când erai la duş. O să caute pentru mine.

- Dacă a fost aşa, atunci cineva a omorât-o, spuse ea calm de parcă ar fi vorbit despre o străină şi cineva a încercat să mă omoare şi pe mine.

- Dacă, accentuă el. Dar, dacă este adevărat, atunci lucrurile încep să arate în acest mod.

Willow rămase tăcută un moment, acceptând acest lucru.

- Ethan Roberts?

- Nu ştim sigur.

- Nu, Nu sigur, încuviinţă ea. Dar tu crezi că a fost el.

Nu era o întrebare, ci o constatare.

- Dacă accidentul mamei tale se dovedeşte a fi o fugă de la locul faptei, atunci, da, pe baza a ceea ce am descoperit ieri.

Cred că ar putea fi foarte bine el. Sau cineva angajat de el.

- Spune-mi, îi ceru ea. Totul.

- Nu este o poveste frumoasă.

- Spune-mi.

Aşa că Steve oftă şi-i spuse.

- Roberts şi-a făcut întâi apariţia la Hollywood la sfârşitul anilor şaizeci. A făcut două spoturi publicitare, a avut câteva apariţii sportive într-un serial bisăptămânal la acea vreme. A dat lovitura în 1970, când a obţinut rolul doctorului într-un serial de succes. Acolo a cunoscut-o pe mama ta. A spus

adevărul despre asta. Studioul a aranjat întâlnirile, cel puţin prima, dar la insistenţele lui Roberts. Conform unuia care mai lucrează la serial, era unicul mod de a o face să iasă cu el. Probabil că strugurii erau prea acri, o avertiză Steve. Tipul a recunoscut că nu-l plăcea pe Roberts prea mult, fiindcă făcea pe vedeta şi-i trata pe ceilalţi de parcă nu ar fi fost specii umane.

- Felul în care îşi tratează servitoarea, spuse Willow.

Steve încuviinţă din cap.

- Acest individ, o plăcea totuşi pe mama ta. Spunea că era o fată bună, întotdeauna prietenoasă cu membrii echipei, bine pregătită profesional. A spus că i-a părut rău cu adevărat când a părăsit turnarea. Toţi credeam că are mult potenţial.

Willow strânse în tăcere mâna care-i înconjura umerii, mulţumindu-i.

- Oricum, Roberts părăseşte serialul în 1972 când era în culmea succesului. Se căsătoreşte cu actriţa cu care juca în 1977, o tânără actriţă pe nume Heather Blaine. Au avut primul lor fiu, Peter, şapte luni mai târziu. Edward s-a născut în 1979 şi au divorţat înainte ca acesta să fi avut un an. Roberts a continuat să facă filme, având din ce în ce mai mult succes, ajungând să capete statutul unui star mare ca Nicholson sau Eastwood, să zicem. Era suficient să ajungă foarte bogat - Steve strânse din dinţi cu furie - fosta lui soţie şi copiii locuiau într-un apartament de două camere din West Hollywood, de-abia ducându-şi zilele.

Prin '82, steaua lui a început să apună, continuă el. Nu mai făcuse filme şi avea doar apariţii sporadice la televizor. Apoi,

în 1984, a întâlnit-o pe Joanna Hudson, fiica unui ştab politic local, Blacke Hudson, la un bal de caritate. Se pare că cei trei s-au înţeles. Cu spatele asigurat de Hudson, Roberts s-a lansat în politică şi în '85 a câştigat un loc în consiliul de conducere al oraşului Los Angeles. El şi Joanna s-au căsătorit în anul următor şi după cum se spune, socrul lui a început să urzească planuri din ce în ce mai mari pentru el. în 1986, înainte de a-şi anunţa compania pentru un loc în Camera Reprezentativă a Californiei, Roberts a început bătălia pentru custodia celor doi fii ai lui. A fost foarte urât. Fosta lui soţie nu a avut nici o şansă. Echipa de avocaţi bine plătiţi ai lui Roberts au fabricat martori care au pretins că era o drogată care făcea sex pentru droguri, uneori în faţa băieţilor. Era de crezut fiindcă Heather avusese o poveste cu drogurile, cu mult înainte de naşterea primului ei fiu.

Şi a recunoscut că a primit daruri de la bărbaţi pentru a-şi duce zilele, dar a jurat că nu i-a adus niciodată în apartament. A avut prieteni care au confirmat acest lucru în faţa curţii, care au spus că era o mamă bună, făcând tot ce putea pentru binele copiilor, cu nici un ajutor din partea tatălui. Presa locală a făcut un mare circ, reieşind că Roberts era îngerul salvator care se luptă să-şi salveze copiii din ghearele unei mame vicioase. Când judecătorul i-a încredinţat lui Roberts custodia copiilor, Heather aproape a înnebunit, ţipând că nu-l va lăsa să-i ia şi cum o să arate lumii întregi cine este el cu adevărat şi cum o să-şi ia copiii înapoi. A trebuit doi zdrahoni care s-o tragă afară din curtea tribunalului. La o zi după ce i-a luat băieţii, Heather a fost găsită moartă de o supradoză în apartamentul ei.

- Sinucidere? întrebă Willow cu speranţă.

- Poate ... Steve îşi luă paharul de suc cu mâna liberă şi trase o înghiţitură pentru a-şi înlătura gustul amar ... Sau poate ea era un impediment de care trebuia să te descotoroseşti.

- Ca mama mea, spuse Willow cu o voce plină de oroare şi înfiorându-se. Ca mine.

Steve puse paharul pe marginea căzii şi o trase în braţele lui.

- Nu ştiu sigur, spuse el ridicându-şi mâna să-i înlăture o şuviţă de păr ud de pe faţă. Poate că mortea mamei tale a fost un accident.

- Şi ieri a fost tot un accident? Băieţelul greşea crezând că şoferul a încercat să dea peste mine?

- Nu, clătină Steve din cap încercând s-o liniştească, dar ştiind că nu putea, fiindcă în minutul în care văzuse maşina năpustindu-se asupra ei, simţise intenţia şoferului, iar vorbele băiatului confirmaseră ceea ce ştia deja. Oricine conducea acea maşină încerca să te omoare, spuse el.

Willow închise ochii o clipă, luptându-se cu lacrimile şi panica.

- Dacă este tatăl meu?

- S-ar putea să nu fie. Şanse egale să nu fie, spuse Steve, încercând să aluge acea privire îngrozită din ochii ei. Am putea găsi ceva în acea cutie a lui Jack Shannon care dovedeşte că Eric Shannon este. Sau poate Blackstone. Sau chiar altcineva despre care nu ştim nimic. Nu trebuie să fie Ethan Roberts.

- Dar tu crezi că este. Şi crezi că a încercat să mă omoare pentru că aş putea fi un impediment în cariera lui politică.

Steve era tăcut nefiind în stare să-i dea un răspuns pe

care ea îl dorea, nefiind în stare să mintă.

Willow îşi pierdu controlul. îşi puse capul pe umărul lui Steve şi începu să plângă.

Capitolul 11

Steve o strânse şi mai tare în braţe, mângâindu-i părul şi legănând-o ca pe un copil necăjit. O ţinu pur şi simplu, fără a-i spune vorbe banale de îmbărbătare, tot timpul cât plânse. După câteva minute ea se opri şi se strădui să-şi vină în fire. Apoi, când tăcu, trupul
i se făcu moale lângă al lui. El crezu că adormise, ca un copil extenuat de lacrimi, dar ea oftă chinuit, trăgându-şi răsuflarea să vorbească.

- Când eram o fetiţă, spuse ea, atât de încet încât el se încordă ca s-o audă, îmi închipuiam tot felul de poveşti nebuneşti pentru a-mi explica de ce nu am un tată. Detaliile s-au schimbat în decursul anilor, dar unul a rămas constant şi anume că nu a abandonat-o pe mama şi pe mine de bunăvoie, că ceva în afara vrerii lui l-a îndepărtat şi că el chiar ne-a iubit. Ştiam că nu voi găsi acel erou de poveste tragică atunci când în cele din urmă am venit să-l caut, recunoscu. Şi poate că de aceea am aşteptat atâta să încep cercetarea. Dar credeam ... ridică din umeri. Nu ştiu, bănuiesc că speram că o să găsesc un gen de om obişnuit, cineva care fusese îndrăgostit de o femeie frumoasă şi nu a mers. Cineva care poate ar fi bucuros să afle că are o fiică, îl privi cu o expresie demnă de milă şi vulnerabilă. Nu credeam că voi descoperi un monstru.

Steve îi prinse faţa în mâini.

- Nu este nici o diferenţă dacă Roberts Ethan este sau nu tatăl tău, spuse el, înlăturându-i urmele de lacrimi cu degetul mare. El nu are nimic de a face cu tine şi cu ceea ce ai

devenit. Această plăcere aparţine mătuşii tale Sharon şi unchiului Dan şi restul oamenilor care te-au crescut. Eşti cine eşti din cauza lor. Nu din cauza unui individ care poate ţi-a dat sau nu o celulă de spermă.

- Ştiu asta, spuse Willow. Chiar ştiu. Descoperind cine este tatăl meu - chiar dacă este Ethan Roberts - nu o să-mi schimbe viaţa, sau cine sunt. Nu m-am aşteptat la asta. Doar că ...

Zâmbi şi se ridică în poala lui, jenată de lacrimi, dezamăgită de spulberarea visului din copilărie, înspăimântată de posibilitatea ce apărea la orizont, hotărâtă să înfrunte totul cu capul sus.

- întreaga treabă m-a şocat un pic, spuse ea încercând să-şi reia aerul obişnuit de voioşie.

Steve era mişcat de curajul ei. în piept i se puse un nod de emoţie.

- Te iubesc, spuse el, vrând să-i dea ceva în locul a ceea ce pierduse.

Ochii lui Willow deveniră enormi. Din toate lucrurile pe care i le-ar fi putut spune el, acesta era ultimul la care se aştepta. Alături de alte şocuri la care fusese supusă, asta punea capac la toate.

- Nu ştiu ce să spun, murmură ea în cele din urmă, nefiind în stare să-i spună decât adevărul.

- Nu trebuie să spui nimic, zise el. Vroiam doar să ştii.

El se ridică în picioare şi o ridică şi pe ea.

- Ar fi mai bine să mergem şi să ne îmbrăcăm spuse el cu neglijenţă ca şi cum nu i-ar fi făcut tocmai unul dintre cele mai

incredibile declaraţii pe care ea le auzise vreodată. Zeke Blackstone ne aşteaptă la patru şi trebuie să ne mai oprim şi pe la hotelul tău în drum.

Zeke Blackstone era o legendă a Hollywoodului. Venise în California de pe Broodway, din New York, la vârsta de douăzeci şi doi de ani, tentat de promisiunile gloriei şi norocului de pe marele ecran. Performanţa extraordinară din primul film îi împlinise acest vis şi-l catapultase în stratosfera starurilor de cinema, unde rămăsese de atunci. Acum, la patruzeci şi şapte de ani, era în floarea vârstei, atât profesional cât şi personal, regizând şi producând, dar jucând şi roluri care înnebuneau femeile.

Locuia cu soţia lui, starul de televiziune, într-o comunitate foarte exclusivistă lângă coasta Pacificului, cunoscută sub denumirea de Colonia Malibu Beach.

Aşteptându-se la vederi extraordinare ale oceanului, magazine fabuloase de unde cei bogaţi şi faimoşi îşi cumpărau produsele de firmă şi domenii de milioane de dolari, Willow fu dezamăgită. Singurele vederi ale oceanului erau cele care se zăreau printre clădiri şi plante, magazinele erau obişnuite şi domeniile - dacă astea erau - stăteau ascunse în spatele unor porţi de securitate şi garduri înalte.

- Eşti sigur că aici este? întrebă Willow când o luară pe un drum îngust care presupunea că duce spre faţada casei lui Zeke Blackstone.

Steve îi aruncă o privire de cunoscător.

- Ai încredere în mine, spuse el îndreptând maşina pe o alee în faţa căreia se afla ceva ce semăna a garaj suburban.

Ierburi înalte, care se pare că nu mai văzuseră mâna unui grădinar creşteau de ambele părţi ale aleii, blocând vederea către plajă şi umbrind parţial poteca spre treptele de lemn ce duceau la uşa din faţă - care era coşcovită de vreme şi avea nevoie să fie vopsită.

Ariel Cameron răspunse ea însăşi la uşă, arătând la fel de calmă şi de elegantă ca la televizor. Părul îi era blond ca la TV, întors la vârfuri chiar deasupra umerilor. Ochii erau mari şi albaştri, silueta zveltă uimitoare.

Era cu picioarele goale şi purta o pereche de blugi albi, o bluză tunică de bumbac alb şi cercei de perle în urechi. La mâna ei stângă sclipea un diamant de mărimea unui cub de gheaţă.

- Zeke este afară pe verandă, spuse ea după ce se prezentară. Intraţi, vă rog.

O urmară printr-o casă care era la înălţimea tuturor aşteptărilor pe care Willow le avusese vreodată despre felul în care locuiesc starurile de cinema. Holul era mai mare decât camera ei de zi de la Portland, triunghiular ca formă, cu un candelabru de metal atârnând din vârful tavanului de catedrală.

Camera de zi era cu două trepte mai jos. Mobila era foarte scumpă şi de dimensiune mare, sofale mari, confortabile şi scaune tapiţate în alb şi crem cu zeci de perne în nuanţe delicate de roz, bleu, galben şi verde. Covoare mari, din aceeaşi gamă coloristică, defineau zone de conversaţie separate. Măsuţa pentru cafea era mare, dreptunghiulară şi joasă, din lemn natur şi sticlă. La capătul camerei era un

cămin imens şi un pian mare în celălalt, lăsând loc totuşi, pentru o petrecere de o sută de persoane. întregul perete din partea de vest a casei, care dădea spre plajă, era din sticlă.

Prin el, putură vedea un bărbat sprijinit de balustrada verandei vorbind la telefonul celular. Ariel bătu în geam pentru a-i atrage atenţia. El se uită în sus şi zâmbi, ridică un deget pentru a indica faptul că mai continua să vorbească şi-şi reluă conversaţia.

- Luaţi loc, le spuse Ariel, arătând spre cele mai apropiate scaune. Eu fug până la bucătărie să aduc ceva de băut. Vreţi vin sau preferaţi altceva?

- Vin, răspunse Steve.

- Pot să vă ajut cu ceva? întrebă Willow automat fiindcă acesta era felul în care fusese crescută.

Ariel zâmbi.

- Nu, mulţumesc. Mă pot descurca ... Se uită către uşa de sticlă care se deschidea ... Iată, vine Zeke acum.

Zeke Blackstone era la fel de splendid ca nevastă-sa: înalt şi cu umerii laţi, aproape la fel de brunet pe cât de blondă era ea, cu o claie deasă de păr abia atinsă de gri la tâmpe. Blugii lui erau decoloraţi, cămaşa din in şifonat şi în picioarele goale purta sandale. în timp ce nevasta lui era de o eleganţă rece şi un sexapil discret, el emana farmecul bărbatului dur şi de sexualitate aprinsă. Era genul de bărbat după care femeile îşi pierdeau capul şi Willow credea poveştile scandaloase scrise despre el în ziare.

- Zeke Blackstone, se recomandă el întinzându-le mâna cu simplitate. Aşezaţi-vă, vă rog ... îi îndreptă spre o sofa şi se

cocoţă şi el pe braţul unui fotoliu supradimensionat ... Jack Shannon mi-a lăsat un mesaj pe telefon ca să se asigure că am vorbit cu dumneata când ai sunat. L-am sunat înapoi, dar n-a vrut să-mi spună despre ce este vorba. Scriitorii, se strâmbă el, întotdeauna atât de dramatici.

Se ridică de unde stătea când soţia lui se întoarse cu o tavă şi i-o luă punând-o pe măsuţa pentru cafea.

- Tot ce ştiu este că are legătură cu o tânără care locuia la Bachelor Arms în 197o ... Dădu fiecăruia câte un pahar de vin alb şi-şi luă unul pentru el, aşezându-se lângă Ariel. Cum vă pot ajuta? întrebă el.

Willow ezită şi se uită la soţia lui.

- îl poţi întreba despre fostele iubite în faţa mea. Sunt obişnuită cu dezvăluirile şocante.

- Ei bine ... Willow găsi că e mai bine să întrebe. Ocolişurile nu duceau la nimic ... Mă întrebam dacă ai putea fi tatăl meu.

Poate că Ariel Cameron era obişnuită cu şocurile, dar bărbatul ei nu era. Aproape că îşi vărsă vinul pe el.

- Ai putea să-mi spui pe ce îţi bazezi afirmaţia? întrebă el calm.

Zeke Blackstone stătea şi privea fotografiile pe care Willow i le
dăduse.

- Niciodată nu mi-am dat întâlniri cu mama ta, spuse el. Şi jur că acesta este adevărul. Dacă vrei să te liniştesc, aş fi bucuros să fac un test de sânge.

- Nu, asta ar fi ...

- Poate altă dată, o întrerupse Steve înainte ca Willow să

termine.

Willow îi aruncă o privire mustrătoare; din punctul ei de vedere,
simplul fapt că Zeke Blackstone se oferise să facă un test de sânge indica adevărul celor spuse de el.

- îţi aminteşti ceva în legătură cu Donna Ryan? întrebă Steve.

Cu cine se întâlnea sau acest soi de lucruri?

- Era iubita lui Eric.

Steve şi Willow se uitară unul la altul.

- Eric, nu Ethan? vru să se asigure Steve.

- De fapt ... se încruntă, apoi dădu din umeri. întreaga situaţie era cam ciudată. S-a întâlnit cu Ethon de câteva ori imediat după ce s-a mutat la Bachelor Arms, poate de trei sau patru ori. Şi apoi ea şi Eric s-au combinat. Destul de serios, cred.

- Ştii dacă erau intimi?

- Aşa credeam cândva ... Cine ştie cu adevărat ce se petrece între doi oameni? Mai târziu, după ce a murit Eric, mi-am pus întrebări.

- De ce?

- Ethan era supărat când ea a început să-l întâlnească pe Eric. Aproape au intrat în conflict. Cei doi tipi, vreau să spun. Se pare că Ethan gândea că el fiind cel care a adus-o la Bachelor Arms, ar trebui să fie exclusiv proprietatea lui. Nu era fericit să împartă.

- Chiar aşa? îl întrebă Steve pe Zeke. Să împartă?

- Nu ştiu ... Se uită la Willow scuzându-se. Poate. Şi după

ce Eric s-a sinucis, ea a părut să se întoarcă la Ethan pentru îmbărbătare. Era ca şi cum se simţea vinovată şi Ethan era singurul care ar fi înţeles. Acum, trebuie să ţineţi cont că eram chiar eu într-o stare de nelinişte la acea vreme - acea noapte a schimbat lucrurile pentru fiecare din 1-G - îmi amintesc cum vorbeam toţi despre doamna din oglindă şi cum le-a schimbat vieţile şi ce înseamna cu adevărat apariţia ei. Mi se făcea pielea de găină.

- Nu-mi spune, zise sec Steve. Amândoi au spus că au văzut-o, aşa-i?

- Oh, da, răspunse Zeke. Din câte ştiu, Ethan a văzut-o cel puţin de două ori. Prima dată a fost chiar înainte de a primi rolul principal în acel serial de succes. A doua oară a fost în noaptea în care a murit Eric. Era - poate încă este - complet convins că legenda este adevărată.

Steve pufni.

- Nu-i de mirare că sistemul nostru politic se duce de râpă.

Zeke râse.

- Nu a fost numai Ethan, spuse el. Se pare că mulţi oameni au văzut-o în decursul anilor. Este unul dintre lucrurile pe care l-aş discuta ca un produs al unei imaginaţii superactive, dar Jack Shannon jură că au văzut-o şi el şi nevastă-sa.

- Da, aşa zice, zâmbi Steve. Şi acea nevastă a lui cu faţă drăguţă aproape mi-a sucit gâtul când am pus la îndoială.

- Acea faţă drăguţă păcăleşte mulţi oameni, râse Zeke. Micuţa Faith este o tigresă în privinţa lui Jack.

- Ai văzut-o pe femeia din oglindă? întrebă Willow.

- Nu, din câte îmi amintesc, scutură Zeke din cap.

- Eu am văzut-o, spuse Ariel.

Soţul ei se întoarse s-o privească.

- Ai văzut-o? Când?

Ea îi zâmbi drăgăstos.

- Acea primă oară când ne-am întors acolo împreună, după ce am început să ne întâlnim din nou.

- De ce nu mi-ai spus nimic până acum?

- A fost ceva fugitiv şi nu eram sigură că am văzut ceva, aşa că am uitat de asta. Auzind că vorbiţi acum, mi-am reamintit.

- Crezi că asta v-a schimbat viaţa? întrebă Willow.

Ariel ridică din umeri.

- Zeke şi cu mine suntem iar împreună.

Dacă m-ai fi întrebat dacă eu cred că s-ar fi putut întâmpla vreodată, înainte de acea zi din apartament, când am văzut-o, aş fi spus că era o şansă la un milion. Şi totuşi - zâmbi către soţul ei - iată-ne, mai fericiţi ca niciodată.

- Şi crezi că se datorează unei oarecare stafii dintr-o oglindă? o ironiză Steve.

- Nu ştiu. Poate. Este ceva aproape ... flutură Ariel din mână ... din altă lume, în legătură cu acel apartament. îi afectează pe oameni în feluri stranii.

- Jack este convins că ceva ne-a adus înapoi la Bachelor Arms ... la scena crimei, aşa cum a fost, spuse Zeke. Mai întâi pe el, ca să-şi lămurească sinuciderea fratelui său şi apoi pe mine şi Ariel. Şi acum pe voi, îi privi el pe sub sprâncene, ţuguindu-şi buzele. Asta face ca o persoană să-şi pună întrebări.

- Face ca o persoană să-şi pună întrebări despre sănătatea mintală a altor oameni, bombăni Steve când plăti vânzătorului de îngheţată.

Se opriseră să ia cina la o cafenea cu mese afară şi vederea la ocean. Apoi, în loc să mai întârzie cu cafeaua şi desertul, optară pentru îngheţată la cornet şi o plimbare pe malul oceanului.

- Cum pot crede oamenii adulţi în acest gen de prostie mistică, mă depăşeşte.

Willow râse.

- Ce-a spus Jack Shannon seara trecută?

Sunt mai multe lucruri în cer şi pe pământ decât vezi? Sau ceva asemănător. Nu crezi că există în această lume mai multe lucruri pe care le putem vedea şi pipăi?

- Nu, spuse Steve încăpăţânat, urmărindu-i micuţa limbă rozalie care lingea îngheţata şi simţindu-se cuprins de excitaţie. Lumea reală este mai mult decât suficientă pentru mine, adăugă el cu o voce gâtuită.

- Cine poate spune ce este real şi ce nu este? întrebă Willow cu atenţia îndreptată spre îngheţata ei care se topea. Filozofii s-au certat pe această problemă de secole ... Oh, îngheţata ta! crede-mă, când îngheţata lui căzu pe nisip la picioarele lor. Nu-i nimic, îl linişti ea de parcă ar fi fost un copil de cinci ani, poţi să iei din înghe ... Se opri din cauza privirii din ochii albaştri şi-i trebui un moment să-şi reia respiraţia. Nu eşti deloc interesat să împarţi îngheţata mea cu mine, nu-i aşa?

- Ba da.

El o prinse de încheietura mâinii, ţinând-o până când îngheţata se topi. Apoi, susţinându-i privirea, îi duse mâna la gură şi încet, oh - atât de încet, linse degetele lipicioase.

Willow oftă şi dădu drumul la cornet.

- Vrei altul? murmură Steve, ştiind daja care va fi răspunsul.

Tăcută, Willow scutură din cap.

- Atunci, să mergem acasă, zâmbi el păcătos. Dar să cumpărăm din chestia asta şi să luăm cu noi. Are gust bun.

Lumina de mesaj sclipea la telefon când intrară în casă, ceea ce întrerupse imediat dispoziţia lor senzuală. Steve puse îngheţata în congelator şi se duse să asculte.

- Până la urmă am dat de cutia cu lucruri, spuse Jack Shannon. Amberson o are. A mutat-o din 1-G când eu şi Faith ne-am mutat şi a pus-o din nou în subsolul de la Bachelor Arms. Spune că acolo îi este locul, dacă îţi vine să crezi. Mă duc s-o iau mâine dimineaţă. Mă puteţi întâlni acolo în jur de zece şi s-o cercetaţi atunci, sau aşteptaţi şi să veniţi la noi în timpul săptămânii. Faith spune că ar fi bucuroasă să vă aibă la cină miercuri sau joi. Rămâne la latitudinea voastră.

Willow se înfioră de anticipare brusc, la fel ca un ogar înaintea unei curse. Steve o înconjură cu braţul.

- O să mergem mâine dimineaţă, îi spuse el, scuturând-o uşor.

- Aici Marty, spuse următoarea voce. Ai avut dreptate despre cazul Ryan. A fost o fugă de la locul accidentului. Nu a

fost prins niciodată vinovatul, aşa încât cazul este deschis în continuare. Sună-mă mâine la serviciu, prietene. M-ar interesa să aud de ce eşti atât de interesat.

- Bănuiesc, spuse Willow încet, că asta aranjează mult lucrurile.

- Nu, spuse Steve gânditor. Nu cred că le aranjează. Este ceva în neregulă cu acest caz. Este implicat ceva mai mult decât încercarea lui Roberts de a ascunde de lume descoperirea că ai putea fi fiica lui.

- Ce vrei să spui?

- Scandalul care s-ar declanşa nu este suficient să justifice ceea ce s-a întâmplat ieri. Dacă te-ai fi adresat ziarelor, ar fi existat titluri ostentative cam două zile, după care ar fi dispărut. Cariera politică a lui Roberts nu s-ar fi resimţit prea tare. Lui îi este teamă de altceva.

- Că vom descoperi că a ucis-o pe mama mea.

- Da, asta ar fi o parte. Dar este mai mult decât atât ... îşi frecă stomacul sub stern, acolo unde îşi avea instinctele ... O simt.

Capitolul 12

- Crezi că va merge? întrebă Willow când Steve împinse poarta de fier a curţii de la Bachelor Arms şi o conduse înaintea lui.

- Nu vom şti până nu vom încerca, spuse el. Roberts a fost foarte calm şi şiret la telefon ca şi când nu avea nici o idee şi nu era interesat de teoria mea despre ce s-a întâmplat mamei tale. îl puteam auzi asudând, zâmbi el drăceşte.

Traversară curtea liniştită, tocurile pantofilor lui Willow ţăcănind încet pe suprafaţa pietruită, sunând nefiresc de tare în tăcerea somnolentă. Vechea clădire graţioasă părea să moţăie în soarele dimineţii, ca o bătrână doamnă care a adormit pe verandă în timp ce aştepta să vină cineva.

Temperatura păru să scadă cu zece grade când deschiseră uşa care dădea spre coridorul de la parter. Tăcerea se intensifică, devenind dintr-o dată ... nepământeană. Willow se înfioră şi se apropie de Steve, strecurâdu-şi mâna sub braţul lui. Uşa apartamentului 1-G stătea parţial deschisă, invitându-i să intre.

Ezitară în prag, fiecare pregătindu-se mental pentru ce avea să urmeze.

Steve se uită la femeia de lângă el.

- Nu trebuie să faci asta.

Willow îşi îndreptă spatele.

- Ba trebuie, declară ea şi îşi scoase mâna de sub braţul lui.

Apartamentul era gol, cutia cu vechi amintiri şi secrete

nicăieri la
vedere.

- Bănuiesc că Jack şi Amberson trebuie să fie la subsol căutând-o, spuse Steve.

Willow se duse la oglindă.

- Greu de închipuit că atât de mulţi oameni au fost afectaţi de asta, nu crezi? ... întinse mâna şi atinse ornamentele ramei ... Este doar o oglindă veche.

- Este mai mult decât o oglindă, spuse o voce din spatele ei.

Ea se răsuci.

Ethan Roberts stătea în uşa deschisă a unuia dintre dormitoare. Era îmbrăcat într-un costum albastru, cămaşă albă şi o cravată cu picăţele roşii. Era exemplul ideal al politicianului de succes: tradiţionalist, bine îmbrăcat, urban şi manierat.

Cu excepţia armei din mâna lui.

- Este o oglindă de privit în viitor, spuse el amabil, ca şi cum făceau o conversaţie la un cocteil. Dacă te uiţi suficient în ea, îţi vei vedea reflectată întreaga viaţă. Dacă vrea şi doamna, adăugă. Faţă de mine a fost întotdeauna bună.

- Credeam că ai spus că n-ai văzut-o niciodată, îl provocă Steve, încercând să distrag' atenţia lui Ethan de la Willow.

- Am minţit, recunoscu Roberts, fără a-şi lua ochii de la oglindă sau de la Willow. N-ar fi prudent pentru un bărbat în poziţia mea să admită că el crede în stafii, nu? Votanţilor nu le-ar plăcea. Nu mişca, Hart, ordonă el cu o voce de oţel. N-aş

vrea să trebuiască să te împuşc pe dumneata. Sau pe domnişoara Ryan.

- Ce ai de gând să faci cu noi? întrebă Steve, ca şi cum ar fi fost o curiozitate minoră.

- Am aranjat un mic accident, spuse el. Nu o altă fugă de la locul accidentului. Ar fi prea evident. Un foc de această dată, cred. Va fi foarte tragic. Doi tineri iubiţi arşi într-o casă izolată din Laurel Canyon fiindcă detectoarele de fum nu aveau baterii noi.

- Sunt prea mulţi oameni care ştiu de data aceasta, Roberts. Jack Shannon şi Amberson sunt la subsol chiar acum. Ştiu că ne întâlnim cu tine aici. Dacă vom fi morţi, vor şti că ai fost tu.

- Ar putea suspecta, încuviinţă Ethan. Dar nu vor şti niciodată. Nici unul dintre ei nu va fi în stare să spună dacă m-au văzut aici, sau că v-au văzut pe voi. Nu, nu i-am omorât, spuse el, văzând privirea îngrozită de pe faţa lui Willow. I-am încuiat în subsol când s-au dus să caute acea cutie. La această oră a zilei, cu toţi chiriaşii la muncă, vor trece ore până cineva le va da drumul.

Din câte ştiu eu, nu au văzut pe nici unul dintre noi. Va părea că aţi lenevit în pat şi aţi ars mai mult decât cearşafurile.

- Nu o să scapi cu asta.

- O să scap, spuse Roberts, cu încrederea unui copil care obţine întotdeauna tot ce vrea. întotdeauna am scăpat. Omorul este de fapt foarte uşor, să ştii. Dacă îţi iei precauţiile necesare şi o faci singur fără să fie implicat altcineva care să

te trădeze este foarte simplu. Nimeni nu descoperă.

- Noi am descoperit, spuse Steve. Ştim cum ţi-ai omorât fosta soţie.

- Sinucidere cu o supradoză de droguri, spuse Ethan. Era deprimată din cauza pierderii băieţilor. Toţi au fost de acord cu asta, chiar şi poliţia.

- Şi mama mea, interveni Willow. Ai omorât-o şi pe ea. De ce?

Faţa lui Roberts se strâmbă, devenind urâtă.

- Fiindcă era o târfă mincinoasă, care m-a trădat cu Eric Shannon. Eu am fost cel care a descoperit-o. Eu am fost cel care a adus-o la Bachelor Arms. Şi trebuia să fie a mea .

- Şi ea nu a vrut să aibă de-a face cu tine, nu-i aşa, Roberts? îl ridiculiză Steve. A ieşit cu tine doar fiindcă a obligat-o studioul. Şi apoi a început să se întâlnească cu Eric Shannon şi a refuzat să mai iasă cu tine

- Nu a înţeles ce i-aş fi putut da eu. Ce am fi putut face împreună. A trebuit s-o fac să înţeleagă.

- Cum? Cum ai făcut-o să înţeleagă?

- Am urmărit-o pe ea şi pe Eric sus în apartamentul ei, în noaptea petrecerii. Eric tocmai avusese un diferend cu fratele lui despre un scenariu pe care îl vânduseră la Regl Pruductions şi ea voia să-l consoleze. Am aşteptat în uşa dormitorului ei, ascultându-i cum fac dragoste ca animalele şi când ea a adormit, Eric a ieşit pe balcon la o ţigară, iar eu l-am împins peste blustradă, spuse el la fel de calm de parcă ar fi aruncat o pungă de gunoi la ghenă. Apoi m-am dus la petrecere în 1-G. Când Donna a venit mai târziu şi a întrebat

unde este Eric, cineva i-a spus că s-a dus să aducă bere. Ideea asta eu o lansasem, spuse el cu mândrie. Au trecut două ore până când cineva a găsit trupul.

Zeke s-a împiedicat de el când alerga după Ariel, care-l prinsese cu o femeie în pat, ţi-a spus asta?

- Ne-a spus că Donna s-a întors spre tine după moartea lui Eric. Şi asta ai plănuit?

- Am înţeles-o, spuse el. Am compătimit-o. Chiar am iertat-o pentru ce a făcut cu Eric, până când mi-a spus că era însărcinată cu bastardul lui.

Lui Willow i se tăie respiraţia.

- Da, Eric Shannon este tatăl tău, domnişoară Ryan. Te consolează să ştii asta?

- Da, şopti ea. Mă consolează foarte mult.

- Nu ai mai mult gust ca ea, spuse el fără drept de apel.

- De ce a trebuit să aştepţi peste un an ca s-o omori? întrebă Steve. De ce nu ai făcut-o când ai descoperit că era însărcinată?

- Pentru că a fugit, răspunse Ethan. Şi nu ştiam unde s-a dus. S-a întors mai târziu, spunând că-i pare rău şi că vroia să reluăm de unde am întrerupt. Dar minţea. Mă suspecta că l-am omorât pe Eric şi încerca să găsească dovada. Nu exista nici o dovadă şi i-am spus. M-a ameninţat că se duce la poliţie cu bănuielile ei. Nu puteam lăsa să se întâmple acest lucru. Semnasem să joc rolul unui erou din Western şi acest gen de publicitate - chiar dacă nu se dovedea nimic - ar fi distrus totul.

- Aşa că ai omorât-o.

- Da. După cum am spus, este uşor să omori. M-am deghizat, am folosit o maşină din parcare şi am doborât-o. Am parcat maşina în stradă la şase blocuri de acolo şi am plecat.

- Nu simţi nici o remuşcare? întrebă Willow neputând înţelege ... El omorâse trei persoane fără să clipească.

Trei persoane - despre care ştiau ... Cum dormi noaptea?

- Foarte bine.

- Este un psihopat clasic, spuse Steve. Fără conştiinţă. Fără morală. Fără suflet. E în regulă, Marty, îşi ridică el vocea adresându-i-se cuiva din afara camerei. Cred că avem destul.

Ethan se uită spre Steve.

- Credeam că eşti mai profesional decât să încerci aceste trucuri ieftine, şuieră el.

încet ţinându-şi mâinile la vedere, Steve trase de gulerul cămăşii lui sport şi-i arătă firele.

Faţa lui Roberts se făcu stacojie de furie.

- Nu ! gemu el, trăgând asupra lui Steve care se apropia.

Steve primi glonţul în piept şi continuă să meargă. Se năpusti asupra lui Roberts, lipindu-l de perete. Arma căzu din mâna lui Roberts şi începu să se învârtească pe podea.

- Pune mâna pe ea, ordonă Steve, dar Willow deja se aplecase s-o ridice.

- Nu-mi puteţi face mie asta, strigă Roberts, în timp ce Steve îl ţinea lângă perete, aşteptând poliţia care deja năvălea în încăpere. Este ilegal. Sunt un reprezentant al legislaturii statului californian. Cer ...

Se opri brusc, întregul lui trup înţepenind şi se uită peste umărul lui Steve cu o privire de oroare pe faţă.

Steve îşi răsuci capul, uitându-se peste umăr să vadă la ce se uita celălalt bărbat. Suprafaţa lucitoare a oglinzii le reflecta imaginile.

-Ai văzut-o, nu? îl ironiză Steve, întorcându-se din nou cu faţa la Roberts. Doamna din oglindă se uita la tine, nu-i aşa? Ei bine ... zâmbi el drăceşte apăsându-şi braţul mai tare peste gâtul lui Roberts.

Cel mai mare coşmar al tău începe să devină realitate.

Credeam că aceste veste antiglonţ te protejează spuse Willow, în timp ce stătea în mijlocul apartamentului 1-G şi pipăia uşor cicatricea urâtă care se forma ceva mai jos de locul unde bătea inima lui Steve.

Insistase să-i vadă imediat rana, împingându-l pe poliţistul care era ocupat să-l elibereze de vestă şi de fire.

-Arată de parcă cineva te-ar fi lovit cu o crosă de baseball, se uită la poliţist de parcă ar fi vina lui. Nu aveţi veste antiglonţ care să ofere o protecţie mai bună ca aceasta? întrebă ea.

- Nu, doamnă, spuse el imperturbabil. Este cea mai bună din serie. Aş avea şi eu nevoie de una ca asta.

Willow îşi dădu jos jacheta de pe umeri şi-l lăsă pe poliţist să-i scoată vesta de pe ea.

Poliţistul îi mulţumi politicos, apoi se întoarse şi părăsi încăperea urmându-i pe camarazii lui poliţişti.

Willow deja îşi îndreptase atenţia asupra lui Steve.

- Simţi ca şi cum ţi-e ruptă coasta? întrebă ea neliniştită.

- Doar când mă împungi aşa cu degetele, spuse el crispându-se când ea îşi dădu degetele la o parte.

Se uită la el cu ochi îndureraţi.

-Oh, Doamne, îmi pare rău. N-am vrut să te doară. îmi pare rău, eu ...

- Willow, îi luă el mâinile într-ale lui. Willow, este în regulă. S-a terminat.

- S-a terminat, închise ea ochii pentru a-şi recăpăta controlul. Da, s-a terminat, spuse ea punându-şi fruntea pe pieptul lui.

El o înconjură cu braţele şi o strânse.

Stătură aşa un moment lung, ţinându-se unul pe celălalt, bucuroşi că erau în viaţă. Şi întregi. Şi împreună.

Ea îşi ridică faţa şi-i zâmbi.

- Te iubesc, spuse ea încet. Credeam că ar trebui să ştii.

El scutură din cap.

- Nu încă, rosti el. Aşteaptă până când îţi vei reveni după toate acestea.

Ea îşi îngustă indignată ochii.

- Sugerezi cumva că nu ştiu ce spun? Că este un soi de emoţie provocată de adrenalină?

- Ceva de genul acesta, spuse el, amuzat de vehemenţa ei.

- Ei bine, arogantule ... Dacă n-ai fi atât de rănit, îţi jur, Steve Hart, că te-aş lovi aşa de tare încât ai simţi şi săptămâna viitoare, scutură din cap de parcă nu-i venea să creadă ce spusese. Doar fiindcă eşti suferind te scutesc de nişte palme de data aceasta. Nu voi mai fi aşa de îngăduitoare ... îi încolăci gâtul cu braţele ... Te iubesc, Steve Hart, îl privi în ochi când îi repetă cuvintele. Şi te voi iubi întotdeauna,

cavalerul meu în armură, aşa că obişnuieşte-te cu asta.

- Willow, eu ...

Ea zâmbi, încântată că-l lăsase fără grai.

- Taci şi sărută-mă, îi comandă ea coborându-i capul spre al ei.

- Hm, spuse o voce din spatele lor. întrerup ceva?

- Da, răspunse Steve, depunând o ultimă sărutare pe buzele lui Willow, înainte de a se întoarce să vadă cine era.

Jack Shannon stătea în hol îndreptându-se spre uşa apartamentului 1-G cu o cutie de carton în braţe.

- Mă gândeam că aţi vrea să vă uitaţi la asta chiar acum, spuse el intrând în încăpere. Sunt o grămadă de chestii interesante aici, puse el cutia jos şi-i întinse mâna lui Steve. Nu-ţi pot mulţumi destul. Descoperind că Eric nu s-a sinucis, mi s-a luat o mare greutate de pe suflet.

- Mulţumeşte-i lui Willow, spuse Steve, scuturând mâna celuilalt bărbat. Ea este cea care a insistat să afle ce s-a întâmplat.

-Aş vrea s-o sărut, dacă se poate, spuse el punându-şi vorbele în practică. Bine ai venit în familie, Willow, o sărută el pe obraz.

Willow îl cuprinse cu braţele şi-l ţinu strâns un lung moment.

- îţi mulţumesc, rosti ea zâmbind printre lacrimi de fericire. Unchiule Jack, spuse ea.

Jack mormăi.

- Pare cam caraghios venind de la o femeie care are aproape vârsta soţiei mele, spuse el şi zâmbi. Dar bănuiesc că

m-aş putea obişnui.

- Ar fi mai bine, spuse Steve, fiindcă nu va scăpa nici o ocazie. Tipa ştie cum să vorbească.

Jack şi Willow se îmbrăţişară din nou.

- Vă aşteptăm pe amândoi la cină miercurea viitoare, îi invită el şi-i lăsă singuri cu cutia şi oglinda.

îngenunchează pe podea, cu cutia de carton între ei.

- Eu tremur, spuse Willow. Fă-o tu.

- Steve trase cutia şi scoase comorile ce fuseseră ascunse vreme de douăzeci şi cinci de ani. Erau mai multe fotografii. Şi ilustrate de la Donna către Eric. Şi un jurnal.

"Donna mi-a spus astăzi că o să aibă copilul meu", scrisese Eric.

Şi acolo era visul pe care Willow crezuse că-l pierduse. Tatăl care o iubise pe mama ei şi fusese despărţit de ea şi de copilul lor nenăscut nu din vina lui.

- Oh, Steve, spuse ea cu lacrimi în ochi. Steve, eu ...

Se opri brusc, vrăjită de ce vedea în oglinda din spatele lui.

Văzând privirea de pe faţa ei, se întoarse şi el către oglindă.

- O vezi? şopti ea.

Steve clipi, încercând să-şi limpezească vederea.

- Eu ... pe Dumnezeul meu, da, recunoscu el. O văd.

Stătură acolo o vreme, observând doamna într-o rochie lungă, pală. Ea se uită la ei privindu-i gânditoare şi apoi dădu din cap şi zâmbi blând, după care dispăru.

Willow şi Steve se uitară unul la altul, amândoi minunaţi

de magia a ceea ce se întâmplase

- Bănuiesc că asta înseamnă că visurile noastre cele mai mari se vor împlini, spuse Steve atingând cutia ce stătea între ei.

- Da, se vor împlini, spuse Willow şi-i acoperi mâna cu a ei. Dar este mai mult decât ce se află în această cutie.

- Da?

- Ştii că aşa este, dădu Willow cutia la o parte şi veni mai aproape de el. Şi tu ai văzut-o.

- Mda, să zicem ... dădu el din umeri.

- Să nu îndrăzneşti să dai înapoi acum, domnule, îl avertiză ea, cuprizându-i capul cu mâinile ca el să nu-şi întoarcă faţa. Ai recunoscut deja.

El o cuprinse de mijloc.

- Şi dacă nu recunosc?

- Prea târziu. Am văzut-o amândoi. împreună.

- însemnând? glumi el, ştiind precis unde vroia să ajungă.

- înseamnă că suntem pe cale de a ne atinge visul nostru cel mai mare nu-i aşa? îşi sumeţi ea capul, privindu-l printre gene, cu buzele tentante aproape de ale lui când îi puse întrebarea.

- Ar fi bine s-o crezi, iubita mea, spuse el şi-şi aplecă faţa s-o sărute.

Epilog

Rumorile scandalului fură auzite prima oară la un post de televiziune local, după-amiază. Dar în acea seară presa din Los Angeles tipărise unele versiuni ale poveştii, printre ele articolul din prima pagină a lui Times, sub semnătura lui Jack Shannon, care detalia cariera nefastă a lui Ethan Roberts. în dimineaţa următoare, povestea senatorului ucigaş era în orice ziar şi se discuta la fiecare talk show la televiziune, era dezbătut de toţi cetăţenii oraşului.

O armată de reporteri şi cameramani TV se strânseră în faţa reşedinţei lui Roberts şi "Hard Copy" trimisese un reporter la casa lui Steve, în efortul de a da de urma detectivului care dezlegase enigma.

- Bănuiesc că cel mai mare coşmar al lui devine realitate, spuse Willow în timp ce ştirile de la CNN terminau un segment din acuzarea lui Ethan Roberts pentru omor, la Curtea Supremă din Los Angeles.

- Da, rosti Steve plin de satisfacţie. Oricine în lume află ce criminal nenorocit este.

- Totuşi ... Willow se aşeză pe marginea patului imens de la hotel. Nu mă pot opri să nu-mi pară rău de familia lui. Acea fetiţă drăguţă a lui trebuie să fie rănită şi confuză acum.

- Acelei fetiţe drăguţe îi va fi mai bine fără Ethan Roberts în viaţa
ei.

- Hei, obiectă ea, când ecranul televizorului deveni negru. Urmează ştirile bursiere.

- Wall Street va fi şi mai încolo, spuse el, luându-i telecomanda.

Ea îl privi pieziş.

- Vreau să urmăresc asta chiar acum, insistă ea ca să-l vadă cum reacţionează.

- Şi eu vreau să fac dragoste cu soţia mea. Acum.

Willow aproape se topi când o cuprinse căldura. Soţie. Era un cuvânt frumos, un cuvânt sexy. Un cuvânt plin de semnificaţie. îl auzise acum două zile, la ceremonia de la Las Vegas din capela de nuntă; ar fi trebuit să fie obişnuită, de-acum. Dar de fiecare dată când o spunea cu acel ton posesiv, sugestiv, simţea cum se topeşte toată. începea să suspecteze că întotdeauna va fi aşa.

- Ai vreo obiecţie? întrebă Steve cu zâmbetul lui cunoscut, când începu să-şi deslege cravata.

Willow se alătură provocării implicite din ochii lui.

- Nu, răspunse ea, mâna îndreptându-i-se către nasturele de sus al jachetei negre de seară. Nici o obiecţie, îl privi provocator pe sub sprâncene. Emisiunea se va da din nou peste o jumătate de oră.

Zâmbetul lui se lărgi.

- Mă provoci, doamnă Hart?

Willow îşi desfăcu ultimul nasture de la jachetă.

- Ce părere ai, domnule Hart? se alintă ea.

El îi puse mâinile pe umeri şi o împinse uşor peste învelitoarea de saten a patului.

- Este mai bine decât în fantezia mea, murmură el. Mult

mai bine.

- Te iubesc, spuse el, privind-o în ochi.

Willow îl încolăci cu picioarele.

- Şi eu te iubesc, durule.

Sfârşit.